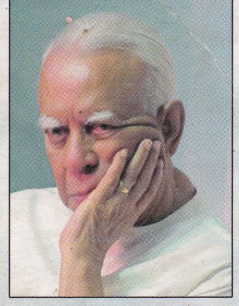

August 2015

எக்ஸ்பிரஸ் நியூஸ் பேப்பர்ஸ் வெளியீடு

Samakalam

சமகாலம்

Registered in the Department of Posts of Sri Lanka under No: QD/125/News/2015

தமிழ் தேசிய அரசியல் முன்னால் உள்ள சவால்கள்

Stage set for a decisive
General Election

The Sirisena Dilemma
and Emerging Scenarios

INDIA.....IN₹ 50.00
SRI LANKA....SLR 150.00
SINGAPORE...SG\$ 14.00

CANADA.....CAN\$ 10.00
AUSTRALIA...AUS\$ 10.00
SWISS.....CHF 10.00

USA.....US\$ 10.00
UK.....GB£ 5.00
EUROPE..EU€ 5.00

இன்றைய நவீன வர்த்தக உலகின் நிகழ்வுகளோடு
நடைமுறை வணிகத்தரவுகள் மற்றும் தகவல்களுடன்
ஒவ்வொரு திங்களிலும் உங்களிடம்...

நாணயம்

விலை 20/-
எக்ஸ்பிரஸ் நியூஸ்பேப்பர்ஸ் வெளியீடு

முதலாவது வெற்றிக்குப்பிறகு ஓய்வெடுக்காதீர்கள். ஏனென்றால் இரண்டாது முயற்சியில் தோல்வி கண்டால் முதலில் கண்ட வெற்றி அதிர்ஷ்டத்தால் கிடைத்தது என்று சொல்வதற்கு பெருமளவானோர் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

உங்கள் வாழ்வில் என்ன தான் ஏற்றத்தாழ்வுகள் வந்தாலும் பரவாயில்லை, சிந்தனையையே உங்கள் மூலதனமாகக் கொள்ளுங்கள்.

என்னைப் பொறுத்தவரை இருவகையான மனிதர்கள்தான் உலகில் இருக்கிறார்கள். இளைஞர்கள் ஒரு வகையினர். அனுபவமுடையவர்கள் அடுத்த வகையினர்.

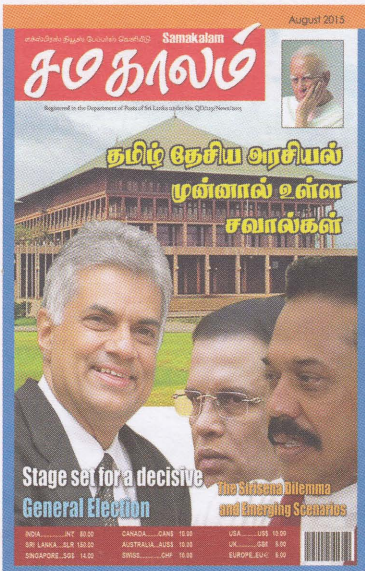
- டாக்டர் ஏ.பி.ஜே.அப்துல் கலாம்
(ஒக்டோபர் 15, 1981 - ஜூலை 27, 2015)

உள்ளடக்கம்

- 08** பாராளுமன்றத் தேர்தலும் தமிழ்த் தேசிய அரசியல் முன்னுள்ள சவால்களும்
- 12** ராஜபக்ஷ மேலாதிக்க ஆட்சியின் விளைவாக வெளிக்கிளம்பிய சமூக, அரசியல் மனப்பாங்குகள்
- 16** தேர்தலில் யாரைத் தெரிவு செய்ய வேண்டும்? யாரைத் தோற்கடிக்க வேண்டும்?
- 19** வாக்குச்சீட்டும் சனநாயகமும்
- 22** சிறிசேன அடிப்பது 'சிக்ஸரா' அல்லது 'ஹிட் அவுட்டா'
- 28** ஞானசார தேரரின் முஸ்லிம் வெறுப்பு
- 31** 'நல்லாட்சி என்றால் என்ன?' கிரேக்கத்தில் இருந்து நாம் கற்றுக் கொள்ளக்கூடிய பாடங்கள்

- 34** உலகச் செய்திகளும் விமர்சனமும்
- 40** கீழ்ப்படிய மறுப்பதில் கிரேக்கத்தின் வரலாறு
- 45** வட அமெரிக்காவில் தேர்தல் அரசியலும் குடும்ப ஆதிக்கமும்
- 48** ஈரான் இரவோடிவாக மாறிவிடுமென்று எதிர்பார்க்கக்கூடாது
- 51** உருப்படியான முன்னேற்றம் எதையும் ஏற்படுத்தாத சந்திப்பு
- 55** தமிழகத்தில் கூட்டணி ஆட்சிக்காக குரல் கொடுக்கும் அரசியல் கட்சிகள்
- 59** மதுவிலக்கை அமுல்படுத்தி பாவத்தைப் போக்குவார் கலைஞர்!

- 64** Stage set for a decisive General Election
- 66** India-Pakistan Equations
- 70** Elections 2015; What Should Be The Responsibility Of Tamil People?
- 73** Beyond Tamil Nationalism
- 77** The Sirisena Dilemma and Emerging Scenarios
- 80** No change in Modi, Singh policies
- 84** சேனக பண்டாரநாயக்க

சமகாலம் நியூஸ் பேப்பர்ஸ் வெளியீடு Samakalam
சமகாலம்

ஆகஸ்ட் 2015

பக்கங்கள் - 100

மலர் 04 இதழ் 02

A Monthly bilingual News Magazine

எக்ஸ்பிரஸ் நியூஸ் பேப்பர்ஸ்
(சிலோன்) (பிரைவேட்) லிமிடெட்
185, கிராண்ட்பாஸ் ரோட்,
கொழும்பு-14,
இலங்கை.
தொலைபேசி: +94 11 7322700
ஈ-மெயில்: samakalam@ex-
pressnewspapers.lk

ஆசிரியர்
வீரகத்தி தனபாலசிங்கம்
(e-mail : suabith@gmail.com)

உதவி ஆசிரியர்
தெட்சணாமூர்த்தி மதுசூதனன்

பக்க வடிவமைப்பு
எம்.பூரீதரகுமார்

ஒப்பு நோக்கல்
என்.லெப்ரின் ராஜ்

வாசகர் கடிதங்களை அனுப்ப
வேண்டிய முகவரி:
ஆசிரியர்,
சமகாலம்
185, கிராண்ட்பாஸ் ரோட்,
கொழும்பு -14.
இலங்கை.
மின்னஞ்சல் : samakalam@
expressnewspapers.lk

விளம்பரங்களுக்கு :

தொலைபேசி: 011-7767702
011-7767703
011-7322736

பெக்ஸ்: 011 7778752
011-7767704
011-2327827

ஆசிரியரிடமிருந்து...

பொதுத்தேர்தலும் இனப்பிரச்சினையும்

எ தீர்வரும் 17 ஆம் திகதி நடைபெறவிருக்கின்ற தேர்தல் இலங்கையில் உள்நாட்டுப் போரின் முடிவுக்குப் பிறகு இடம்பெறுகின்ற இரண்டாவது பாராளுமன்றத் தேர்தலாகும். சமூகங்கள் மத்தியில் நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்கும் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு அரசியல் இணக்கத் தீர்வொன்றைக் காண்பதற்கும் உருப்படியாக எந்தவொரு செயன்முறையையும் முன்னெடுக்காத தென்னிலங்கையின் பிரதான அரசியல் கட்சிகள் இப்போது அந்தப் பிரச்சினைக்கு குறித்துப் பேசத் தலைப்பட்டிருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

முன்னாள் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ தலைமையில் பிரசார நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருக்கும் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணி ஜூலை 28 ஆம் திகதி வெளியிட்ட அதன் விஞ்ஞாபனத்தில் அரசியலமைப்புக்கான 13ஆவது திருத்தத்திற்கு உட்பட்டவகையில் அரசியல் தீர்வைக் காண்பதற்கு முன்வருவதாகவும் தேசிய நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு ஆணைக்குழுவொன்றை நியமிக்கப்போவதாகவும் தெரிவித்திருக்கிறது. மறுபுறத்தில், ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் தலைமையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் நல்லாட்சிக்கான ஐக்கிய தேசிய முன்னணி அதன் தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் போரின் முடிவுக்குப் பிறகு தேசிய நல்லிணக்கம் ஏற்படுத்தப்படவில்லை என்பதை ஏற்றுக்கொண்டுள்ளதுடன், தேர்தலில் வெற்றி பெற்று ஆட்சியமைக்கும் பட்சத்தில் சகல சமூகங்களும் எதிர்நோக்குகின்ற பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வுகளைக் காண்பதற்கான முயற்சிகள் முன்னெடுக்கப்படுமென்று பொதுப்படையாகத் தெரிவித்திருக்கிறது.

சுமார் பத்து வருடங்களாக நிறைவேற்று அதிகார ஜனாதிபதியாக ஆட்சியகாரத்தில் இருந்த முன்னாள் ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ தனது ஆட்சிக்காலத்தில் 13ஆவது திருத்தம் தொடர்பில் எவ்வாறு நடந்துகொண்டார் என்பதை முழு உலகமும் அறியும். இருவருடங்களுக்கு முன்னர் வடமாகாண சபைத் தேர்தலை நடத்துவதற்கு முன்னதாக 13ஆவது திருத்தத்தில் மாகாண சபைகளுக்கு இருக்கும் பொலிஸ் அதிகாரத்தையும் காணி அதிகாரத்தையும் இல்லாமற் செய்வதற்கு அரசியலமைப்புத் திருத்தமொன்றைக் கொண்டுவருவதற்குக் கூட முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

அந்த முயற்சிகளில் இன்று ராஜபக்ஷ முகாமில் முன்னரங்கத்தில் இருக்கும் பல அரசியல்வாதிகள் தீவிர அக்கறை காட்டினார்கள். அன்று அவர்களுக்கு ஆதரவாக நின்ற ஜாதிக ஹெல உறுமய போன்ற கட்சிகள் இன்று ஐக்கியதேசியக்கட்சி தலைமையிலான முன்னணியில்

இணைந்து தேர்தல் களத்தில் நிற்கின்றன.

ராஜபக்ஷ ஆட்சிக்காலத்தில் முன்னெடுக்கப்பட்ட பேரினவாதக் கொள்கைகள் காரணமாக ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணி தமிழ் மக்களிடமிருந்தும் மேலும் குறிப்பாக முஸ்லிம் மக்களிடமிருந்தும் தனிமைப்பட்டுப் போனதாலேயே ஜனவரி ஜனாதிபதித் தேர்தலில் ராஜபக்ஷ தோல்வியைத் தழுவினார்.

அதை உணர்ந்து கொண்ட நிலையில் சிறுபான்மைச் சமூகங்களை அவ்வணைப்பதைப் போன்ற தோற்றப்பாடொன்றைக் காண்பிப்பதற்காகவே சுதந்திர முன்னணியின் தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் அரசியல் தீர்வு குறித்து குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. தமிழ் மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்ற அரசியல்சக்திகள் இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வாக 13ஆவது திருத்தத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பது ஒருபுறமிருக்க அந்தத் திருத்தத்தில் இருக்கக்கூடிய அதிகாரங்களைக் கூட மாகாண சபைகளுக்கு மத்திய அரசாங்கங்கள் இதுவரையில் முழுமையாக வழங்கவில்லை.

இத்தகையதொரு பின்புலத்திலேயே தாங்கள் தேர்தலில் வெற்றி பெற்று ஆட்சிக்கு வந்தால் 13ஆவது திருத்தத்திற்குள் தீர்வு காணத் தயாராயிருப்பதாகக் கூறுகின்ற ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியினர் மாகாண சபைகளுக்குச் சட்டரீதியாக உரித்தாக இருந்தும் அரசாங்கங்களினால் அவற்றுக்கு வழங்கப்படாமல் இருக்கும் பொலிஸ், காணி அதிகாரங்கள் குறித்துத் தங்களது நிலைப்பாட்டைத் தெளிவுபடுத்துவார்களா? அவர்களிடமிருந்து அதை எதிர்பார்க்க முடியாது.

இதனிடையே தமிழ்த்தேசியக் கூட்டமைப்பு அதன் தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தை வெளியிட்டது தான் தாமதம் தென்னிலங்கையில் அதற்கெதிராக குரல்கள் பலமாக ஒலிக்கத் தொடங்கியிருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

இலங்கையில் வாழ்கின்ற சகல சமூகங்களுக்கும் இறைமையும் சுயாதிபத்தியமும் பொதுவானவை என்ற அடிப்படையில் அதிகாரங்கள் பரவலாக்கம் செய்யப்படக்கூடியதாக தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு அரசியல் இணக்கத் தீர்வு காணப்பட வேண்டும் என்றும் அத்தகைய தீர்வு தமிழ்பேசும் மக்களின் வரலாற்று ரீதியான வாழ்விடங்களான வடக்கு மாகாணத்தையும் கிழக்கு மாகாணத்தையும் இணைத்து ஒரு சமஷ்டிக் கட்டமைப்புக்குள் அமைவதாக இருக்க வேண்டுமென்றும் கூட்டமைப்பு அந்த விஞ்ஞாபனத்தில் வலியுறுத்தியிருக்கிறது.

(21ஆம் பக்கம் பார்க்க...)

காலஞ்சென்ற தலைவர்களான டி.எஸ். சேன நாயக்க, எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்க ஆகியோரினால் முன்வைக்கப்பட்ட கோட்பாடுகளில் இருந்து அறிவைப் பெற்று அதன் அடிப்படையில் புதிய அரசியல் இயக்கமொன்றைத் தோற்றுவிப்பதற்கு நடவடிக்கைகளை எடுப்பேன்.

சக்தி.வலு அமைச்சர் சம்பிக்க ரணவக்க

அரசியல் என்பது வாழ்நாள் பூராகவும் செய்கின்ற ஒரு தொழில் அல்ல. சரியான நேரத்தில் ஓய்வு பெறுவது குறித்து அரசியல்வாதிகள் சிந்திக்க வேண்டும்.

**சல்வத்தை மகரூயக்கர்
வண. திபட்டுவெளே ஸ்ரீ அமல்குறேர்**

நான் மகிந்த ராஜபக்ஷ விடம் மூன்று கேள்விகளைக் கேட்கவிரும்புகிறேன். அவற்றுக்கு அவரால் பதிலளிக்க முடியாவிட்டால், அவர் பாராளுமன்றத்துக்குத் தெரிவாக பெறுமதியற்றவர். முன்னைய ஜனாதிபதிகள் இருபதவிக் காலங்களுக்குப் பிறகு ஓய்வு பெற்றார்கள். அவர்களைப் போன்று செயற்படாமல், எதற்காக நீங்கள் நாட்டின் பிரதமராகும் நோக்குடன் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் போட்டியிடுகிறீர்கள்? பிரதமராக வந்தால் ஜனாதிபதி மைத்திரிபால சிறிசேனவுடன் ஒத்துழைத்துச் செயற்பட நீங்கள் தயாராயிருக்கிறீர்களா? நல்லாட்சிக் கோட்பாடுகளை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருக்கும். அம்பாந்தோட்டையைக் கைவிட்டு எதற்காகக் குருநாகல் மாவட்டத்தில் தேர்தலில் போட்டியிடுகிறீர்கள்?

முன்னாள் ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவும் அவரது விசுவாசிகளும் ஆட்சியதிகாரத்துக்கு வருவதைத் தடுத்து நிறுத்துங்கள். அவர்கள் பதவிக்கு வந்தால் மீண்டும் ஊழல் மோசடிகளில் ஈடுபடுவார்கள். பொதுச்சொத்தைச் சூறையாடுகின்றவர்கள் மறுபிறப்பில் நாங்களாகவும் காங்காளாகவும் பிறப்பார்கள் என்று ஜனாதிபதி மைத்திரிபால கூறியிருக்கிறார். அதனால், ராஜபக்ஷவும் விசுவாசிகளும் நாங்களாகவும் காங்காளாகவும் பிறப்பதைத் தடுக்க அவர்களைத் தோற்கடிப்புகள்.

பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்க

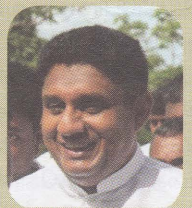
ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரகட்சியிடமிருந்தும் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியிடமிருந்தும் வந்த கடுமையான நெருக்குதல்களின் காரணமாகவே முன்னாள் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவுக்கு பொதுத்தேர்தலில் போட்டியிடுவதற்கு அனுமதி வழங்க இணங்கினேன். ராஜபக்ஷ தொடர்பான எனது எதிர்மறையான எண்ணத்தில் எந்தமாற்றமும் இல்லை. ஆகஸ்ட் 17 தேர்தலில் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணி வெற்றிபெறும் பட்சத்தில் கூட, ராஜபக்ஷவை நான் பிரதமராக நியமிக்கப்போவதில்லை. தேர்தலில் எந்தக்கட்சி வெற்றிபெற்றாலும் எனக்குப் பொருட்டல்ல. ஜனவரி 8 ஆம் திகதி பெற்ற வெற்றியை வலுப்படுத்துவதிலேயே நான் அக்கறைகொண்டிருக்கிறேன்.

ஜனாதிபதி மைத்திரிபால சிறிசேன

வரகீகுமூலம்.....

சகல மக்களையும் சதாகாலமும் தன்னால் ஏமாற்ற முடியுமென்று முன்னாள் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ நினைக்கிறார். ஆனால், அவரால் ஏமாற்றப்பட்டவர்கள் கண்களைத் திறந்துவிட்டார்கள். உண்மையை உணர்ந்துவிட்டார்கள். அதனால் தான் அவர்கள் ஜனவரி 8 தேர்தலில் அவருக்கு எதிராக வாக்களித்துத் தோற்கடித்தார்கள். இருந்தும் கூட, தனது பொய்களின் மூலமாக மக்களை இனிமேலும் தொடர்ந்து முட்டாளாக்க முடியுமென்று ராஜபக்ஷ நம்புகிறார்.

வீடமைப்பு, சமுத்தி அமைச்சர் சஜித் பிரேமதாச

ஜனவரி 8 தேர்தல் தோல்விக்குப் பிறகு இலங்கையைப் புதியதொரு நாடாக மாற்ற விரும்பும் புதியதொரு தலைவராக நான் மக்கள் முன்னிலையில் வந்திருக்கிறேன். ஆகஸ்ட் 17 பொதுத்தேர்தலுக்குப் பிறகு ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியின் அரசாங்கத்தின் கீழ் இலங்கை புதியதொரு நாடாக மாறும். புதிய தலைவர்கள் உருவாக்கப்படுவார்கள். சிங்களவர்கள் தமிழர்கள், முஸ்லிம்கள், பறங்கியர்களுக்கிடையில் இணக்கப்போக்கை வளர்க்கின்ற அதேவேளை, புதிய அரசாங்கம் புதிய சர்வதேச உறவுகளை வளர்க்கும்.

முன்னாள் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ

பிரதமர் பதவிக்கு ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சிக்குள் மகிந்த ராஜபக்ஷவையும் விடச் சிறந்த தலைவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று ஜனாதிபதி மைத்திரிபால சிறிசேன கூறியிருக்கிறார். ஆனால், சுதந்திரக்கட்சிக்குள் இருக்கின்ற உயர்மட்டத் தலைவர்கள் சகலருமே ராஜபக்ஷவே பிரதமராக வரவேண்டும் என்று தான் விரும்புகிறார்கள்.

முன்னாள் பேரகலுவல்து அமைச்சர் குமார வெல்கம்

பாராளுமன்றத்தேர்தலில் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணி 37 இலட்சம் பெரும்பான்மை வாக்குகள் பெற்று வெற்றி பெறும். மகிந்த ராஜபக்ஷவின் தலைமையில் ஆகஸ்ட் 18 அமைக்கப்படப் போகும் அரசாங்கம் அவரின் அரசாங்கங்களில் மிகவும் சிறப்பானதாக அமையும். தற்போதைய அரசாங்கத்தினால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட மாற்றத்தை மாற்றியமைப்பதற்கு நாம் தயாராகவிட்டோம்.

முகாணைசபை உறுப்பினர் உதய கம்ஸேல

வெறுமனே ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியை ஐக்கியப்படுத்துவதற்காக மகிந்த ராஜபக்ஷவுக்கு நாம் பொதுத்தேர்தலில் போட்டியிட வேட்பாளர் நியமனத்தை வழங்கினோம் என்று கூறுவது சரியானதல்ல. இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றில், சுதந்திரக்கட்சி எப்போதுமே ஐக்கியதேசியக் கட்சிக்கு ஒரு படி கீழே தான் இருந்துவந்தது. 1970, 1994 ஆண்டுகளில் பெரும்பான்மைப் பலம் பெற்று அதிகாரத்துக்கு வந்த போதிலும் கூட, ஐ.தே.க.வுக்கு கீழ் மட்டத்திலேயே நாம் இருந்தோம்: ராஜபக்ஷ யுகத்தில் தான் சுதந்திரக்கட்சி இலங்கையின் மிகவும் பலம் பொருந்திய கட்சியாக மாறியது. அவ்வாறு செய்தமைக்கான பெருமை அவருக்கே உரியது. அதற்காகக் கட்சி அவருக்கு ஆழமாக கடமைப்பட்டிருக்கிறது.

எஸ்.பி.திசாநாயக்க

முன்னாள் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ தனியான ஒரு அணியாக பாராளுமன்றத் தேர்தலில் போட்டியிட்டிருந்தால் அந்த அணியின் தேசியப்பட்டியலில் எனது பெயர் இடம்பெறுவதற்கு நான் சம்மதித்திருப்பேன். ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியின் தேசியப்பட்டியலில் இணைந்துகொள்ள நான் மறுத்ததற்குக் காரணம் ராஜபக்ஷவுக்கு கொடுக்கப்பட்ட வேட்பாளர் நியமனம் பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்கவின் ஆசிர்வாதத்துடன் ஜனாதிபதி மைத்திரிபால சிறிசேனவைத்திருக்கும் அரசியல் பொறியாகும்.

பேரரசியர் ருளிஷ் டி சில்வா

ஆகஸ்ட் 17 ஆம் திகதி நாம் ஜனாதிபதியையும் விட அதிகாரமுடைய பிரதமராக மகிந்த ராஜபக்ஷவை நியமிப்போம். ஜனாதிபதி மைத்திரிபால சிறிசேனவுக்காக செயற்படுவதற்கு ராஜபக்ஷவை நாம் நியமிக்கமாட்டோம். ஜனாதிபதித்தேர்தலில் மைத்திரிபாலவுக்கு நான் வாக்களித்தேன். அதற்காக இப்போது கவலைப்படுகின்றேன்.

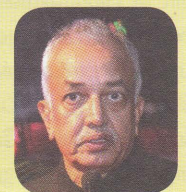
முன்னாள் பிரதம ரீதியரசர் சந்த் எஸ். சில்வா

ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணி பாராளுமன்றத் தேர்தலில் வெற்றி பெறும் பட்சத்தில் முன்னாள் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவைப் பிரதமராக நியமிக்கவில்லையானால் செங்கோலைத் தூக்கிக் கொண்டு பாராளுமன்றக் கட்டிடத்தைச் சுற்றி ஓடுவோம்.

குருநாகல் மாவட்ட வேட்பாளர் சரலிந்த திசாநாயக்க

மகிந்த ராஜபக்ஷ பொதுத்தேர்தலில் போட்டியிடுவதற்கு வேட்பாளர் நியமனம் கொடுக்கப்பட்டது ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சியின் வங்குரோத்து நிலையை அம்பலப்படுத்தியிருக்கிறது. ஜனாதிபதி மைத்திரிபால சிறிசேன ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்குத் துரோகம் செய்திருக்கிறார் என்று நான் நினைக்கவில்லை.

ஐக்கியதேசியக் கட்சியின் தவிசாநாயக் மலிக் சமரவிக்கிரம

உள்நாட்டு அரசியல்

குமாரவடிவேல்
குருபரன்

பாராளுமன்றத் தேர்தலும் தமிழ்த் தேசிய அரசியல் முன்னுள்ள சவால்களும்

தமிழ்த் தேசியவாத அரசியல் இதுவரை தமிழர்களுக்கு எதைப் பெற்றுத்தந்திருக்கிறது என்று கேட்கப்படுகிறது. ஆனால் அவ்வாறு கேட்போரால் தமிழ்த் தேசிய அரசியலுக்கு மாற்றாகத் தமிழ் மக்கள் சிங்கள-பௌத்த அரசுக்கு எதிராகப் போராடுவதற்கு மாற்று அரசியல் வரையறையொன்றை முன்வைக்க முடிவதில்லை.

தேசியம், தாயகம், சுயநிர்ணயம் பேசுபவர்கள் ஒற்றையாட்சி பாராளுமன்றத்துக்குப் போவதால் என்ன பயன் என்ற கேள்வி விவாதத்திற்கு வந்துள்ளது. இன்று நிலவும் அரசியல் சூழலுக்குள் நாம் யதார்த்தமாக சிந்தித்தல் வேண்டும். ஆகவே தேசியம், தாயகம், சுயநிர்ணயம் என்று பேசும் அரசியலில் பிரயோசனம் இல்லை என்று சொல்பவர்களும் உண்டு. இவ்விரு கேள்விகளுக்கும் பதில் தேடுவதே இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கம்.

தேசியம், தாயகம், சுயநிர்ணயம் பேசுபவர்கள் ஒற்றையாட்சி பாராளுமன்றத்துக்குப் போவதால் என்ன பயன் என்ற கேள்வியினுடைய அடிப்படை இவற்றைக் கோருவது தனி நாட்டைக் கோருவது என்ற தவறான பார்வையில் இருந்து பிறிப்பது. தேசம், சுயநிர்ணயம், தாயகம் போன்றவற்றைக் கோருவது தனி நாட்டைக் கோருவதாகாது. தேசமொன்று தனக்கெனவொரு தனி நாட்டை அமைப்பதன் மூலமாக தனது நோக்கங்களை அடைந்து கொள்ள முடியும். அதேவேளை ஓர் அரசிற்குட்பட்டு

சுய ஆட்சி (autonomous self & government) மூலமாகவும் அந்த நோக்கங்களை அடைந்து கொள்ளலாம். உதாரணம்: ஸ்கொட்லாந்து, கியூபெக் பிரதேசங்கள் சுய ஆட்சி உடையவை; அதேவேளை தம்மை தேசமென்று கருதுபவை; ஒரு போதும் தம்மை சிறுபான்மை எனக் கருதாதவை. சர்வதேசச் சட்டத்திலும் சுயாட்சி கோரும் குழுமங்களுக்கும் சிறுபான்மையினருக்கும் இடையே வித்தியாசம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாகச் சிறுபான்மையினர் சுயாட்சி கோருபவர்கள் அல்ல, வெறுமனே மொழி, கலாசார உரிமைகளைக் கோருபவர்கள் என்று சர்வதேச சட்டம் வரையறுக்கின்றது.

தேசம் (Nation) என்பதையும் அரசு (State) என்பதையும் ஒத்த சொல்லாகக் கருதக்கூடாது என்று அரசியல் விஞ்ஞான மாணவர்களுக்கு முதலாம் ஆண்டிலேயே பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கப்படுகிறது. தேசிய அரசு (Nation & State) (ஒரு தேசம், ஒரு அரசு) என்பது இன்று உலகில் எங்கணும் நடைமுறையில் சாத்திய

சுயாட்சியாக இருக்கலாம்.

இலங்கைக்குட்பட்டு அரசியல் செய்யும் எந்தக் குழுவும்/ கட்சியும் அரசியலமைப்பின் 6ஆம் திருத்தத்தின் பிரகாரம் தனி நாடு கோர முடியாது. கோருவது தண்டனைக்குரிய குற்றமாகும். ஆனால் 6ஆம் திருத்தம் ஒற்றையாட்சிக்கெதிராக பிரசாரம் செய்ய முடியாது என தடையேதும் விதிக்கவில்லை. இன்றைய நிலையில் தமிழ்த்தேசியக் கூட்டமைப்பு 13ஆம் திருத்தத்தை முழுமையாக நடைமுறைப்படுத்தவும் அதற்கு அப்பால் போகவும் கோருகிறது. தமிழ்த்தேசிய மக்கள் முன்னணி ஒரு இலங்கைக்குள் (அரசுக்குள்) இரு தேசங்கள் என்ற கோட்பாடு தமது கொள்கை என்கின்றது. கியுபெக் கட்சிகளின் கொள்கைகளை ஒத்தது இந்த நிலைப்பாடு. இந்த ஒரு நாடு இரு தேசம் என்ற கொள்கை சமஷ்டி மூலமாகவோ கூட்டு சமஷ்டி மூலமாகவோ எய்தப்பட

மில்லை. ஆகவே தேசம், சுயநிர்ணயம், தாயகத்தைக் கோருவது தனி நாட்டைக் கோருவதாகாது. அந்தந்த தேசங்களின் அனுபவப் படி ஒன்றுபட்ட அரசுக்குள் சுய ஆட்சி ஒன்று சாத்தியப்படாவிடில் / திருப்தி தராவிடில் தனி நாட்டுக் கோரிக்கை முன்வைக்கப்படுகின்றது. தமிழர்கள் இந்த நிலையை 1976 இல் வந்தடைந்தார்கள். வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம் இதை வெளிப்படுத்துகின்றது. தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்தவர்கள் அதனை பேரம் பேசுவதற்காகக் கொண்டு வந்தோம் என்றார்கள். ஆனால் மக்களைப் பொறுத்தவரையில் அதை ஒரு தீர்க்கமான முடிவு என்றே கருதினர். இதற்காக ஆயுதம் ஏந்தியும் போராடினோம். போரின் முடிவுக்குப் பிறகு தனி நாட்டைப் பற்றி பேச முடியாததாக இருக்கலாம். ஆனால் தாயகம், தேசம், சுயநிர்ணயம் என்பவற்றைப் பற்றிப் பேசாமல் இருக்க முடியாது. தீர்வுக்கான கோட்பாட்டு அடிப்படை அது தான். தீர்வு தனி நாடாக இருக்கலாம்.

லாம். கியுபெக்கில் சமஷ்டி என்பதற்குப் பதிலாக இறைமையான தேசங்களின் சங்கமம் (sovereign association) என முன்னர் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அழைத்தார்கள். ஆகவே தமிழ்த்தேசிய மக்கள் முன்னணியும் தனி நாட்டைக் கோரவில்லை. அவர்களது கொள்கையை 6ஆம் திருத்தத்திற்கு உட்பட்டு ஓர் உச்சக் கட்டக் கோரிக்கையாக (maximalist demand) நான் பார்க்கிறேன். தமிழ்த்தேசியக் கூட்டமைப்பின் கொள்கையை 6ஆம் திருத்தத்திற்குட்பட்ட குறைந்தபட்சக் (minimalist) கோரிக்கையாகக் கருதலாம் (13 ஆம் திருத்தத்தைக் குறைந்தபட்சக் கோரிக்கையாகக் கூடக் கருதக் கூடாது; எனவே தமிழ்த்தேசியக் கூட்டமைப்பின் நிலைப்பாடு குறைந்தபட்சக் கோரிக்கையிலும் தாழ்ந்தது என்பது எனது நிலைப்பாடு). ஆக மொத்தத்தில் தனி நாட்டைக் கோராததால் இவ்விரு கட்சிகளும் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் போட்டியிடுவதில் முரண் இல்லை; அவர்கள் 6ஆம் திருத்தத்தை ஏற

றுக்கொண்டு பாராளுமன்ற உறுப்பினராக பதவிப் பிரமாணம் எடுப்பதில் ஒரு முரணும் இல்லை. இலங்கையின் அனைத்துப் பொது ஊழியர்களும் 6ஆம் திருத்தத்தின் கீழ் உறுதி மொழி எடுத்தே பதவி வகிக்கின்றனர் என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும். என்னைப் போன்ற சட்டத்தரணிகளுக்கும் இது பொருந்தும். 6ஆம் திருத்தத்தின் கீழ் செய்யப்படும் சத்தியக்கூற்று அரசியலமைப்பின் பிரகாரம் ஒழுக்குவேள் என்ற வாசகத்தை உள்ளடக்கி இருக்கின்றது என்பது உண்மை தான். ஆனால் அரசியலமைப்பை மாற்றுமாறு நிலைப்பாடு எடுப்பதற்கு இந்த உறுதிமொழி தடையாகாது.

தனி நாட்டைக் கோர முடியாது என்று 6ஆம் திருத்தம் சொல்வது சர்வதேச சட்டத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பேச்சு சுதந்திரத்திற்கு முரணானது. அதன் பொருட்டு வன்முறையைப் பாவிப்பதை வேண்டுமென்றால் ஒரு அரசு தடை செய்யலாம். (அரசே வன்முறையின் ஏகபோக உரிமை என்ற கருதுகோளில்). ஆனால் தனி நாட்டைக் கோருவதற்கான பேச்சு சுதந்திரம் உண்டு - இருக்கவும் வேண்டும். ஆனால் இலங்கை அரசாங்கங்கள் 6ஆம் திருத்தத்தைத் துஷ்பிரயோகம் செய்துள்ளன என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும்.

தமிழர்களது சுய ஆட்சிக் கோரிக்கையையும் தனி நாட்டுக் கோரிக்கையாகக் கருதி எமது அரசியலை நசுக்கும் செயற்பாட்டை தொடர்ச்சியாக இலங்கை அரசாங்கங்கள் செய்துள்ளன. இவை தொடர்பான விடயங்களையும், சர்வதேச சட்டத்தோடு 6ஆம் திருத்தம் முரண்படும் தன்மையை தமிழ்ச் சிவில் சமூக அமையம் சென்ற வருடம் அக்டோபர் மாதம் எழுத்து மூல மற்றும் வாய் மொழி மூல சமர்ப்பணம் ஒன்றின் மூலம் ஐ. நா. மனித உரிமைக் குழுவுக்கு சமர்ப்பித்தது. (ஐ. நா. மனித உரிமை குழுவும் (UN) Human Rights Committee) ஐ.நா. மனித உரிமை பேரவையும் (UN Human Rights Council) ஒரே அமைப்பல்ல. ஐ. நா. மனித உரிமைக் குழு சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் தொடர்பான சர்வதேச பொருத்தனையை அரசுகள் பின்பற்றும் விதத்தை கண்காணிக்க உருவாக்கப்பட்டது).

தமிழ்க் கட்சிகள் எவையும் சட்டத்தோடு முரண்படாமல் தனி நாட்டைக் கோரமுடியாது என்பதால் அவர்கள் தனி நாட்டுக் கோரிக்கையை நிராகரிக்கிறார்கள் என்று பொருள் கொள்ள முடியாது. சட்டத்திற்குப்பட்டு கோர முடியாது என்பதால் சிலரும்; தனி நாட்டு கோரிக்கை தவறானது என்பதால் மற்றவர்களும் கோருவதில்லை. 6ஆம் திருத்தத்தை நீக்கக் கோருவதே தனி நாட்டைக் கோருவதாகும் என்று சில தமிழ்த் தேசிய அரசியல்வாதிகள் பயப்படுகின்றனர். உள்பூர்வமாக தனி நாட்டுக் கோரிக்கையை நிராகரிக்கும் தமிழ்த் தேசிய (?) அரசியல்வாதிகளும் உளர். இவர்கள் இதனை ஒரு பேச்சுரிமை பிரச்சினையாகக் கூட பார்க்கத் தயாரில்லை. அப்படி நீக்கச் சொல்லிக் கேட்டால் சிங்கள மக்கள் கோவித்துக் கொள்வர் என்று கருதிக் கேட்காமல் இருப்போரும் உளர். நிற்க.

கொள்கை முரணானதன்று

தமிழ்த் தேசியக் கட்சிகள் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் பங்கெடுப்பது கொள்கை முரணானதன்று; சட்ட ரீதியில் முரணானதன்று என இதுவரை வாதிட்டேன். தமிழ்த் தேசியக் கட்சிகள் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் பங்கெடுப்பது கொள்கை முரணானதன்று என்பதற்கான தர்க்க நியாயத்தை இனிப் பார்ப்போம். ஒரு மக்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதாக ஒரு தரப்பை/ கட்சியை நாம் ஏற்றுக் கொள்வதென்பது சனநாயக ரீதியாகவே நிரூபிக்கப்பட வேண்டும் என்பது உலக நியதியாக இருக்கின்றது. ஏற்புடைத்தன்மையை (legitimacy) நிரூபிப்பதற்கு சனநாயகத் தேர்தல்கள் முக்கியமான கருவியாக கருதப்படுகின்றன. (அவை மட்டுமே ஒரே வழி என்பதை ஏற்றுக் கொள்வதற்கில்லை.) ஆகவே பாராளுமன்றத் தேர்தலில் பங்குபற்றுவது அவசியமாக இருக்கின்றது. ஐரில் குடியரசு இராணுவத்தின் (IRA) அரசியல் பிரிவான Sinn Fein கூட இவ்வாறான தேர்தல்களில் பங்கெடுத்துள்ளது (ஆனால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பின்னர் பாராளுமன்றத்தைப் பகிஷ்கரிக்கும் அரசியலை இவர்கள் பின்பற்றுகின்றனர்).

சுயநிர்ண உரிமையைக் கோரும் பல தேசங்கள் எந்த அரசிடமிருந்து சுய நிர்ணய உரிமையைக் கோருகின்றனவே அந்த அரசின் பிரதிநிதித்துவ அமைப்புக்களில் தாம் மக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றமையை வெளிப்படுத்துவதற்குப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதற்கு ஸ்கொட்லாண்டின் தேசியக்கட்சியும் (Scottish National Party) ஓர் உதாரணம்.

அப்படியென்றால் மாகாண சபைத் தேர்தலில் போட்டி யிடுவதும் இதே வியாக்கியானத்தின் பிரகாரம் நியாயப்படுத்தக்கூடியது தானே என்று கேட்கலாம். பாராளுமன்றத் தேர்தல், உள்ளூராட்சி சபைத் தேர்தல் போன்றவற்றில் போட்டியிடுவதற்கும் மாகாண சபைத் தேர்தலில் போட்டியிடுவதற்கும் இடையில் வித்தியாசம் உண்டு.

பாராளுமன்றத்தில் அங்கத்துவம் பெறுவதோ அந்த அரசியலில் பங்குபற்றுவதன் மூலமோ தமிழ் மக்களின் பிரச்சினை தீர்க்கப்படும் என்ற வாதம் முன்வைக்கப்படுவதில்லை. உள்ளூராட்சி அமைப்புகளுக்கும் இது பொருந்தும். (இன்னொரு விதத்தில் சொன்னால் சுயாட்சித் தீர்வொன்று வந்தால் அந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் பாராளுமன்றம், உள்ளூராட்சி அமைப்புகள் என்பன இருக்கவே செய்யும்) ஆனால் மாகாண சபை முறைமை அப்படிப்பட்டதல்ல. அது எமது பிரச்சினைக்கான தீர்வாக முன் வைக்கப்படுவது. அதனைப் பகிஷ்கரிப்பது ஒரு அரசியல் குறியீடாக, ஒரு அரசியல் கட்சி நியாயமாகக் கருதலாம்.

அது தந்திரோபாய ரீதியாக சரி, பிழை என வாதிட இடமுண்டு. ஆனால் மாகாண சபைத் தேர்தலில் போட்டியிடுவதற்கும் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் போட்டியிடுவதற்கும் இடையில் வித்தியாசம் இல்லை என்று கூறுவது அபத்தமானது.

யதார்த்தபூர்வமானதா?

இலங்கையில் கடந்த 60 வருடங்களாக இருக்கும் பிரச்சினையை பேராசிரியர் ஜெயதேவ உயங்கொட போன்ற புலமையாளர்கள் ஒரு தேசிய (இனப்) பிரச்சினை என்று வரையறுக்கிறார்கள். ஆங்கிலத்தில் இது 'National Question' என்று அழைக்கப்படுகிறது. அதாவது இலங்கையில் உள்ள முரண்பாடு என்பது ஒரு அபிவிருத்தி சார்ந்த பிரச்சினை மட்டுமல்ல, சனநாயகம் தொடர்பான பிரச்சினை மட்டுமல்ல, நல்லாட்சி தொடர்பான பிரச்சினை மட்டுமல்ல, தனி மனித உரிமைகள் தொடர்பான பிரச்சினை

னை மட்டுமல்ல அது வெவ்வேறு இனக்குழுமங்கள் அரச அதிகாரத்தில் பங்கெடுப்பது பற்றிய பிரச்சினை என்று பேராசிரியர் ஜெயதேவ உயங்கொட போன்றோர் கூறுகின்றனர். இது தான் தமிழர் அரசியலின் கடந்த பல தசாப்த கால நிலைப்பாடு. தேசம், தாயகம், சுயநிர்ணயம் என்ற கோரிக்கைகள் எழுந்ததற்கான காரணம் அரச அதிகாரத்தில், இலங்கை அரசின் அதிகார வரைபடத்தில் தமிழர்களை ஒதுக்கியமையால் ஆகும். இன்னொரு விதத்தில் கூறினால் இலங்கை / சிறீலங்கை அரசு என்பது நடைமுறையில் சிங்கள பெளத்த அரசாக இருப்பது தான் தமிழ்த் தேசியவாத அரசியலின் தோற்றுவாய்.

2009க்குப் பின்னரான நிலையில் இலங்கை அரசு சிங்கள - பெளத்த அரசாக இருப்பது என்ற நிலையில் மாற்றமில்லை. ஆகவே தான் தேசியம், தாயகம், சுயநிர்ணயம் என்ற தமிழர்களின் அரசியல் வரையறையும் மாற முடியாது. 2009க்குப் பின்னரும் தமிழ்த் தேசிய அரசியல் என்பது எமது அரசியல் வரையறைக்கான சரியான மற்றும் யதார்த்தமான தெரிவுக்கான காரணம் இலங்கை சிங்கள - பெளத்த அரசாக இருப்பதே. வேறெந்த அரசியல் வரையறையும் சிங்கள - பெளத்த அரசு என்ற யதார்த்தத்திற்கு பதில் சொல்ல முடியாது. தமிழ்த் தேசியவாத அரசியலுக்கான நியாயங்களை இதற்குமப்பால்-வெறுமனே பதிலுறுப்பு தேசியவாத அரசியலாக (defensive nationalism) இல்லாமல் ஒரு முற்போக்கு அரசியல் இயக்கமாகவும் பார்க்க முடியும் - வேண்டும் என்

பது எனது நிலைப்பாடு. தமிழ்த் தேசியவாத அரசியலை வரலாற்று உரிமைகளோடு தொடர்புபட்ட ஒன்றாகவும் நியாயப்படுத்தலாம். அவற்றை நான் இங்கு இடச் சுருக்கம் கருதித் தவிர்க்கிறேன்.

ஆனால் தமிழ்த் தேசியவாத அரசியல் இதுவரை தமிழர்களுக்கு என்ன பெற்றுத் தந்திருக்கிறது? சிங்கள - பெளத்த அரசை அதன் தன்மையிலிருந்து மாற்றி இருக்கின்றதா அல்லது வெற்றி கண்டுள்ளதா என்று கேட்கப்படுகின்றது. ஆனால் இவ்வாறு கேட்போரால் தமிழ்த் தேசிய அரசியலுக்கு மாற்றாக தமிழ் மக்கள் சிங்கள -

பெளத்த அரசிற்கெதிரான அவர்களது போராட்டத்திற்கான மாற்று அரசியல் வரையறையை முன் வைக்க முடிவதில்லை. ஒன்றில் தாராண்மைவாதம் பேசுகிறார்கள் அல்லது வறட்டு மார்க்சியம் பேசுகிறார்கள். இவை எவ்வாறு சிங்கள - பெளத்த அரசியலை மாற்றும் அரசியல் நிகழ்ச்சி நிரலுக்கு உதவி செய்யக் கூடியவை என்ற வாதத்தைக் காத்திரமாக இவர்கள் முன்வைப்பதில்லை.

ஆனால், மாற்று அரசியல் வரையறை இல்லை என்ற விடை போதுமானதல்ல. ஆயுதப் போராட்டம் தமிழ்த் தேசிய அரசியலை வழி நடத்திய போது சிங்கள - பெளத்த அரசியலுக்கு அதிகாரச் சமநிலையில் எமது அரசியலை வைத்திருக்கவும் அதன் அடிப்படையில் நிழல் அரசு ஒன்றை உருவாக்கவும் பேச்சுவார்த்தையில் பங்கு பற்றவும் கூடியதாக இருந்தது. ஆனால் இன்றைய சூழலில் தமிழ்த் தேசிய அரசியல் சிங்கள - பெளத்த அரசியலிடம் இருந்து எமது மக்களை எவ்வாறு பாதுகாக்கப் போகின்றது? அரசியல் தீர்வை எவ்வாறு பெற்றுத் தரும்? இந்தக் கேள்விகள் தமிழ்த் தேசிய அரசியல் மீதான சோர்வாக மாற்றமடையாதிருக்கத் தமிழ்த் தேசிய அரசியலில் பழைய கழிதல் வேண்டும் - புதியன புகுதல் வேண்டும். அதுவே இயல்பானதும் தேவையானதும். பழைய மிதவாத அரசியல் வழிமுறை புதிய சிந்தனைக்கு இடம் கொடுக்காது. ஆகஸ்ட் 17இல் இந்த புதுச் சிந்தனைக்கு இடம் கொடுக்கக்கூடியவர்களைத் தமிழ் மக்கள் தெரிவு செய்வார்களா? ●

உள்ளாட்டு அரசியல்

ராஜபக்ஷ மேலாதிக்க ஆட்சியின்
விளைவாக வெளிக்கிளம்பிய
சமூக, அரசியல் மனப்பாங்குகள்

கிரிஷான் சிறிவர்த்தன

தெற்காசியப் பிராந்தியத்தில் அண்மைக்காலத்தில் இடம் பெற்ற மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அரசியல் நிகழ்வுகளில் ஒன்று இலங்கையில் மகிந்த ராஜபக்ஷ ஆட்சியின் வீழ்ச்சி. ஜனவரி 8ஆம் திகதி இந்நாட்டின் பிரஜைகளினால் மகிந்த ராஜபக்ஷ ஜனநாயக ரீதியாகத் தோற்கடிக்கப்பட்ட போதிலும் கூட, சமகால இலங்கைச் சமூகத்தில் 'ராஜபக்ஷ கோட்பாடு' எவ்வாறு செயற்படுகின்றது என்பதை இன்னமும் எம்மால் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. இலங்கையின் ஏனைய அரசியல் தலைவர்களைப் போலன்றி, சமூகத்தின் சகல மட்டங்களிலும் தனக்கென கடும் தீவிர ஆதர

பக்ஷ பயன்படுத்தியிருக்கிறார். விடுதலைப் புலிகளைப் போரில் தோற்கடித்த பிறகு பாராளுமன்றத்தில் ஆற்றிய உரையில் ராஜபக்ஷ நாட்டை நேசிக்காதவர்கள் என்றும் நாட்டை நேசிப்பவர்கள் என்றும் இரு பிரிவு மக்களே இருக்கிறார்கள் என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். போர் வெற்றிப் பேச்சொன்றை நிகழ்த்தக்கூடிய எந்தவொரு தலைவருமே சாதாரணமாகக் கூறக்கூடிய ஆரவாரக் கருத்தே இது என்று, எவரும் நினைக்கலாம். ஆனால், அந்த வகைப்படுத்தல் தங்களது தாய்நாட்டை நேசிக்காதவர்களின் பிரிவுக்குள் ஐக்கிய தேசியக்கட்சியையும் ஜனதாவிமுக்தி பெரமுனை (ஜே.வி.பி)யையும் தமிழ்த்தேசியக்

நாட்டை ஆட்சி செய்வதற்கு உகந்த சமூக அரசியல், பொருளாதார நிகழ்ச்சித்திட்டம் ராஜபக்ஷவிடம் இல்லை. தான் இல்லாவிட்டால் சிங்கள-பௌத்த பெரும்பான்மையினரின் இருப்பே ஆபத்துக்குள்ளாகிவிடும் என்று எச்சரிக்கை அறிவிப்புச் செய்வதன் மூலமாக அவர்கள் மத்தியில் செல்வாக்கைப் பேணுவதே அவரது அரசியல் கோரிக்கையாக இருக்கிறது.

வாளர் தளமொன்றை உருவாக்குவதில் ராஜபக்ஷ மிகையான அளவில் வெற்றிபெற்றிருக்கிறார். ஆழமாக வேருன்றிய ராஜபக்ஷ மேலாதிக்க ஆட்சியின் தன்மையின் விளைவாக வெளிக்கிளம்பிய ஒரு சில முக்கிய சமூக மற்றும் அரசியல் 'நோய்க்குறிகளை' அல்லது 'மனப்பாங்குகளை' யும் அவற்றினால் எமது அரசியல் சூழ்நிலை எவ்வாறு ஆதிக்கம் செய்யப்படுகிறது என்பதையும் இனங்காண்பதே இக்கட்டுரையில் எனது நோக்கமாகும்.

உள்நாட்டுப் போரின் முடிவுக்குப் பின்னரான காலகட்டத்தில் கூட, தேசிய மற்றும் சர்வதேச சக்திகளின் செயற்பாடுகளினால் நாடு பாரதூரமான அச்சுறுத்தலின் கீழ் இருக்கிறது என்று நாட்டு மக்களை நம்பச் செய்வதற்குத் தனது கதையளப்புகளை மிகவும் வலிமையான முறையில் ராஜ

கூட்டமைப்பையும் சுலபமாக இழுத்துவிடுவதற்கு ராஜபக்ஷவுக்கு உதவியது. விடுதலைப் புலிகள் இன்று ஒரு போராட்ட இயக்கமாக கட்டமைப்பு ரீதியான பிரசன்னத்தைக் கொண்டிருக்காத சூழ்நிலையிலும் அவ்வியக்கத்தை ஒரு எதிரியாகத் தொடர்ந்து மக்களுக்குக் காட்டுவதற்கான அரசியல் பிரசாரத்தை முன்னெடுப்பதே ராஜபக்ஷவின் பிரதான நோக்கம். தனது அரசியல் எதிரிகள் எல்லோரும் 'தாய்நாட்டை' நிர்மூலம் செய்வதற்கு விடுதலைப் புலிகளை மீண்டும் கொண்டுவர முயற்சிக்கின்றார்கள் என்ற ஒரு மருட்சித் தோற்றத்தைக் காண்பிப்பதில் ராஜபக்ஷ குறியாகச் செயற்பட்டு வந்திருக்கிறார். போர்க்குற்றங்கள் தொடர்பில் ஐக்கிய நாடுகள் மனித உரிமைகள் பேரவையின் செயற்பாடுகளை சுட்டிக்காட்டுவதன் மூலமாகக் கூடுதலான அளவுக்கு

மேற்குலகிற்கு எதிரான கருத்துக் கோணத்தில் கசப்பான காலனித்துவ ஆட்சிக்காலத்தை மக்களுக்கு நினைவூட்டுவதை ஒரு முக்கியமான தந்திரோபாயமாக ராஜபக்ஷ கடைப்பிடித்து வந்திருக்கிறார். மறுபுறத்தில், அவர் தானும் மனைவியும் அமெரிக்க ஜனாதிபதி பராக் ஒபாமாவுடன் சேர்ந்து நின்று எடுத்த படத்தைத் தாங்கிய பாரிய விளம்பரப்பலகைகளைக் கொழும்பு நகருக்குள் காட்சிக்கு வைத்தார். ஆனால், இத்தகைய விளம்பரப்பலகைகள் கொழும்புக்குள் மாத்திரம் மட்டுப்படுத்தப்பட்டன. வெளிமாவட்டங்களில் அவை வைக்கப்படவில்லை. சிங்கள-பெளத்த கிராமங்களில் அவர் தனது மேற்குலகு எதிர்ப்பு அரசியல் தோற்றப்பாட்டைப் பேணிக்காப்பதற்கு விரும்புவதே அதற்குக் காரணமாகும். அவரின் அரசியல் நடவடிக்கைகளின் முரண்பாடான தன்மையை ஊடகங்கள் விமர்சித்துக் கேள்வியெழுப்பியிருந்தால், அது சாத்தியமாயிருக்காது. ஊடகங்கள் பாரதூரமான அச்சுறுத்தலின் கீழ் இருந்தன. என்பதும் ஜனநாயக விவாதத்துக்கான வெளியொன்று இருக்கவில்லை என்பதும் எல்லோருக்கும் தெரிந்ததே.

நாட்டை ஆட்சி செய்வதற்கு உகந்த சமூக, அரசியல் மற்றும் பொருளாதார நிகழ்ச்சித் திட்டம் ராஜபக்ஷவிடம் இல்லை என்பதால், தான் இல்லாவிட்டால் சிங்கள-பெளத்த பெரும்பான்மையினரின் இருப்பே ஆபத்துக்குள்ளாகிவிடுமென்று அவர்களுக்கு எச்சரிக்கை அறிவிப்புச் செய்வதன் மூலமாக அவர்கள் மத்தியில் செல்வாக்கைப் பேணுவதே அவரின் அரசியல் குறிக்கோளாக இருந்தது. இனவெறியின் சமகாலப் போக்கும் செயற்பாடும் சரித்திரத்திலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டதாக இருக்கிறது என்று சிலோவேனியன் தத்துவஞானி சிலோவாஜ் சிசெக் கூறுகிறார். இப்போதெல்லாம் 'நான் முஸ்லிம் மக்களை வெறுக்கிறேன்' என்று எவரும் நேரடியாகச் சொல்வதில்லை. பதிலாக அவர்கள் முஸ்லிம்களுடன் எமக்குப் பிரச்சினையொன்று

மில்லை. ஆனால் அவர்களின் உணவு வெறுப்பைத் தரும் மணமுடையதாக இருக்கிறது என்று தான் சொல்வார்கள்.

முன்னைய ஆட்சியாளர்கள் தங்களது அரசியல் திட்டத்தைத் தொடர்ந்து முன்னெடுப்பதற்காக மக்களின் மனங்களில் உள்ள இனவாத உணர்வுகளைப் பயன்படுத்தினார்கள் என்பது வெளிப்படையானது. பொதுபலசேனா போன்ற குழுக்களினால் தூண்டப்பட்ட சிங்கள-பெளத்த தீவிரவாதிகளினால் பல முஸ்லிம்கள் கொல்லப்பட்டு அவர்களின் வீடுகள் நிர்மூலம் செய்யப்பட்டபோது அந்த வீடுகளை மீளக்கட்டியெழுப்புவதற்கு இராணுவத்தினர் அனுப்பப்பட்டனர். இனவாதிகளின் படுமோசமான தாக்குதல்களைவிடவும் அருட்கமலில் இராணுவத்தினர் மேற்கொண்ட பணிகளே ஊடகங்களின் முக்கிய கவனத்தைப் பெற்றதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

ராஜபக்ஷ ஆதரவாளர்கள் சமூகவலைத்தளங்களைப் பயன்படுத்திய முறையை உன்னிப்பாக அவதானித்தால், அவர்களின் அரசியல் சிந்தனையின் பாணியையும் அவர்களின் அரசியல் செயற்பாடுகளை வடிவமைப்பதில் ராஜபக்ஷ கோட்பாடு செலுத்துகின்ற செல்வாக்கை சுலபமாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

இந்த விடயம் குறித்து அனுபவவாயிலான ஆய்வொன்றை நான் செய்திருக்கவில்லையென்பதால் அவர்களது அரசியல் நடத்தை குறித்து எவ்வாறு இத்தகைய கருத்தை நான் முன்வைக்கலாம் என்று எவரும் கேட்கலாம். ஆனால், சமூகவலைத்தளங்களைத் தீவிரமாகப் பயன்படுத்துகின்ற ஒருவன் என்ற வகையிலும் ஒரு கல்வியாளர் என்ற வகையிலும் எனது அவதானிப்புகள் அவர்களின் அரசியல் குணம்சத்தை விளங்கிக் கொள்வதற்கு ஓரளவுக்கு உதவும் என்று நம்புகிறேன்.

நான் முன்னதாகக் கூறியதைப் போன்று, ராஜபக்ஷ முன்னெடுக்கும் அரசியல் பிரசாரத் திட்டங்கள் முஸ்லிம்களுக்கு எதிரான உணர்வுகளையும் தமிழர்களுக்கு எதிரான உணர்வு

களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கின்றன என்பது அவரது ஆதரவாளர்கள் முகநூலில் செய்கின்ற பதிவுகளின் மூலம் மிகவும் தெளிவாகத் தெரிகிறது. சில வருடங்களுக்கு முன்னர் யாழ்ப்பாணத்தில் மிருசுவில் பகுதியில் இடம்பெற்ற சம்பவம் ஒன்று தொடர்பில் குற்றவாளியாகக் காணப்பட்ட இராணுவ சார்ஜன்ட் சனில் ரத்நாயக்கவுக்கு மேல் நீதிமன்ற ட்ரயல் அட்பார் மரணதண்டனை விதித்துத் தீர்ப்பளித்தது. ஒரு மேல் நீதிமன்றம் இத்தீர்ப்பை வழங்கியிருக்கின்ற போதிலும் கூட, சமூகவலைத் தளங்களைப் பயன்படுத்துகின்ற ராஜபக்ஷ ஆதரவாளர்கள் அதை அரசாங்கத்தினால் தேசத்துக்கு இழைக்கப்பட்ட ஒரு துரோகம் என்று வர்ணித்ததைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. சிகிரியாவில் புராதன ஓவியங்களைக் கொண்ட சுவரைச் சேதப்படுத்தியதற்காக இருவருட சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்ட யுவதிக்கு மன்னிப்பு வழங்கி விடுதலை செய்ததற்கு ஜனாதிபதி மைத்திரிபால சிறிசேன எடுத்த தீர்மானத்தை இராணுவ சார்ஜன்ட்டுக்கு விதிக்கப்பட்ட மரணதண்டனையுடன் அவர்கள் தொடர்புபடுத்தினார்கள். போர் வீர புருசன் ஒருவருக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருக்கின்ற அதேவேளை, ஒரு தமிழ் யுவதி ஜனாதிபதியின் பணிப்பின் கீழ் விடுதலை செய்யப்பட்டிருக்கிறார் என்று அவர்கள் புலம்பினார்கள். ஆனால், அந்த இராணுவ சார்ஜன்ட்டினால் இழைக்கப்பட்ட மனிதாபிமானமற்ற வன்முறைக் குற்றச் செயலைப்பற்றி எந்தப் பேச்சும் இல்லை.

பொதுத்தேர்தலில் ஐக்கியதேசியக் கட்சியின் தேசியப்பட்டியலில் பெரும் எண்ணிக்கையில் தமிழர்களும் முஸ்லிம்களும் உள்ளடக்கப்பட்டிருப்பதை ராஜபக்ஷவுக்கு ஆதரவாகப் பிரசாரம் செய்பவர்கள் கடுமையாகக் கண்டனம் செய்ததை அண்மையில் அவதானித்தேன். ஐ.தே.க.வின் தேசியப்பட்டியலில் உள்ளவர்களில் 50 சதவீதமானவர்கள் சிங்கள-பெளத்த சமூகத்தைச் சேராதவர்கள் என்று அவர்கள் சுட்

டிக்காட்டினார்கள். சிறுபான்மையினரின் அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்தை ராஜபக்ஷ ஆதரவாளர்கள் எவ்வாறு மறுக்கிறார்கள் என்பதை இது தெளிவாக உணர்த்துகிறது.

தன்னிசை சேர்க்கைக்கு எதிரான வெறுப்புணர்வும் பீதியும் பால்வேறுபாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்ட பாரபட்சமும் 'மகிந்த ராஜபக்ஷவை மீண்டும் கொண்டு வருவோம்' என்ற பிரசாரங்களில் ஆழமாக வேரூன்றியிருக்கின்ற குணாதிசயங்களாகும் என்பது முக்கியமாகக் கவனிக்கப்படவேண்டிய இன்னொரு அம்சமாகும். ராஜபக்ஷவைப் பிரதமராக பதவிக்கு கொண்டு வருவதற்கான

இழிவுபடுத்தும் போக்கிற்குச் சிறந்த உதாரணம் வேறு இருக்க முடியாது. சில வருடங்களுக்கு முன்னர் இலங்கை அழகுராணிப் போட்டியில் பங்கேற்றதை ஹிருணிக்கா ஒத்துக் கொண்டார். அழகு ராணிப்போட்டி யொன்றில் பங்கேற்பவர்கள் சில வகை உடைகளை அணிய வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதை நாமெல்லோரும் அறிவோம். அழகு ராணிப் போட்டியில் ஹிருணிக்கா அணிந்த உடைகளுக்கும் அவர் மேற்கொண்ட அரசியல் தீர்மானத்துக்கும் இடையே தர்க்க ரீதியான எந்தத் தொடர்பும் இல்லையென்ற போதிலும், சமூக வலைத்தளங்களில் பதிவி

அரசாங்கத்தையும் தேசிய சுதந்திர முன்னணியின் தலைவரும் தீவிர ராஜபக்ஷ ஆதரவாளருமான விமல் வீரவன்ச கடுமையாகக் கண்டனம் செய்தார். அதையடுத்து ஐ.தே.க.வின் சில தலைவர்கள் தன்னிசை சேர்க்கையாளர்கள் என்றும் தேர்தலில் அவர்கள் வெற்றிபெற்றால் எமது சமூக மற்றும் கலாசாரப் பண்புகள் எல்லாம் பாழ்படுத்தப்பட்டு விடும் என்றும் முகநூலில் பதிவுகள் வெளியாகின.

இலங்கைச் சமூகத்தின் பெருமளவானோரிடம் காணப்படும் இத்தகைய பின்தங்கிய சிந்தனைகள் சகலவற்றுக்கும் முன்னாள் ஜனாதிபதியே

ராஜபக்ஷ ஆதரவாளர்கள் சமூக வலைத்தளங்களைப்

பயன்படுத்துகின்ற முறையை உன்னிப்பாக அவதானித்தால்

அவர்களின் அரசியல் சிந்தனையின் பாணியையும் அரசியல்

செயற்பாடுகளையும் வடிவமைப்பதில் ராஜபக்ஷ கோட்பாடு

செலுத்துகின்ற செல்வாக்கைச் சுலபமாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

பிரசாரத்துக்கு மேல்மாகாண சபை உறுப்பினரான மால்ஷா குமாரணதுங்க ஆதரவாக இல்லை என்று ஊடகங்களில் செய்திவெளியானபோது, அவர் இரவுவிடுதி விருந்தொன்றில் கலந்து கொண்டதாகக் கூறி பல புகைப்படங்கள் சமூகவலைத்தளங்களில் வெளியிடப்பட்டன. மால்ஷா 18 வயதைக் கடந்தவர். இரவு விடுதிக்குச் செல்வதற்கான சகல உரிமைகளும் அவருக்கு இருக்கிறது. மால்ஷாவின் நடத்தை சிங்கள-பௌத்த பண்புகளுக்கு எதிரானது என்றும் பாராளுமன்றம் செல்வதற்கு அவர் பொருத்தமானவர் அல்ல என்றும் கூறும் குறிப்புகளுடனேயே அவரின் படங்கள் பதிவிடப்பட்டிருந்தன.

ஜனவரி ஜனாதிபதித் தேர்தலில் மைத்திரிபால சிறிசேனவை ஆதரிப்பதற்கு மேல்மாகாண சபையின் இன்னொரு பெண் உறுப்பினரான ஹிருணிக்கா பிரேமச்சந்திர தீர்மானித்ததையடுத்து அவருக்குக் களங்கத்தை ஏற்படுத்தும் நோக்குடன் மேற்கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கைகளைவிடவும் ராஜபக்ஷ ஆதரவாளர்களின் பெண்களை

டப்பட்ட புகைப்படங்களுடன் காணப்பட்ட குறிப்புகள் அவர் சிங்கள-பௌத்த பண்புகளைக் கொண்டிராதவர் என்று கூறின. ஹிருணிக்காவுக்கு மிகவும் அண்மையில் தான் திருமணம் நடந்தது. அவர் மூன்றுமாத கர்ப்பினியாக இருக்கிறார் என்றும் சமூக வலைத்தளங்களில் பதிவிடப்பட்டிருந்ததைப் பார்க்கக்கூடியதாக இருந்தது. இது ஒரு பெண்மணிக்கு எதிராகக் கூறக்கூடிய மிகவும் மனிதத்தன்மையற்ற ஒரு கருத்தாகும். பெண்களை இழிவுபடுத்தும் இத்தகைய கருத்துக்கள் இலங்கை போன்ற ஒரு நாட்டில் எளிதில் எடுபடக் கூடியவையாகும். ஏனென்றால் பெரும் எண்ணிக்கையானவர்கள் பெண்களைப் பாலியல் பொருட்களாகவே இன்னமும் கருதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அண்மையில் நடைபெற்ற ஐக்கிய நாடுகள் உச்சிமகாநாடொன்றில் தன்னிசை சேர்க்கையாளர்களின் உரிமைகளுக்கு ஆதரவாக வாக்களித்தமைக்காக வெளியுறவு அமைச்சர் மங்களசமரவீரவையும் ஐக்கிய தேசியக்கட்சி

பொறுப்பு என்று நான் கூற முன்வரவில்லை. ஆனால், அவரது அரசியல் திட்டம் இனவெறித்தனமான கருத்துக்களையும் பால்வேறுபாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்ட பாரபட்சத்தை ஆதரிக்கும் கருத்துக்களையும் மையமாகக் கொண்டதேயாகும். ஆரம்பத்தில் நான் குறிப்பிட்டதைப் போன்று ராஜபக்ஷ இந்த நாட்டு மக்களைத் தாய்நாட்டை நேசிக்கிறவர்கள் என்றும் தாய்நாட்டை நேசிக்காதவர்கள் என்றும் வகைப்படுத்துகிறார். நான் புதிய முறையில் ஒரு வகைப்படுத்தலைச் செய்கிறேன். அதாவது, அடிமைகளாக இருக்கவிரும்புகிறவர்கள் என்றும் சுதந்திரமான பிரஜைகளாக இருக்கவிரும்புகிறவர்கள் என்று இரு பிரிவினர்கள் இருப்பதாகக் கூறவிரும்புகிறேன்.

கிரிஷான் சிறிவர்த்தன - அமெரிக்காவின் போல் ஸ்ரேட் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டதாரி ஆசிரியர் உதவியாளராகப் பணியாற்றுகின்றார். முன்னர் அவர் கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தின் இதழியல் பிரிவில் உதவிவிரிவுரையாளராகப் பணிபுரிந்தார். ●

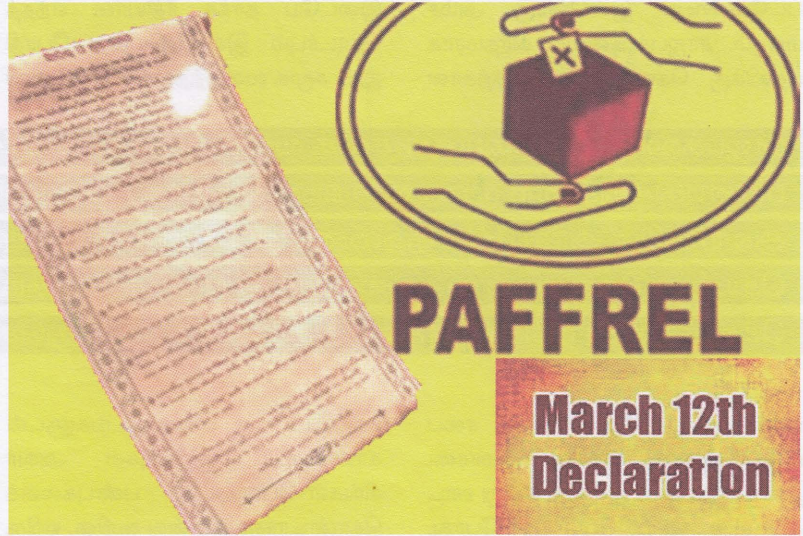
உள்நாட்டு அரசியல்

தேர்தலில் யாரைத்

தொர்வு செய்ய வேண்டும்? தோற்கடிக்க வேண்டும்?

முன்னைய தேர்தல்களைவிட எதிர்வரும் 17ஆம் திகதி நடைபெறவுள்ள இலங்கையின் 15 ஆவது பாராளுமன்றத் தேர்தல் பல திருப்பங்கள், மாற்றங்கள் மற்றும் பரிமாணங்களை உருவாக்கியுள்ளது. மகிந்த ராஜபக்ஷவை ஜனவரி 8 ஜனாதிபதித் தேர்தலில் தோற்கடிக்க முன்வந்த சக்திகள் மீண்டும் தென்னி லங்கையில் ஒன்று கூடியுள்ளன. இந் நேரத்தில் தமிழ் அரசியலிலும் பல புதிய திருப்பங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

இம்முறை தமிழ்த் தேசியக்கூட்டமைப்பு இரண்டு பெண்களைத் தேர்தலில் நிறுத்தியுள்ளது. தமிழ்த் தேசிய மக்கள் முன்னணி ஒன்பது பெண்களை நிறுத்தியுள்ளது பாராட்டப்படவேண்டிய விடயம். அதே வேளை மலைநாட்டில் பிரஜைகள் முன்னணி என்ற ஒரு கட்சியின் கீழ் உருவாக்கப்பட்டுப் பதினொரு பெண்கள் தேர்தலில் போட்டியிடுகிறார்கள். இக்கட்சியை உருவாக்கியவர் சென்ற பாராளுமன்றத் தேர்தலில் ஒரு கட்சியில் வாக்குக் கேட்டு, வென்றபின் வேறொரு கட்சிக்கு

மாறியவர். அக்கட்சியின் தலைமையில் இருந்த அரசாங்கம் செய்த அராஜகத்திற்கெதிராகக் குரல் கொடுக்காமல் மௌனம் சாதித்தவர். இப்போது பிரஜைகள் முன்னணியை உருவாக்கிய பின் அக்கட்சியில் போட்டியிடாமல் அராஜக ஆட்சி செய்த கட்சியில் தேசியப்பட்டியலில் ஒருவராக அவரது பெயர் உள்ளது. பெண்கள் அரசியலில் பங்குபெறுவது மிக முக்கியம். ஆனால் அதைவிட மிக முக்கியம் என்னவெனில், அரசியலில் இறங்கும் பெண்கள் திறமையோடு செயற்படக்கூடியவர்களாக இருக்க வேண்டும். முதல் தடவை தேசிய மட்டத்தில் அரசியல் களத்தில் இறங்குவோருக்கு ஆதரவு தேவை. இப்பதினொரு பெண்களுக்கும் பிரசாரம் செய்ய நிதி உள்ளதா? இக்கட்சியை ஸ்தாபித்தவர் எவ்விதத்தில் இப்பெண்களின் அரசியல் பிரயாணத்திற்கு உதவுகின்றார்? மற்றும் இக்கட்சி

யை உருவாக்கிய பின்பு வேறொரு கட்சியின் தேசியப்பட்டியலில் உள்ளடக்கப்பட்டதன் அர்த்தமென்ன? இக்கட்சியை உருவாக்கியதன் நோக்கம் என்ன?

இவ்வதாரணம் எமது நாட்டில் அரசியல் சீரழிவின் விஸ்தீரணத்தினை வெளிச்சம்போட்டுக் காட்டுகின்றது. ஏனெனில், எந்தக் குற்றத்தைப் புரிந்தவரும், தங்கள் அரசியல் வாழ்க்கை பூராகவும் நியாயமற்ற, கொள்கையற்ற விதத்தில் நடந்து கொண்டவரும் எந்தப் பயமோ, வெட்கமோ இல்லாமல் மக்களின் முன்வந்து துணிவாகத் தங்களுக்கு வாக்களிக்கும்படி கேட்கின்றனர். இதற்குக் காரணம், இலங்கையில் குற்றம் செய்தோர் தண்டிக்கப்படாமல் தப்புவதே யாகும். இதனால் எந்தக் குற்றத்தையும் இழைக்கலாம் என்ற அபிப்பிராயம் சமூகத்திலே ஊறிப்போயுள்ளது. இதை முக்கியமாக அரசியலிலேயே

அம்பிகா
சற்குணநாதன்

பார்க்கக்கூடியதாகவுள்ளது. குற்றமிழைத்தோர் மற்றும் ஒழுங்கற்ற முறையில் நடந்துகொண்டோர் தாங்கள் பாராளுமன்றத்தில் மக்களின் பிரதிநிதிகளாக, இம் முக்கியமான தொழிலைப்புரியத் தகுதியுள்ளவர்கள் என்று எண்ணுகிறார்கள் என்றால் அதற்குப் பொது மக்களாகிய நாம் எவ்விதத்தில் பொறுப்பு. இலங்கையில் அரசியல்வாதி என்றால் மக்களின் சேவகர் என்று நோக்கப்படுவதில்லை. மாறாகக் கடவுளுக்கு சமமாக நடத்தப்படுகின்றனர். மக்களே இவர்களுக்குச் சேவகர்களாகச் செயற்படுகின்றனர். அரசியல்வாதிகளை மக்கள் பொறுப்புக்கூறச் சொல்லிக் கேட்பது குற்றமாகக் கருதப்பட்டு அப்படிக்கேள்வி கேட்போர் வன்முறைக்குக் கூட உட்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். இச்சூழ்நிலை ஏற்படுவதற்கான காரணம் இலங்கையில் முக்கியமாகக் கடந்த தசாப்தத்தில் ஜனநாயகம் பெயரளவில் மட்டுமே இருந்தது. உண்மையில் சட்டம் புறக்கணிக்கப்பட்டு மனித உரிமைகள் மீறப்பட்டு எதிர்ப்புத் தெரிவிப்பதற்கு இடமில்லாமல் ஆக்கப்பட்டது. இச்சூழ்நிலையில் மக்கள் அநீதியைப் பொறுத்துக்கொண்டு மௌனமாக இருக்கப் பழகிக் கொண்டனர். மக்கள் தேர்தலின் போது மட்டுமே தமது வாக்குகளால் மௌனத்தை உடைத்துத் தங்கள் அதிருப்தியையும் இழைக்கப்பட்ட அநீதிக்காகத் தங்கள் கோபத்தையும் வெளிக்காட்டுகிறார்கள். ஆகையால் தேர்தலில் வாக்களிப்பது மிக முக்கியமாகும்.

இத்தேர்தலில் நாம் எவ்வகையான வேட்பாளர்களுக்கு வாக்களிக்க வேண்டும். 'பவ்றல்' தேர்தல் கண்காணிப்பு நிறுவனத்தின் முயற்சியால் 2015 மார்ச் 12 பிரகடனம் பிறந்தது. அது வாக்காளர்கள் வேட்பாளர்களிடமிருந்து எதிர்பார்க்க வேண்டிய எட்டு அடிப்படை குணாதிசயங்களை முன்வைக்கிறது. அவையாவன:

1. நீதிமன்றத்தால் குற்றவாளியாகக் கண்டுகொள்ளப்பட்டவராக இருக்கக்கூடாது.
2. ஊழல் குற்றம் இழைத்தவராக

இருக்கக்கூடாது. ஊழல் புரிந்தவர் என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களுக்கு வாக்களிக்கும் முன் கவனமாகச் சிந்திக்கவும்.

3. மதுபானம், போதைப் பொருள், சூதாட்டம் கசினோஸ் மற்றும் பாலியல் தொழில்களில் ஈடுபட்டவர்களாக இருக்கக்கூடாது.
4. எமது இயற்கைச் சூழலுக்குத் தீங்கு விளைவிக்கும் தொழில்களில் ஈடுபடுபடுவராக இருக்கக்கூடாது.
5. அரசியல் அதிகாரத்தைத் தவறான முறையில் பாவித்தவராக இருக்கக்கூடாது.
6. மக்களின் பிரதிநிதியாக வரமுன் நாட்டிற்குப் பாதகமான பொருளாதார உடன்படிக்கைகள் செய்தவராகவோ அல்லது மக்கள் பிரதிநிதியாக வந்த பின் அம்மாதிரியான ஒப்பந்தங்களை அரசாங்கத்துடனோ அல்லது வேறு எந்த நிறுவனத்தோடோ அல்லது தனிநபரோடோ செய்தவராக இருக்கக்கூடாது.
7. வேட்பாளர் போட்டியிடும் பிரதேசத்தில் குடி கொண்டவராகவோ அல்லது அப்பிரதேச மக்களுடன் சுமுகமான உறவு கொண்டவராக இருக்க வேண்டும்.
8. பெண்களுக்கும், இளைஞர்களுக்கும் போதிய வாய்ப்புக் கொடுப்பவராக இருக்க வேண்டும்.

நாம் இவற்றோடு வேறு மூன்று குணாதிசயங்களை இணைத்துக் கொள்ளலாம்.

1. மனித உரிமை மீறல்கள் புரிந்தவர்களாக இருக்கக்கூடாது. இலங்கையில் 30 ஆண்டு யுத்தத்தின் போது மனித உரிமை மீறல்களை இழைத்திருந்தால் அதற்காகப் பொறுப்புக் கூற வேண்டும்.
2. ஒரு கட்சி விட்டு வேறொரு கட்சிக்குப் பாய்வதையே வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளவராக இருக்கக்கூடாது.
3. போட்டியிடும் பிரதேசத்தின் மக்களின் தேவைகள், கோரிக்கைகளைப் பூர்த்தி செய்ய கொள்கை மற்றும் திட்டங்களைக் கொண்டவர்களாக இருக்க வேண்டும். மார்ச் 12 பிரகடனம் முன்வைக்கும்

நிபந்தனைகளில் முதலாவது நிபந்தனை அதாவது நீதிமன்றத்தால் குற்றவாளி எனக்கண்டு கொள்ளப்பட்டவர் தேர்தலில் நிற்கக்கூடாது என்ற நிபந்தனை சிலரை நியாயமற்ற விதத்தில் பாதிக்கக்கூடும். ஏனென்றால் மார்ச் 12 பிரகடனத்தின்படி இலங்கையின் பாதுகாப்பு சட்டங்களின் கீழ் அதாவது பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் மற்றும் அவசரகால விதிகளின் கீழ் சித்திரவதைக்குட்பட்டதால் கொடுக்கப்பட்ட 'ஒப்புதல் வாக்கு மூலத்தின் அடிப்படையில் குற்றவாளி எனக்கண்டு கொள்ளப்பட்டுத் தவறாகத் தண்டிக்கப்பட்டோரும் தேர்தலில் நிற்க முடியாது. இப்படி ஒரு முறை பாதிக்கப்பட்டு உரிமை மீறல்களுக்கு உட்படுத்தப்பட்டோரும் தவறாகத் தண்டிக்கப்பட்டோரும் தேர்தலில் நிற்க கூடாது என்று கூறுவது நியாயமா?

மக்கள் தேர்தல் விஞ்ஞாபனங்களைப் பெரிதுபடுத்தாமல் விட்டபடியால் தான் அரசியல்வாதிகள் இன்று ஒரு வாக்குறுதியைத் தந்துவிட்டுத் தேர்தல் முடிவடைந்த மறுநாளே அதற்கு மாறாகச் செயற்படுகிறார்கள். ஆகையால் தான் மக்கள் விழிப்புணர்வுடையவர்களாக இருக்க வேண்டும். பழங்கதைகள், குடும்பப் பெயர் அல்லது உணர்ச்சிவசப்பட்டு வாக்களிக்கக்கூடாது. மாறாக வேட்பாளர்களின் பின்னணி, அவர்கள் மக்களுக்கு ஆற்றிய சேவை மற்றும் அவர்களின் கொள்கைகளை மனதில் கொண்டு பொறுப்பாக வாக்களிக்க வேண்டும்.

இம்முறை முன்னாள் போராளிகள் அமைத்த ஜனநாயகப் போராளிகள் கட்சியும் தேர்தலில் நிற்கிறது. இக்கட்சி தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பிடம் வேட்புமனு கோரிய போது அக்கோரிக்கை நிராகரிக்கப்பட்டது. அதனால் அவர்கள் தனியாகப் போட்டியிடுகிறார்கள். இவர்களின் கோரிக்கையை நிராகரித்தபோது கூட்டமைப்பு இவர்களுக்குச் சொன்ன காரணம் முன்னாள் போராளிகள் இலங்கை அரசாங்கத்தின் புலனாய்வுத்துறைக்கு உளவாளிகளாகச் செயற்படுகிறார்கள் என்பதாகும் என்று ஊடக

அறிக்கைகள் தெரிவித்திருந்தன. இக்கருத்தைக் கண்டித்துச் சிலர் குரல் எழுப்பியிருந்தார்கள். அதேநேரம் வேறு சிலர் முன்னாள் போராளிகள் அரசியல் களத்தில் நுழைவதால் தமிழ் மக்களின் வாக்குகள் பிளவு படும் என்று அக்கறைப்பட்டார்கள். இக்கருத்துகளுக்கப்பால் இது பிரதிபலிப்பது என்னவெனில், போர் முடிவடைந்தபின் வடக்கு, கிழக்கிலிருக்கும் தமிழ்ச் சமூகத்தில் எந்தளவு சந்தேகமும் மற்றவர்கள் இராணுவத்திற்கோ அல்லது புலனாய்வுப்பிரிவினருக்கோ தகவல் காவிக்கொண்டு

போவார்கள் என்ற பயமும் உள்ள தென்பதே ஆகும். இதற்குக் காரணம் என்ன?

இச்சந்தேகத்திற்கும் பயத்திற்கும் முக்கிய காரணம் யுத்தத்திற்குப் பின் இப்பிரதேசங்களின் ஏற்பட்ட இராணுவமயமாக்கலே. விடுதலைப் புலிகளின் அங்கத்தவர்கள் அல்லது இயக்கத்தோடு தொடர்புடையவர்கள் என்று சந்தேகிக்கப்பட்டோர் அரசாங்கத்தால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட புனர்வாழ்வு நிலையங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். இந்நிலையங்களில் இருந்து விடுவிக்கப்பட்ட பின்னர் இவர்கள் இராணுவத்தால் குடும்பத்தவர்களிடம் கையளிக்கப்பட்டார்கள். விடுவிக்கப்பட்ட எத்தனையோ பேர் தங்களை விடுவிக்க முன்னர் அரசியலில் ஈடுபடக்கூடாது என்று எச்சரித்தார்கள் என்று கூறினார்கள். விடுவிக்கப்பட்டபின் அவர்கள் வீடு சென்ற

டைந்த பின்பு அருகாமையில் உள்ள இராணுவ முகாமிற்கோ அல்லது சிவில் பாதுகாப்பு அலுவலகத்திற்கோ சென்று பதிவு செய்ய வேண்டியிருந்தது. அதன் பின் மாதத்திற்கு ஒரு முறையோ, கிழமைக்கு ஒரு முறையோ அங்கு சென்று கையெழுத்து வைக்கவேண்டியிருந்தது. அதற்கு மேலாக விருப்பமான போது இராணுவம் இவர்களை முகாமிற்கு விசாரணைக்காக அழைக்கும். மேலும் அவர்களின் வீடுகளுக்கோ, வேலைத்தளங்களுக்கோ சென்று விசாரணை செய்வார்கள். ஒவ்வ

வொரு முகாமின் தலைமை அதிகாரியைப் பொறுத்துக் கண்காணிப்பின் கடுமை தங்கியிருந்தது.

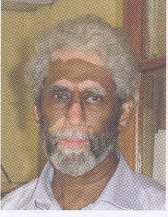
மேலும் எத்தனையோ பேர் அம் முகாமின் அனுமதியின்றி அல்லது குறைந்தபட்சம் அவர்களுக்குத் தெரிவிக்காமல், அவ்வூரை விட்டு வெளியே போகக்கூடாது என்று கட்டளை போடப்பட்டிருந்தது. இக்கட்டளைகளும் கண்காணிப்பும் சட்டத்திற்கு உட்பட்டவை அல்ல- சட்டத்திற்கு மாறானவை. இப்படிப் புனர்வாழ்வு நிலையங்களிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டோர் அடிக்கடி இராணுவ முகாமிற்குச்செல்வதை அல்லது இராணுவம் அல்லது புலனாய்வுத்துறை அவர்களின் வீடுகளுக்குப் போய் வருவதை அவதானிக்கும் ஊர் மக்கள் இவர்களுக்கும் இராணுவத்திற்கும் நெருங்கிய உறவு உள்ளதாக யோசிக்கத் தொடங்கினார்கள். இவர்

கள் இராணுவத்திற்கு உளவாளிகளாகச் செயற்படுவதாக நம்பத் தொடங்கினார்கள். இதனால் புனர்வாழ்வுக்குச் சென்று திரும்பியவர்கள் சமூகத்தில் மீண்டும் இணைந்து கொள்ள இயலாது வாழ்க்கையைத் தொடங்க முடியாமல் இன்னலப்பட்டார்கள்.

புனர்வாழ்வு சென்று திரும்பிய பெண்களின் கதி மிகவும் மோசமாக இருந்தது. ஏனெனில் இராணுவ முகாமிற்குச் சென்று வருகின்ற பெண்கள் பாலியல் வன்முறைக்கு உட்படுத்தப்படுகிறார்கள் அல்லது இராணுவ அதிகாரிகளுடன் தொடர்பு கொண்டுள்ளார்கள் என்று தள்ளி வைத்தார்கள். இச்சந்தேகங்கள் சமூக உறவுகள், நம்பிக்கை மற்றும் சமூக வலைப்பின்னல்களை நிலைகுலையச் செய்துள்ளது. இதன் பிரதிபலிப்பே தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு முன்னாள் போராளிகளைப் பற்றிச்சொன்ன கருத்து. இராணுவத்தால் தொந்தரவு செய்யப்படும் இப்புனர்வாழ்வு நிலையம் சென்று வந்துள்ளவர்கள், இச்சூழ்நிலையால் சமூகத்தின் உதவிகளையும் பெற்றுக் கொள்ள முடியாமல் நிராதரவாய் நிற்கின்றனர். யுத்தம் முடிவடைந்து 6 வருடங்களுக்குப் பின் தமிழ்ச் சமூகத்திலே சந்தேகமும், நம்பிக்கையின்மையும் மேலோங்கிக் காண்பது கவலைக்கிடமான விடயம்.

இவ்வாறு பாதிக்கப்பட்ட மக்களை அரசியல்வாதிகள், எக்கட்சியானாலும் சரி, வெறும் கைம்பொம்மைகளாக தங்கள் அரசியல் தேவைகளுக்காகத் தீனியாகவே பயன்படுத்துகின்றனர். இவ்வரசியல்வாதிகள் மக்களை மதிப்பதாகத் தெரியவில்லை. மாறாக, மக்களின் அறிவை அவமதிப்பதாகவே தெரிகிறது. ஏனெனில், அநேக அரசியல்வாதிகள் ஒழுக்கமற்ற, கொள்கையற்ற நடவடிக்கைகளின் பின்பும் மக்கள் தங்களுக்கு வாக்களிப்பார்கள் என்று கருதுகிறார்கள். மக்கள் இம்முறை இவ்வரசியல்வாதிகளைத் தோற்கடிக்கச் செய்ய வேண்டும். ●

வாக்குச்சீட்டும்

பேராசிரியர்
சி.சிவசேகரம்

சனநாயகமும்

தேர்தல் முறை பற்றிய விவாதங்கள் யாவும் பாராளுமன்றத்திற் சில குழுக்களின் ஆதிக்கமும் சில குழுக்களது செல்வாக்கின் விரிவாக்கமும் பற்றியே அமைந்திருக்கக் கண்டோம். பாராளுமன்றத்தில் இயன்றளவுக்குத் தமது ஆசனங்களின் தொகையைப் பெருக்கிக் தனிப்பெரும்பான்மையுடன் ஆட்சியமைப்பது பெரிய கட்சிகளின் இலக்கு. பெரிய கட்சிகள் தம்முட் பிளவுபட்டிருப்பதைப் பாவித்து ஆட்சியமைப்பதற்கான பெரும்பான்மையைப் பெறுவதற்கு உதவுவதற்குப் பிரதியுபகாரமாகப் பதவிகளையும் சலுகைகளையும் பெறுவது சிறிய கட்சிகளின் இலக்கு.

தேசிய இனப்பிரச்சினை தன்னைப் புலப்படுத்திய விதத்தால் தமிழ் மக்களின் பிரதிநிதிகள் என்று கூறிக் கொள்ளும் கட்சிகளால் அவ்வாறு பலன் பெற இயலவில்லை. ஆயினும் தமிழ் காங்கிரஸ் 1948இல் செய்ததைக் கண்டித்த தமிழரசுக்கட்சி 1965இல் அதையே செய்தது. அதன் பிறகு எந்தச் சிறுபான்மைத் தேசிய இனத்தின் கட்சியின் உதவியுமில்லாமல் ஆட்சியமைந்தது. 1994 இல் அந்த வாய்ப்பைத் தமிழரசுக்கட்சியின் வாரிசான தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்கு விடுதலைப்

புலிகள் மறுத்ததால் ஈ.பி.டி.பி அவ்வாய்ப்பைத் தனதாகக் கியது. எவ்வாறாயினும் மாவட்ட அடிப்படையில் விகிதாசார முறையிலும் விருப்பு வாக்குகளின் அடிப்படையிலும் தேர்தல்கள் நடந்த நிலையில் 1994 முதல் 2010 வரை எந்தக்கட்சிக்கும் அறுதிப்பெரும்பான்மை கிட்டவில்லை. 2010 ஆம் ஆண்டின் தேர்தல் மிகவும் விலக்கான சூழ்நிலையில் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சித் தலைமையிலான ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணிக்கு வலுவான ஒரு பெரும்பான்மையை வழங்கியது. எனினும் அதை மூன்றிலிரண்டு பெரும்பான்மையாக்கித் தனது அதிகாரத்தை வலுப்படுத்தி ஆட்சியை நீடிப்பதற்காக ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ ஏராளமான அமைச்சுப்பதவிகளை உருவாக்கிச் சிறுபான்மைத் தேசிய இனங்களைச் சேர்ந்தோரையும் அரசாங்கத்திற்குள் சேர்த்தார்.

அரசியற் பேரங்கள் என்பன கட்சிகளிடையே கொள்கை, பொதுவேலைத்திட்டம் என்ற அடிப்படையில் நடந்த காலங்கள் இருந்தன. ஆனால், இடதுசாரிக் கட்சிகள் தங்கள் பிரதிநிதித்துவத்தை 1977 இல் அறவே இழந்த பின்பு இடதுசாரிகள் தமக்குப் பாராளுமன்ற ஆசனங்களும் அமைச்சுப்பதவிகளும் பற்றியன்றி வேறெதைப்பற்றியும் பேரம் பேச இயலாத நிலைக்குத் தள்ளுண்டனர்.

தேசிய இனப்பிரச்சினைப் போராக மாறிய பின்பு தமிழ் மக்களின் உரிமைகளைப் பற்றிய பாராளுமன்றப் பேரம் எதுவும் பயனளிக்கவில்லை. அதை வேறெவ்

வாறு கையாளுவதென்பது விளங்காததால் விடுதலைப் புலிகள் வலுப்பட்ட நிலையில் தங்களை விடுதலைப் புலிகளின் முகவர்கள் என்று சொல்லாத குறையாகத் தமிழ்ப் பிரதிநிதிகள் நடந்து கொண்டனர். விடுதலைப் புலிகளின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு நிதிக்கு புலம் பெயர்ந்த தமிழர் நீதிக்கும் மேற்குலகு என்பது அவர்களுடைய அரசியல் பாதையாகிவிட்டது. தமிழர் அரசியல் என்பது யாரைச் சார்ந்து தமிழரின் உரிமையைக் கோருவது என்பதைப் பற்றியதாக இருக்கும்வகைக்குத் தமிழ் மக்களின் விடுதலையை எவ்வாறு வெல்வது என்பதைப் பற்றியதாக இல்லை. தமிழ் மக்களைப் போராட்டப்பாதையில் ஊக்குவிக்க அவர்கள் விரும்பவில்லை. அதைவிட, சிங்கள, தமிழ் முரண்பாடு சிலசமயம் முஸ்லிம்- தமிழ் முரண்பாடு என்ற பரிமாணங்களைக் கடந்து தமிழ் மக்களின் நலன், இந்தியாவையோ மேற்குலகையோ கடிந்து பேசுவோ இயங்குவோ தூண்டுமாயின் அவர்கள் பிரச்சினைகளை அறவே புறக்கணிக்கிறார்கள்.

மலையக, முஸ்லிம் தலைமைகளுடைய பேரம் பேசுதல் எவ்வகையிலும் மலையக, முஸ்லிம் மக்களின் சமூக நலன் பற்றியதல்ல. சிறுபான்மைத் தேசிய இனங்கள் இடையிலான முரண்பாடுகளில் சிறுபான்மைத் தேசிய

மக்களின் பெரும்பான்மையினரின் பெயரில் ஒரு பாராளுமன்றப் பெரும்பான்மை சைகையை உயர்த்தி தான் விரும்பியவாறு சட்டம் இயற்றவும் நடைமுறைப்படுத்தவும் இயலுமான போது சிறுபான்மைப் பிரதிநிதித்துவம் அது அரசியல் சிறுபான்மையின தாயினும் சமூக அடையாளச் சிறுபான்மையினதாயினும் பெறுமதியற்றது.

வாதக் கட்சிகள் காட்டுகின்ற கவனத்தைப் பேரினவாத ஒடுக்குமுறைப்பற்றிக் காட்டுவதாகக் கூற இயலாது. ஏனெனில் ஒன்று வாக்குப்பெட்டி அரசியலைப்பற்றியது மற்றது சலுகைக்கான பேரம் பேசுதலைப் பற்றியது.

எனவே அடுத்துவரும் பாராளுமன்றத் தேர்தல் தமிழ், முஸ்லிம், மலையகத் தமிழரின் பிரதிநிதித்துவம் பற்றியது என்பது கோளாறானது. அதைவேளை சிறுபான்மைத் தேசிய இனத்தவரின் பிரதிநிதித்துவத்தை இயன்றளவு குறைப்பதென்பது அனைத்துப் பேரினவாதக் கட்சிகளும் ஆவல். எந்தப் பேரினவாதக் கட்சியும் சிறுபான்மையினரின் தயவில் ஆட்சியமைப்பதையும் பதவிகள் வழங்கி சலுகை காட்டுவதாகக் காணப்படுவதையும் விரும்பவில்லை. அந்தளவிற்கு மட்டுமே சிறுபான்மைத் தேசியக்கட்சியினர் சிறுபான்மைத் தேசிய இனங்களது பிரதிநிதிகளாகின்றனர். 20ஆவது சட்டத் திருத்தத்தின் நோக்கங்களில் அதுவே முதன்மையானது. அடுத்ததாகவே தங்களுக்கு இடைஞ்சலாக அமையக் கூடிய மூன்றாவது கட்சியான ஜே.வி.பி.யின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் தொகையை இருபதாவது சட்டத் திருத்தம் இலக்கு வைக்கிறது.

நம் முன்னுள்ள கேள்வி பிரதிநிதித்துவம் பற்றிய விவாதங்கள் அரசியல் கருத்துக்களும் குறிப்பிட்ட சமூக

கப்பிரதிநிதிகளின் நலன்கள் பற்றிய விவாதங்களாக ஏன் அமையவில்லை என்பதாகும்.

பாராளுமன்றத்திற்கு இரண்டு முக்கிய பணிகள் உள்ளன. ஒன்று நாட்டின் சட்டங்களை ஆக்குவது. மற்றது பாராளுமன்றம் இயற்றிய சட்டங்களைச் செவ்வையாக நடைமுறைப்படுத்துவதைக் கண்காணிப்பது. அரசின் பல்வேறு கரங்கள் பாராளுமன்றம் இயற்றிய சட்டங்கட்கு முரணாக இயங்குகின்றன. அவற்றைத் தட்டிக்கேட்பதானால் அத்தகைய மீறல்களால் பாதிக்கப்பட்டோருக்குப் பாராளுமன்றத்தில் ஒரு குரல் இருக்க வேண்டும். மொத்தத்தில் பாராளுமன்றம் ஆக்குகின்ற சட்டங்கள் ஒவ்வொரு சமூகப் பிரிவினரும் நலன்களைப் பேணும் நோக்கில் அமைவது அவசியம். சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகள்மிகுந்த சூழல்களில் அது எளிதல்ல. எனினும் ஒடுக்கப்பட்டோருக்குப் பாதுகாப்பாகச் சட்டங்கள் இயற்றப்படவேண்டும். மற்றது சட்டங்களை நிறைவேற்றியோரின் நோக்கங்களுடன் நிருவாகிகளும் சட்ட நிறைவேற்று அதிகாரிகளும் உடன்படாதபோது சட்டங்கள் பல ஏட்டோடு நின்றுவிடலாம். இவ்விடத்துத்தான் சமூகத்தின் பல்வேறு, குறிப்பாக மிகவும் பாதிக்கப்பட்ட சமூகப் பிரிவினரதும் பிரதிநிதித்துவம் முக்கியமாகிறது.

நிச்சயமாக எந்தத் தொகுதிவாரித் தேர்தல் முறையும் மிகவுஞ் சிறிய தொகையினரான சமூகங்களின் பிரதிநிதித்துவத்துக்கு இடமளியாது. அவ்வாறே பொருள் வலிமையற்ற சமூகப்பிரிவினருடைய பிரதிநிதித்துவத்திற்கும் இடமளியாது. நமது நாட்டில் 70 சதவீதமான மக்கள் கிராமிய உழைப்பாளிகள். பாராளுமன்றத்தில் நம்மால் ஒரு கூலி விவசாயியையோ அவரது குடும்பத் தவரையோ காண முடியுமா? இவ்வாறே மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளி, நகர ஆலைத் தொழிலாளி என்று விசாரணையை விரிவாக்கலாம். பெண்களின் பிரதிநிதித்துவம் ஒரு அடிப்படையான பிரச்சினையாகிறது. வேட்பாளர்களில் மூன்றிலொருவர் பெண்ணாக இருப்பதோ மூன்றிலொருவர் பிரதிநிதிகளாகத் தெரிவாவதோ நல்லது. எனினும் அது பெண்களின் மீதான ஒடுக்கு முறைக்குப் போதிய தீர்வாகுமா என்பது வேறு விடயம். இந்த நாட்டைப் பெண் பிரதமர்களும் ஜனாதிபதிகளும் நீண்டகாலமாக ஆண்டுள்ளனர். ஆனால் பெண்கள் நிலையில் அவர்கள் கொண்டு வந்த மாற்றம் என்ன?

இன்று பிரதிநிதித்துவம் என்பது குறிப்பிட்ட வர்க்கங்களதும் வர்க்க நலன்களதும் பிரதிநிதித்துவமே. அதை எவ்வாறு மாற்றுவது என்பதற்கு எந்தத் தேர்தல் முறையினுள்ளும் பதில் இல்லை.

பிரதிநிதித்துவம் என்பது அரசியலையும் சமூக நலன்களையும் பற்றியதெனில் ஒரு சமூகப் பிரிவு தனது சமூக நலன்களை வலியுறுத்தும் நோக்கில் ஒரேயொரு அரசியற் கட்சியையே தெரிய நியாயமில்லை. அது தன்னுள் ளிருந்தே தனது பிரதிநிதியைத் தெரியவும் நியாயமில்லை. யாழ்ப்பாணம் ஒரு முஸ்லிம் மேயரை, அறுபது ஆண்டுகட்கு முன்பு தெரிவு செய்தது. கொழும்பில் தமிழர் குறைவாக இருந்த ஒரு காலத்தில் தமிழர் மேயராக இருந்துள்ளார். இப்போது அவ்வாறான நிலைமைகளைக் கற்பனை செய்ய இயலாது. ஏனெனில் அரசியலும் சமூக நலனும் இன அடையாளத்துடன் நெருக்கிக்காட்டப்படுகின்றன. ஆனால், உண்மையாக இன அடையாள அரசியல் ஒவ்வொரு சமூகத்தினுள்ளும் இருக்கிற ஒடுக்கப்பட்டோரின் தேவைகளைப் பேசுவதைத் தவிர்க்கிறது. அதனாலேயே ஒருபுறம் திட்டமிட்டுச் சிறுபான்மைத் தேசிய இனங்களைச் சேர்ந்த பிரதிநிதிகளின் தொகையைக் குறைக்கும் சதிகளை எதிர்ப்பதும் முறியடிப்பதும் அவசியமாக உள்ள அதேவேளை தமிழர்தோ, முஸ்லிம் கள்தோ, மலையகத் தமிழர்தோ பிரதிநிதிகளின் தொகை அவர்களுடைய சனத்தொகை விகிதாசாரத்திற்கமைய இருப்பதால் பேரின வாத அரசியலை முறியடிக்க இயலாது.

சிறுபான்மையினரின் பிரதிநிதிகள் எனப்படுவோரின் சுயநலம் சார்ந்த ஊழலும் ஒழுங்கீனமும் மிக்க அரசியல் நடத்தைச் சிங்கள மக்களின் வெறுப்பைப் பிரதிநிதிகளுடன் நிறுத்தாது முழுச்சமூகங்களையும் பகைமையுடன் நோக்கத்தூண்டும். எனவே பிரதிநிதித்துவத்தின் நோக்கமும் பயனும் பேரம் பேசுவதைப் பற்றியதாக இருக்கும் வரை மக்களின் நலன்களும் அரசியல் நோக்குகளும் பிரதிநிதிகள் மூலம் அடையாளம் பெறா.

(05ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி...)

அத்துடன் இலங்கையினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஐக்கிய நாடுகள் சாசனங்களின் ஏற்பாடுகளின் பிரகாரம் தமிழ் மக்கள் சுயநிர்ணய உரிமைக்கு உரித்துடையவர்கள் என்று தெரிவித்திருக்கும் கூட்டமைப்பு, நிரந்தரத் தீர்வொன்றைக் காண்பதற்கான முயற்சிகளில் சர்வதேச சமூகத்தின் பங்கேற்பு தவிர்க்கமுடியாதது என்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறது.

சமஷ்டிக் கூட்டமைப்பின் அடிப்படையிலான தீர்வு தொடர்பில் கூட்டமைப்பினால் முன்வைக்கப்பட்டிருக்கும் கோரிக்கையை நல்லாட்சிக்கான ஐக்கிய தேசிய முன்னணிக்கு எதிராகத் தேர்தல் பிரசாரங்களில் பயன்படுத்துவதற்கு ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணி நாட்டத்தைக் காட்டுகிறது. வடக்கு, கிழக்கு இணைப்புப் பற்றியும் சமஷ்டிக் தீர்வு பற்றியும் கோரிக்கைவிடுத்திருக்கும் தமிழ்த்தேசியக் கூட்டமைப்புடன் ஐக்கிய தேசிய முன்னணி எவ்வாறு உறவைக் கொண்டிருக்கப்போகிறது என்று ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியின் தேர்தல் விஞ்ஞாபனம் கொழும்பில் வெளியிடப்பட்ட வைபவத்

பாராளுமன்றத் தொகுதிமுறைக்கும் கட்சி பிரதிநிதித்துவத்துக்கும் மட்டுமே பழக்கப்பட்டோருக்கு வேறுவிதமான பிரதிநிதித்துவங்கள் ஜனநாயகம் அற்ற சர்வாதிகார முறைகளாகத் தோன்றலாம். ஆனால் மனிதரை மனிதர் சுரண்டுவது ஒருவரது ஜனநாயக உரிமையும் அல்ல என்பதை நாம் ஏற்போமானால், பிரதிநிதிகளைத் தெரிவதற்கான ஆக்கமான வேறுமுறைகளை நாம் அறியலாம்.

சோவியத் யூனியனிலும் சீனாவிலும் வேறு சோஷலிச நாடுகளிலும் நாட்டின் உழைக்கும் மக்களுக்குக் கூடிய பிரதிநிதித்துவம் இருந்தது. பெண்களுக்குக் கூடிய பிரதிநிதித்துவம் இருந்தது. அற்பச் சிறுபான்மையினருக்கும் பிரதிநிதித்துவம் இருந்தது.

ஜனநாயகம் என்பது பெரும்பான்மையின அடக்குமுறை அதிகாரமாக அமையலாகாது. அப்பெரும்பான்மை மக்களை மேய்த்துப் பெற்ற பாராளுமன்றப் பெரும்பான்மையினின் அதைவிடத் தீயது இல்லை என்பதைக் கடந்த 38 ஆண்டுகளில் பலமுறை கண்டுள்ளோம்.

மக்களின் பெரும்பான்மையினரின் பெயரில் ஒரு பாராளுமன்றப் பெரும்பான்மை கைகளை உயர்த்தி தான் விரும்பியவாறு சட்டம் இயற்றவும் நடைமுறைப்படுத்தவும் இயலுமான போது சிறுபான்மைப் பிரதிநிதித்துவம் அது அரசியல் சிறுபான்மையினதாயினும் சமூக அடையாளச் சிறுபான்மையினதாயினும் பெறுமதியற்றது. எனவே திட்டமிட்ட பாராளுமன்ற நாற்காலிப் பறிப்புக்கு எதிரான மாற்றுக்களை வலியுறுத்தும் அதேவேளை, பிரதிநிதித்துவம் என்பது உண்மையானதாயும் பொருளுடையதாயும் அமைவதன் தேவையையும் சாத்தியப்பாடுகளையும் நாம் ஆராயத் துணிய வேண்டும். ●

தில் மகிந்த ராஜபக்ஷ கேள்வியெழுப்பினார். வரும் நாட்களில் சுதந்திர முன்னணியினரின் பிரசாரங்கள் எத்தகைய திசைமார்க்கத்தில் செல்லப் போகின்றன என்பதற்கு ராஜபக்ஷவின் உரை கட்டியம் கூறி நிற்கின்றது.

கூட்டமைப்பின் விஞ்ஞாபனம் தொடர்பிலான தங்கள் நிலைப்பாட்டை தெரியப்படுத்துவதில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசியல்வாதிகளும் தாமதம் காட்டவில்லை. கூட்டமைப்பு எத்தகைய கோரிக்கையை முன்வைத்தாலும் தங்கள் கொள்கையை ஒருபோதும் மாற்றப்போவதில்லை என்றும் ஒற்றையாட்சியின் கீழ் அதிகாரப்பரவலாக்கலே தங்கள் உறுதியான நிலைப்பாடு என்றும் ஐக்கிய தேசியக்கட்சி தெரிவித்திருக்கிறது.

ஆக மொத்தத்தில் தென்னிலங்கையின் இருபிரதான அரசியல் முகாம்களும் இனப்பிரச்சினை தொடர்பில் அவற்றின் அணுகுமுறைகளில் எந்த மாற்றத்தையும் செய்யப்போவதில்லை என்பதைத் தெளிவாக பிரகடனம் செய்திருக்கின்றன. தமிழ்பேசும் மக்களே, இதை கவனத்தில் கொள்ளுங்கள். ●

உள்நாட்டு அரசியல்

எதிர்வரும் 17ஆம் திகதி நிகழவிருக்கும் பாராளுமன்றத் தேர்தலின் முடிவுகள் எவ்வாறு இருந்தாலும், ஜனவரி மாத ஜனாதிபதித் தேர்தலில் தன்னால் தோற்கடிக்கப்பட்ட மகிந்த ராஜபக்ஷவை பிரதமராக்கும் பேச்சுக்கே இடமில்லை என்று தற்போதைய ஜனாதிபதி மைத்திரிபால சிறிசேன கூறியுள்ளார். இது போதாது என்று தான் தலைமை வகிக்கும் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி மற்றும் அதன் தலைமையிலான ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணிக்காகத் தேர்தல் பிரசாரம் செய்யாமல் நடுநிலைமை வகிக்கப் போவதாகவும் அவர் தொலைக்காட்சி மூலம் நாட்டு மக்களுக்குச் செய்தியாக விடுத்துள்ளார்.

ஜனாதிபதியின் உரை என்றும் பார்க்காமல் அது தேர்தலின் முடிவைப் பாதிக்கும் ஒரு செயல் என்று கூறி, தேர்தல் ஆணையாளர் மகிந்த தேசப்பிரிய, சிறிசேனவின் உரையை ஊடகங்கள் மறு ஒளிபரப்பு செய்வக்கூடாது என்று கேட்டுக்கொண்டார். இத்

தனைக்கும், சிறிசேன தற்போது அடித்துள்ள சிக்ஸரா அல்லது ஹிட் அவுட் அன் பது பாராளுமன்றத் தேர்தல் முடிவுகள் வந்த பின்னரே தெரியும்.

மகிந்த ராஜபக்ஷவைப் பிரதமராக விட மாட்டேன் என்பதற்கு ஜனாதிபதி சிறிசேன கூறும் காரணங்கள் என்ன? ஒன்று, 'நல்லாட்சி' தருவதாக தான் அளித்த வாக்குறுதியின் அடிப்படையிலேயே மக்கள் தன்னை ஜனாதிபதியாகத் தேர்ந்தெடுத்தனர் என்று சிறிசேன கூறியுள்ளார். அதாவது, அன்றைய ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவின் அரசு மக்களுக்கு 'நல்லாட்சி' கொடுக்கவில்லை என்பது அடிக் கோடிடப்பட்ட முடிவு. அவரது கூற்றில் ஒருவித நியாயம் இருந்தாலும் அதே மக்கள் மகிந்த பிரதமராகும் வகையில் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் வாக்களித்தால், சிறிசேனவின் வாதம் செல்லக் காசாகிவிடும் ஆபத்து உள்ளது.

அடுத்தபடியாக, மகிந்த ஜனாதிபதியாக ஆட்சியில் இருந்தபோது, சுதந்திரக் கட்சி

என்.சத்தியமூர்த்தி

யின் மூத்த தலைவர்களில் யாரையும் வளரவிடவில்லை என்றும் சிறிசேன கூறியுள்ளார். அது அவரையும் உள்ளடக்கும். அதனால் தானோ என்னவோ கடந்த ஓரிரு மாதங்களில் மகிந்த ஆட்சிக் காலத்தில் பிரதமர் பதவி வகித்த சுதந்திரக் கட்சியின் மூத்த தலைவர்களான ரத்தினபுரி விக்கிரமநாயக்க மற்றும் டி.எம் ஜெயரத்ன ஆகியோரை ஜனாதிபதியின் ஆலோசகர்களாக சிறிசேன நியமித்துள்ளார்.

என்றாலும் சிறிசேனவின் இந்த வாதம் ஜனாதிபதிப் பதவியும் அதிகாரமும் சம்பந்தப்பட்டது அல்ல. மாறாக அவர் தலைமை வகிக்கும் கட்சி மற்றும் கூட்டணி அரசியல் குறித்த விடயம். இரண்டையும் போட்டுக் குழப்பிக் கொள்வது அவர் எத்துணை அளவிற்கு குழப்பிப் போயுள்ளார் என்பதனை வேண்டுமென்றால் காட்டுமே தவிர, தேர்தல் முடிவிற்குப் பின்னர் அவர் எடுக்க வேண்டிய முக்கிய முடிவுகளுக்கு அச்சாரம் கூறாது.

அது போன்றே, அவரால் ஜனாதிபதியின் ஆலோசகர்களாகப் பதவி அளிக்கப்பட்ட இரு தலைவர்களுமே மகிந்த ஆட்சியில் இருக்கும் போது கௌரவிக்கப்பட்டவர்கள் தான். சிறிசேன பிரதமராக ஆகவில்லை என்றால் அதற்கும் காரணம் அந்த இருவர்களும் தான் என்று கூட

ஆகும். அது போன்றே, அண்டை மாவட்டமான அனுரா தபுரத்திலும் மகிந்தவே அதிகப்படியான வாக்குகளைப் பெற்றார்.

அதனாலும் கூட, மகிந்த, சிறிசேனவின் வாக்குவங்கியை ஆட்டிப் பார்ப்பது போல் தொடர்ந்து அனுராதபுரத்தைத் தனது அரசியல் பிரசாரத்தின் முக்கிய களமாகக் கொண்டு இயங்கி வருகிறார். அந்த வகையில், இந்தியப் பிரதமர் நரேந்திர மோடி இலங்கை வருவதற்கு முந்தைய தினம் மகிந்த முன்னேற்பாடுகள் இன்றி, அனுராதபுரம் சென்று அத்தீத கூட்டத்தைக் கூட்டிக் காட்டினார். தற்போது தனது தேர்தல் பிரசாரத்தையும் அந்த நகரத்தில் இருந்து தொடங்கியுள்ளார்.

வாக்குக்கணக்கு

ஒரு விதத்தில் ஜனாதிபதித் தேர்தல் மற்றும் பாராளுமன்றத் தேர்தல் முடிவுகளுக்கிடையே எந்தவித தொடர்பும் கிடையாது. ஜனாதிபதித்தேர்தல் நேரடியாக மக்கள் அளிக்கும் வாக்குகளின் மொத்த, எண்ணிக்கையை மட்டும் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்ட தீர்ப்பு, பாராளுமன்றத் தேர்தல், சதவீத அடிப்படையில் தேர்தல் மாவட்டங்கள் வாரியாக நடைபெறுகிறது. இதில், இரண்

சிறிசேன அடிப்பது 'சிக்ஸரா' அல்லது 'ஹிட் அவுட்டா'?

வாதிடலாம். சிறிசேனவைத் தவிர்த்து சுதந்திரக் கட்சியில் உள்ள மூத்த தலைவர்களில் ஒருவரான நிமல் சிறிபால டி சில்வா, மகிந்தவின் தலைமையைத் தொடர்ந்து ஏற்றுக் கொண்டு, அவருடனே சேர்ந்து தற்போது தேர்தல் பிரசாரம் செய்து வருகிறார்.

காரணம், சுதந்திரக் கட்சிக் கூட்டணியில் மகிந்த தவிர்த்து வாக்கு வங்கி உள்ள தலைவர்கள் யாருமே இல்லை எனலாம். ஏன், அப்போது மூத்த அமைச்சராக இருந்த நிமல் சிறிபால, தனது சொந்த ஊவா மாகாண சபைத் தேர்தலில், தனது சொந்த 'தேர்தல் மாவட்டத்தில்', சுதந்திரக் கட்சிக்கு அதிக வாக்குகளைப் பெற்றுக் கொடுக்க முடியவில்லை. அதற்குக் காரணம் மகிந்தவை ஒட்டியே அரங்கேற்றப்பட்ட தேர்தல் அரசியல் என்று கூறினாலும், தற்போது நிமல் சிறிபாலவிற்கு மகிந்த வாக்குவங்கியே தேவையாக உள்ளது.

ஒரு வகையில், ஜனாதிபதி சிறிசேனவின் சொந்த மாவட்டமான பொலன்னறுவையில் கூட நிலைமை இவ்வாறு தான் இருக்கிறது எனலாம். அந்த மாவட்டத்தில் அவர் அன்றைய ஜனாதிபதி மகிந்தவை விட அதிகப்படியான வாக்குகள் பெற்றாலும் அதில் கணிசமான வாக்குகள் அவர் சாராத ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் வாக்குகள்

நல்லாட்சி தருவதாக வாக்குறுதியின் அடிப்படையிலேயே மக்கள் தன்னை ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்தனர் என்று சிறிசேன கூறுகிறார். முன்னாள் ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ அரசு மக்களுக்கு நல்லாட்சி வழங்கவில்லை என்பதே இதன் அர்த்தம். அவரது கூற்றில் ஒருவித நியாயம் இருந்தாலும் அதே மக்கள் ராஜபக்ஷ பிரதமராகும் வகையில் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் வாக்களித்தால் சிறிசேனவின் வாதம் செல்லாக்காசாகி விடும் ஆபத்து உள்ளது

டாவது, மூன்றாவதாக வந்த கட்சிகளுக்கும் பாராளுமன்றத்தில் இடம் கிடைக்கும்.

ஜனாதிபதித் தேர்தல் வாக்குகளை வைத்துக் கணக்கிடும் போது சிறிசேன ஆதரவுக் கூட்டணிக்கு மொத்தம் 225 பாராளுமன்ற இடங்களில் 115 கிடைக்கும் என்று ஆங்கிலப் பத்திரிகை ஒன்று அப்போதே கணித்தது. அது போன்றே மகிந்த ஆதரவு அணிக்கு 106 இடங்கள் கிடைக்கும் என்றும் கணிக்கப்பட்டது. இது ஒரு கணக்கீடே தவிர தேர்தல் முடிவாக மாறிவிடும் என்று உறுதியாகக் கூறி விட முடியாது.

ஜனாதிபதித் தேர்தல் முடிவுகளின்படி மொத்தமுள்ள 22 தேர்தல் மாவட்டங்களில் பத்து மாவட்டங்களில் மட்டுமே சிறிசேன அதிகப்படியான வாக்குகளைப் பெற்றார். இதில் யாழ்ப்பாணம், வன்னி, மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை, அம்பாறை, புத்தளம் ஆகிய ஆறு மாவட்டங்கள் தமிழ் அல்லது முஸ்லிம் இனத்தவர்கள் அதிகம் வசிக்கும் 'சிறுபான்மையினர்' மாவட்டங்கள். தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு மற்றும் முஸ்லிம் காங்கிரஸ், ரிஷாட் பதியுதீனின் மக்கள் காங்கிரஸ் ஆகியோரது வாக்குகள் சிறிசேனவிற்குச் சென்றது கண்கூடு.

பாராளுமன்றத் தேர்தலில், முஸ்லிம் காங்கிரஸ் மற்றும் மக்கள் காங்கிரஸ் பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்கவின் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி தலைமை வகிக்கும் நல்லாட்சிக்கான ஐக்கிய தேசியக் கூட்டணியில் தொடர்ந்து அங்கம் வகிக்கிறது. ஆனால், தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு மட்டும் தனித்துப் போட்டியிட்டு சுமார் 20 ஆசனங்களைப் பெறுவோம் என்று நம்பிக்கை கொண்டுள்ளார்கள்.

கூட்டமைப்பின் ஆதரவுடன் தேர்தலில் நிற்பார் என்று சிலரால் எதிர்பார்க்கப்பட்ட கஜேந்திர குமார் பொன்னம்பலம் மீண்டும் தனித்துப் போட்டியிடுகிறார். அவருக்கு ஆதரவு தெரிவித்துப் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் சில முக்கிய அமைப்புகள் களம் இறங்கியிருக்கிறது. தற்போது அவரது கட்சி தனித்துப் போட்டியிடும் போதும் அவருக்குப் புலம்பெயர்ந்தோரின் கணிசமான ஆதரவு இருக்கிறது. அதுவே யாழ் மாவட்டத்தில் 'தமிழ்த் தேசிய' வாக்குகளாகவும் மாறும்.

கூட்டமைப்பை எதிர்த்தே மூத்த பத்திரிகையாளர் நடேசபிள்ளை வித்தியாதரன் தலைமையிலான 'ஜனநாயகப் போராளிகள்' என்ற அமைப்பும் யாழ் மாவட்டத்தில் மட்டுமாவது களமிறங்கியிருக்கிறது. அவர்கள் பெறும் வாக்குகள் கணிசமாக இருந்தால் அது கூட்டமைப்பு பெறக்கூடிய ஆசனங்களின் எண்ணிக்கையைப் பாதிக்குமா அல்லது மகிந்த அணியில் இருந்து தனித்துப் போட்டியிடும் முன்னாள் அமைச்சர் டக்ளஸ் தேவானந்தாவின் ஈழமக்கள் ஜனநாயகக் கட்சியைப் பாதிக்குமா என்ற கேள்வி எழுகிறது. இவர்கள் அல்லாது, ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் விஜயகலா மகேஸ்வரனும் களமிறங்கியிருக்கிறார். அவரது வெற்றி-தோல்வியும் பிற கட்சிகள் பெறும் வாக்குகளைப் பொறுத்தே உள்ளது.

இது தவிர, கூட்டமைப்பின் உள்ளேயே பல்வேறு கட்சிகளிடையேயான உள்ளடி வேலை கண்கூடு. போதா

தற்கு தமிழர்களிடையே பரவலான வடக்கு-கிழக்குப் பிரிவினையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும். ஒரு வகையில், இது போன்ற போட்டிகள் கட்சிக்கு அதிக ஆசனங்களைப் பெற்றுக்கொடுக்கவல்லது. ஆனால், அதுவே பொறாமையாக மாறிவிட்டால் பிரச்சினை தான். அதிலும் குறிப்பாக, விருப்பு வாக்கு முறையின் கீழ் வேண்டுமென்றே குழப்பங்களை ஏற்படுத்தலாம்.

இவர்களில் டக்ளஸ், மகிந்தவை விரும்பினாலும் ஆட்சியில் அங்கம் வகிக்க ரணில் தலைமையையும் ஏற்றுக் கொள்வார். ஆனால், கூட்டமைப்பு ஆதரவுடனே அரசு அமைக்க முடியும் என்ற சூழ்நிலை உருவானால் அவரது ஆதரவை ரணில் தலைமை புறம்தள்ளும். பாராளுமன்றத் தேர்தலை அடுத்து நிகழவிருக்கும் செப்டம்பர் மாதத்தய ஐ.நா. மனித உரிமைகள் பேரவைக் கூட்டத்தில் இலங்கை 'பொறுப்பு கூறும்' விடயம் குறித்த அறிக்கை தாக்கல் செய்யப்படவிருக்கும் காலகட்டத்தில் ரணில் தலைமையின் நிலைப்பாடு குறித்த தெளிவான முடிவுகள் இல்லாமல் கூட்டமைப்பு அந்த அரசிற்கு ஆதரவு

சுதந்திரக்கட்சிக் கூட்டணியில்

மகிந்தவைத் தவிர்ந்து வாக்கு

வங்கி உள்ள தலைவர்கள்

யாருமே இல்லை.

சிறிசேனவைத் தவிர்ந்து சுதந்திர

ரக்கட்சியில் உள்ள மூத்த தலை

வர்களில் ஒருவரான நிமால்

சிறிபால டி சில்வா மகிந்தவின்

தலைமையை ஏற்றுக்கொண்டு

அவருடன் சேர்ந்து தேர்தல்

பிரசாரம் செய்து வருகிறார்.

அதற்குக் காரணம் சிறிபாலவுக்கு

மகிந்தவின் வாக்கு வங்கியே

தேவைப்படுகிறது.

கொடுக்கும் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. இதுவே, 'ஜனநாயக போராளிகளின்' அரசியல் திட்டமாகக் கூட இருக்கலாம்.

அதேசமயம், கூட்டமைப்பு ஆதரவிற்காக ஜெனியா மகாநாட்டில் நாட்டையும் போர்க் காலத்திய நாட்டின் அரசியல் மற்றும் இராணுவத் தலைமைகளையும் 'காட்டிக் கொடுப்பது' போல், ரணில் தலைமை செயல்படும் என்ற சந்தேகம் தோன்றினாலே அவரது அணி உடனடியாகவே உடையும் வாய்ப்பு உள்ளது. அதனையே முன்னிறுத்தி தேர்தல் பிரசாரம் செய்வதன் மூலமும் மகிந்த தரப்புத் தங்களுக்குச் சிங்கள-பௌத்தர் வாழும் தென்னிலங்கைப் பகுதிகளில் ஆசனங்களை அதிகப் படுத்திக் கொள்ள முயலும் என்றும் எதிர்பார்க்கலாம்.

இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ்

சிறிசேன அதிக வாக்குகள் பெற்ற மற்ற மாவட்டங்களில் கண்டி மற்றும் நுவரெலியா பகுதிகளில் மலையகத் தமிழர் மற்றும் முஸ்லிம் இனத்தவர்கள் அதிக அளவில் வசிக்கிறார்கள். அவர்களது பெருவாரியான ஆதரவு ஐக்கிய தேசியக் கூட்டமைப்பிற்குக் கிடைத்தாலும், அந்த வாக்காளர்கள் ஆறுமுகன் தொண்டமான் தலைமையிலான தொழிலாளர் காங்கிரஸை முழுவதுமாக அழித்து விட துணை பேதங்களா என்பது இன்னமும் புரியாத புதிரே. தற்போது, தொழிலாளர் காங்கிரஸ் மகிந்த அணியில் தொடர்வதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இதுதவிர, சிறிசேன அதிக வாக்குகள் பெற்ற தலைநகர் கொழும்பு மாவட்டத்தில் ஐம்பது சதவீதத்திற்கும் அதிகமானோர் இலங்கைத் தமிழர், இஸ்லாமியர் மற்றும் மலையகத்தோர் என்று தமிழ் பேசும் மக்களே. கொழும்பு மாவட்டத்தில் உள்ள அறிவுஜீவிகள் அதிகமாக ஐக்கிய தேசியக்கட்சிக்கே வாக்களித்து வந்துள்ளார்கள் என்பது உண்மையென்றாலும், அண்மைய காலங்களில் வெள்ளைத் தமிழர் வாக்கும் தெறிவளை முஸ்லிம் மற்றும் அவிசாவளை போன்ற பகுதியின் மலையகத் தமிழர் வாக்குகளும் ஒன்றாக சிறிசேனவிற்குச் சென்றது கண்கூடு.

இதில் ஏதாவது மாறுதல் தோன்றினாலோ, அல்லது கடைசி நிமிடத்தில் வடக்கு மாகாணத்தைப் போல் இல்லாமல் வெள்ளைத் தமிழர்கள் தேர்தலைப் புறக்கணிக்கக்காரணம் கண்டுபிடித்தாலோ அது மகிந்த அணிக்கே சாதகமாக முடியும். அவ்வாறு தோன்றுவ

தற்குத் தற்போது முகாந்திரம் எதுவும் இல்லை என்றாலும் எப்போதுமே இல்லை என்று கருதியிருந்துவிட முடியாது.

'தனி நாடு' பிரசாரம்

கடந்த தொண்ணூறுகளில் அன்றைய ஜனாதிபதி பிரேமதாசா படுகொலைச் சம்பவத்திற்குப் பிறகு சந்திரிகா அம்மையார் அந்தப் பதவிக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்கான இடைக்காலத்தில், விஜேதுங்க ஜனாதிபதிப் பதவி வகித்தார். அவரது நிர்க்கதியான அரசியல் சூழ்நிலை காரணமாகவும் அதனால் தோன்றிய முடிவெடுக்க முடியாத அரசின் தன்மையினாலும் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் தங்கள் கட்டுப்பாட்டிற்குள் இருந்த பகுதிகளில் ஆட்சி அமைத்து, அரசு நிர்வாகத்தையும் தனியாக நடத்தியது.

தற்போதைய சூழலிலும், இது போன்ற ஒரு குழப்பமான அரசியல் சூழ்நிலை உருவாகுமேயானால், அதனைத் தமிழ்த் தேசியவாதிகளில் ஒரு பகுதியினராவது விரும்புவார்கள், எதிர்பார்ப்பார்கள், வரவேற்பார்கள். மீண்டும் தீவிரவாதத்திற்கு அவர்கள் அடிகோலவில்லை என்றாலும், அரசியல் ரீதியாக ஒரு நிலையற்ற அரசுத் தன்மையை தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவே முயல்வார்கள்.

அந்த வகையில், வெள்ளைத் தமிழர்கள் தேர்தலைப் புறக்கணிப்பதும் அவர்களது திட்டத்தில் ஒரு பகுதியாக அமையலாம். ஆனால், கடந்த 1983ஆம் ஆண்டு தமிழர் மீதான கண்முடித்தனமான தாக்குத

லுக்குப் பின்னர் தமிழ் மக்கள் அத்தகைய திட்டங்களுக்கு ஆதரவு கொடுப்பார்கள் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. என்றாலும் கூட்டமைப்பு அதிக ஆசனங்களைப் பெறுவதற்கு ஆதரவு கொடுப்பதும் பின்னர் ரணில் தலைமை அரசிற்கு அவர்கள் ஆதரவு கொடுக்காமல் தடுப்பதும் இந்தத் திட்டத்தின் பிற அலகுகளாக இருக்கலாம். வெற்றியும் பெறலாம்.

விடுதலைப்புலிகள் இயக்கமும் தீவிரவாதமும் தோற்றுப்போய் காணாமல் ஆகிவிட்ட தற்போதைய காலகட்டத்தில் தென்னிலங்கைக் கட்சிகளிடையே அரசியல் சூழல் தோன்றுமேயானால் அவர்களாலும் ஜனாதிபதி சிறிசேனவாலும் வட மாகாணம் போன்ற பகுதிகளைப் பற்றி அதிகமாகக் கவலைப்பட முடியாது. அத்தகைய சூழலில் அங்கு எந்தவிதமான அரசியல் நடக்கலாம் என்று அதிகமாக ஆலோசனை செய்யத் தேவையில்லை.

அது மட்டுமல்ல மற்றநாடு மற்றும் அரசியல் தலைமைகளைப் போலவே கூட்டமைப்பிலும் ஒரு சில முன்னணித் தலைவர்களுக்காவது, தங்களது வாழ்நாளில் ஒரு முறையாவது அமைச்சர் பதவியில் அமர வேண்டும் என்று ஆசை தோன்றி முளைவிட்டுள்ளது. இதுவே தேர்தல் பிரசார காலத்தில் பிரச்சினையாக முளைத்தால் ரணில் பிரதமரான கையோடு, வட மாகாண சபை 'தனி நாடு' குறித்துத் தீர்மானம் நிறைவேற்றும் என்று கூட மகிந்த அணி, தென்னிலங்கையில் பிரசாரம் செய்யலாம்.

இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினை குறித்துத் தமிழ் நாட்டில் அரங்கேறும் நிகழ்வுகளை கூட்டமைப்புத் தலைவர்கள் கவனத்தில் கொள்கிறார்களோ இல்லையோ, நிச்சயமாகத் தென்னிலங்கை அரசியல்வாதிகளும் சிங்கள-பௌத்த பேரினவாதிகளும் தீர்க்கமாகக் கண்காணித்து வருகின்றனர். அண்மையில் தமிழ் நாட்டில் முன்னாள் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் உறுப்பினர் ஒருவர் 'சயனைட்' குப்பிகளுடன் காவல்துறையிடம் பிடிபட்டுள்ளது குறித்து, இலங்கையில் தேர்தல்கால அரசியல் சர்ச்சை தோன்றினால் அதன் தாக்கத்தை முழுமையாக ஒதுக்கி விடமுடியாது.

மருந்திற்கு கூட

மகிந்தவை ஏன் பிரதமராக விடமாட்டேன் என்று சிறிசேன கூறிய கருத்துகளில், மருந்துக்கேனும் இனப் பிரச்சினை குறித்த கருத்துக்கள் எதுவுமே இல்லை. ஜனாதிபதித் தேர்தல் காலகட்டத்தில் இனப்பிரச்சினை குறித்துப் பேசுவதற்கு அது தகுந்த சமயம் அல்ல என்ற சிறிசேன தரப்பு வாதத்தை கூட்டமைப்புத் தலைமையும் ஏற்றுக்கொண்டது.

இனப்பிரச்சினை மற்றும் போர்க்கால 'பொறுப்புக் கூறல்' பிரச்சினைகளில் தமிழர் சமுதாயம் முற்றிலுமாக மகிந்தவின் எதிரணியில் இருக்கிறது. அந்த ஒரே காரணத்தினால் மட்டுமே போர்க்காலத்தில் அவர்களின் பங்களிப்பை அறிந்து கொண்டும் 2010ஆம் ஆண்டு சரத் பொன்சேகாவிற்கும் தற்போதைய 2015 ஜனாதிபதி

தேர்தலில் சிறிசேனவிற்கும் தமிழ்ச் சமுதாயம் பெருவாரி வாக்குகளை அள்ளி வழங்கியது.

பாராளுமன்ற தேர்தல் அறிக்கையில், முக்கிய போட்டியாளரான ஐக்கிய தேசியக் கட்சியே, அதிகாரப் பரவல் குறித்துத் தமிழ் மக்களுக்கு ஆதரவாகத் தீர்மானம் இயற்றியுள்ளது. ஆனால், தேர்தலில் நேரடிப் போட்டியில் இல்லாத ஜனாதிபதி சிறிசேன, அந்தப் பிரச்சினைகள் ஒரு பொருட்டல்ல என்பது போல் கருத்துத் தெரிவித்திருப்பதும் தமிழர்களுக்கு மட்டுமல்ல சர்வதேசத்திற்கும் கவலை அளிக்கும் விடயமே.

ஒரு வகையில் ஜனாதிபதித் தேர்தல் அணியே பாராளுமன்றத் தேர்தலிலும் தொடர்கிறது. ஆனால், ஜனாதிபதித் தேர்தலில் சிங்களவர் பகுதிகளில் சராசரியாக 80 சதவீதத்திற்கும் அதிகமான வாக்குப் பதிவு நடந்தது. அதுவே, தமிழர் மற்றும் முஸ்லிம் மாவட்டங்களில் சுமார் 70 சதவீதமே இருந்தது. மலையகத் தமிழர்கள், சிங்களவர் பகுதியினரைப் போலவே அதிக அளவில் வாக்களித்திருந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

முந்தைய காலகட்டங்களில் எல்லாம் ஜனாதிபதித் தேர்தலில் சராசரியாக 75 சதவீத வாக்குகளும் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் சுமார் 70 சதவீதமும் பல்வேறு மாகாண சபைத் தேர்தல்களில் 65 சதவீதமும் வாக்குகள் பதிவாகி வந்துள்ளன. அந்த வகையில், கடந்த 2013 வட மாகாண சபைத் தேர்தல் வாக்குப் பதிவும் இதனை ஒட்டியே இருந்தது.

பொதுவாகவே போர்க்காலத்தில், தமிழர் பகுதியில் வாக்குப் பதிவு மிக-மிகக் குறைவாகவே இருந்து வந்துள்ளது. அது இயற்கையும் கூட. ஆனால், கடந்த ஜனவரி மாதம் ஜனாதிபதித் தேர்தலில் சிறுபான்மையினர் பகுதிகளில் வாக்குப் பதிவு தேசிய எண்ணிக்கை அதிகமாக இருந்த போதும் அங்கு மட்டும் குறைந்திருந்தமை சில-பல கேள்விகளை எழுப்பியது.

இதற்கு இரு தரப்பினரும் பல்வேறு காரணங்களை அடுக்கினாலும் அவை எதுவுமே முற்றிலும் சரியானதல்ல. அந்த விதத்தில் தற்போது சிறுபான்மையினர் பகுதிகளில் வாக்குப் பதிவு தேசிய சராசரியை எட்டுமேயானால், அது எந்த அணியினருக்குப் பயனுள்ளதாக இருக்கும் என்ற கேள்வியும் எழுகிறது. தமிழர் பகுதி வாக்குகள், கூட்டமைப்புக்கு ஆதரவாக அமையும் என்று கருத இடமிருக்கிறது. என்றாலும், கஜேந்திரகுமார் பொன்னம்பலம், டக்ளஸ் போன்றோர் களத்தில் இருக்கும் போது, இந்தக் கருத்தில் மாறுதல் இருக்கலாம். ஆனால், முஸ்லிம் பகுதி வாக்குகள் அதிகரிக்காமேயானால் அதனால் எந்த அணியினருக்கு இலாபம்?

'பொம்மை வழக்கு'

தற்போதைய கள நிலைமையை வைத்து நோக்கும் போது, தேசிய அளவில் இரண்டு முக்கிய அணிகளுமே அரசு அமைப்பதற்குத் தேவையான குறைந்த பட்சம் 113 ஆசனங்களைப் பெறும் வாய்ப்பு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. தமிழர் பகுதிகளில் கூட்டமைப்பு அதிக

எண்ணிக்கையில் இடங்களை வென்றாலும் அவை அனைத்துமே வெற்றி பெறும் அணிக்குச் சென்றாலும் அது மட்டுமே அரசு அமைப்பதற்குப் போதுமான எண்ணிக்கையாக இருக்குமா என்பதும் தெரியவில்லை.

கூட்டமைப்பின் ஆதரவு மகிந்த தலைமைக்குச் செல்ல முடியாது. ஆனால், ரணில் ஆதரவு நிலைமையைக்கட்சி எடுத்தாலும் பிற தமிழர் கட்சிகளின் நிலைப்பாட்டைப்

தேர்தலில் தன்னால் தோற்கடிக்கப்பட்ட மகிந்தவைப் பிரதமர் பதவியில் அமரச் செய்வது அரசியல் தர்மம் அல்ல என்ற சிறிசேனவின் நிலைப்பாடு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டியதே. ஆனால் அரசியல் வேறு, அரசாங்கம் வேறு. அரசியல்வாதி சிறிசேனவுக்குப் பொருந்தும் வாதம் ஜனாதிபதி சிறிசேனவுக்குப் பொருந்தாது.

பொறுத்தே அவர்களது முடிவு இருக்க முடியும். அந்தக் காலகட்டத்தில், புலம்பெயர்ந்தோர் கூற்றா அல்லது சர்வதேச சமூகத்தின் எதிர்பார்ப்பா என்ற குழப்பம் கூட்டமைப்பை ஆழ்த்தும். இது தவிர, ஆட்சியில் பங்குபெறும் முடிவைக் கூட்டமைப்பு எடுக்குமேயானால், அமைச்சர் பதவி குறித்த எதிர்பார்ப்புகளும் அவர்களை அல்லற்பட வைக்கும்.

கூட்டமைப்பின் பங்களிப்பு இவ்வாறு இருக்க, சிங்களத் தலைமைகளில் அதிக இடங்களைப் பெறும் அணி எதிர்ணியில் அங்கம் வகிக்கும் புதிதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு 'விலை' பேசலாம். இந்த விளையாட்டில் ஒருவருக்கு மற்றவர் குறைவில்லை என்றாலும் மகிந்தவின் ஜனாதிபதிப் பதவிக்காலம் யாருக்குமே அதிக 'நம்பிக்கை'-யைக் கொடுக்கும்.

இதுதவிர, மகிந்த அணி வெற்றி பெற்றாலும் கூட ஜனாதிபதி சிறிசேனவின் கூற்றை வைத்து நோக்கும் போது, அவரே கூட நிமல் சிறிபால டி சில்வா போன்ற இரண்டாம் கட்டத் தலைவர் யாரையாவது முன்னிறுத்தி அரசியல் செய்ய முயலலாம். இதற்குப் பயந்து தானோ என்னவோ, மகிந்த அணியின் அனுராதபுரத் தேர்தல் பிரசார முதல் மகாநாட்டில் பேசிய நிமல் சிறிபால மகிந்தவே தங்களது பிரதமர் வேட்பாளர் என்று கட்டியம் கூறினார். பாவம், அவர் கவலை அவருக்கு!

ஜனாதிபதி சிறிசேனவைப் பொறுத்தவரையில், தன்னால் தேர்தலில் தோற்கடிக்கப்பட்ட மகிந்தவை மீண்டும் பதவியில் குறிப்பாகப் பிரதமர் பதவியில் அமரச் செய்

வது அரசியல் தர்மம் அல்ல என்ற நிலைப்பாடு ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்றே. ஆனால், அரசியல் வேறு, அரசாங்கம் வேறு. அரசியல்வாதி சிறிசேனவிற்குப் பொருந்தும் வாதம் ஜனாதிபதி சிறிசேனவிற்குப் பொருந்தாது.

உதாரணத்திற்குப் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் அவரது சுதந்திரக் கட்சி அணி வெற்றி பெற்றால் அந்த அணியினர் மகிந்தவையே பிரதமர் பதவிக்குச் சிபாரிசு செய்தால், அதனை ஜனாதிபதி ஏற்றுக்கொண்டே ஆக வேண்டும். ஜனாதிபதியின் தனிப்பட்ட விருப்பு-வெறுப்புக்கும் அரசியல் தர்மங்களுக்கும் அங்கு இடமில்லை. அது மட்டுமல்ல, யார் பிரதமர் என்ற முடிவு எடுக்கப்பட வேண்டிய இடம் பாராளுமன்றமே தவிர ஜனாதிபதி மாளிகை அல்ல.

இந்தியா போன்ற நாடுகளில் நாட்டின் உச்ச நீதிமன்றமே இவ்வாறு தீர்ப்பு அளித்துள்ளது. இந்தியாவில் மத்தியில் ஆக்ட்டும் அல்லது மாநிலங்களில் ஆக்ட்டும் 'எஸ் ஆர் பொம்மை வழக்கில்', உச்ச நீதிமன்றம் வழங்கிய 1994ஆம் ஆண்டு தீர்ப்பிற்கே இன்று ஆளுமை உள்ளது. இது போன்ற பிரச்சினைகள் இதுவரை தோன்றியிராத வேளையில் ஆசியாவிலேயே முதல் ஜனநாயக நாடான இலங்கையும் இது போன்ற முன்னுதாரணங்களை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தில் இருக்கிறது.

எது எப்படியோ, யார் பிரதமரானாலும், 'நிறைவேற்று ஜனாதிபதி' பதவியை நீர்த்துப் போகச் செய்வதிலேயே அவர்கள் குறியாக இருப்பார்கள், ஏன், அந்த ஒரு விடயத்தில் மட்டுமாவது, தற்போது தேர்தலில் எதிர்த்துப் போட்டியிடும் இரு அணியினரும் ஒற்றுமையாகச் செயல்படுவார்கள். ஒன்று மகிந்த, ரணில் ஆகிய இரு தலைவர்களுமே தங்களை முன்னிறுத்தியே அரசியலும் ஆட்சியும் செய்து வந்திருப்பவர்கள்.

இந்த இரு தலைவர்களுமே குறிப்பாக ஜனாதிபதி சிறிசேனவின் அரசியல் குறித்தும் அவரது பதவி ஆசை என்று இருந்தால் அது குறித்தும் அதிகம் அறிந்திராதவர்கள். தவிரவும் கண்டி மேல்மட்ட 'கொவிகமா' சிங்கள-பௌத்தர் ஆளுமையில் மட்டுமே பல தசாப்தங்களாக இருந்து வந்த அரசியல் தலைமை மகிந்த போன்ற தென்னிலங்கை கொவிகமா இனத்தலைவர்களிடம் சென்றடைந்ததையே ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதவர்கள்.

அவர்களால் தங்கள் இனத்திற்கு அப்பாற்பட்ட 'கறாவ' இனம் சார்ந்த சரத் பொன்சேகாவை ஜனாதிபதியாகவோ ஜனாதிபதி வேட்பாளராகவோ 2010ஆம் ஆண்டு முழு மனதுடன் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை என்பதே உண்மை. எனவே, தங்களது ஆறாவது அறிவிற்கும் அப்பாற்பட்ட 'மாவட்ட அரசியலை' மட்டுமே அறிந்தவர் என்று கருதப்படும் சிறிசேனவைத் தலைவராகவோ தலைமையாகவோ அவர்களால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்பதும் உண்மை. ●

ஹில்மி அஹமட்

ஞானசார தேரரின் முஸ்லிம் வெறுப்பு

இஸ்லாமிய அரசு இயக்கத்தில் இணைந்து போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட இலங்கையர் ஒருவர் அண்மையில் சிரியாவில் மரணமடைந்ததாக வெளியான செய்தி முஸ்லிம் சமூகத்தைப் பயங்கரவாதிகள் அல்லது பயங்கரவாதத்தின் அனுதாபிகள் என்று இலக்கு வைப்பதற்குத் தீவிரவாத சக்திகளுக்குப் புதிய முனையொன்றைத் திறந்து விட்டிருக்கிறது. அப்பாவி உயிர்கள் பலியெடுக்கப்படுவதை இஸ்லாம் தடுக்கிறது. இஸ்லாத்தின் பெயரில் பயங்கரவாதிகளினால் மேற்கொள்ளப்படுகின்ற வன்முறைகளுக்கும் இஸ்லாத்துக்கும் எந்தவித சம்பந்தமும் இல்லை. அது மனிதத்தன்மையான செயற்பாடும் அல்ல. எனவே, தனிநபர் ஒருவரின் பொறுப்பற்ற செயற்பாட்டுக்காக ஒரு முழுச் சமூகத்தின் மீதும் பழிசுமத்தக் கூடாது. இலங்கை முஸ்லிம்கள் அவர்களின் 1200 வருடகால வரலாற்றில் அமைதியான- நாட்டுப்பற்றுடைய சமூகமாகவே வாழ்ந்து வந்திருக்கிறார்கள்.

பொதுபலசேனாவின் பொதுச்செயலாளரும் பொது ஜனதா பெரமுனவின் களுத்துறை மாவட்ட வேட்பாளரு

பாராளுமன்றத்திற்குள் பிரவேசிக்கும் நோக்குடன் ஞானசார தேரர் தனது இனவாதத்தைக் கடுமையாகத் தீவிரப்படுத்தியிருக்கிறார். இலங்கையரான இஸ்லாமிய அரசுப் போராளி ஒருவர் சிரியாவில் மரணமடைந்த சம்பவம் சகல கோணத்திலிருந்தும் முஸ்லிம்களுக்கு எதிராகத் தூக்குதலைத் தொடுப்பதற்குத் தேரருக்கு வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறது.

மான வணகலகொட அத்த ஞானசார தேரர் ஒவ்வொரு முஸ்லிமையும் பயங்கரவாதி என்று வர்ணித்துத் தாக்குதல் தொடுப்பதன் மூலமாகத் தனது அரசியல் பிரசாரத்தை மீண்டும் ஆரம்பித்திருக்கிறார்.

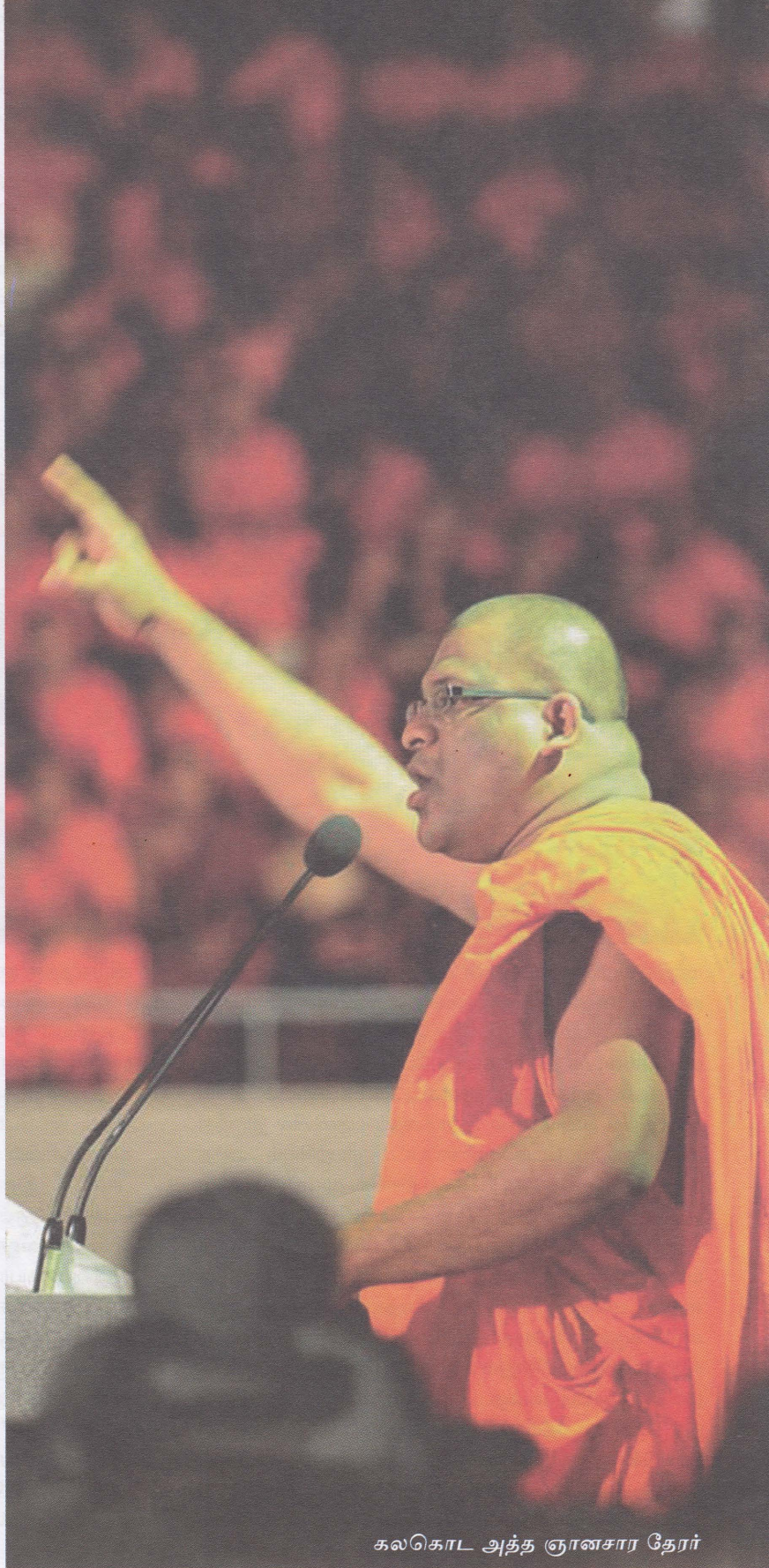
ஆபத்தைத் தடுக்க விழித்தெழுங்கள் என்று சிங்களவர்களுக்கு அவர் விடுத்த அறைகூவலும் 2014 ஜூன்

15 ஆம் திகதி அளுக்கமவில் அவர் நிகழ்த்திய குரோதப் பேச்சும் அப்பகுதியில் முஸ்லிம்களுக்கு எதிரான வன்முறைகளுக்கு வழிவகுத்தன. அவை சிங்களவர்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் இடையில் நிலவிவந்த சமாதானத்தை நிர்மூலம் செய்தன.

பாராளுமன்றத்திற்குள் பிரவேசிக்கும் நோக்குடன் ஞானசாரதேரர் இப்போது தனது இனவாதத்தை மேலும் தீவிரப்படுத்தியிருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. அத்துடன் மேலும் கூடுதலான அளவுக்கு அவரது பிரசாரங்கள் நச்சுத்தன்மை கொண்டவையாக இருக்கின்றன. அவரது புதிய கட்சியான பொது ஜனதா பெரமுனை (பி.ஜே.பி)யின் சின்னமும் கூட நாகபாம்பே. ஒவ்வொரு முஸ்லிம் சிவில், மத மற்றும் அரசியல் அமைப்பையும் இலங்கையில் பயங்கரவாதத்துக்கு அனுசரணை செய்யும் நிறுவனங்கள் என்று அவர் இப்போது கண்டனம் செய்கிறார்.

இஸ்லாமிய அரசுடன் இணைந்து சண்டையில் ஈடுபட்டபோது சிரியாவில் இலங்கையர் ஒருவர் மரணமடைந்ததாக ஊடகங்களில் வெளியான செய்தி ஒவ்வொரு முஸ்லிமையும் பயங்கரவாதி அல்லது பயங்கரவாதத்துக்கு அனுசரணை வழங்குபவர் என்று அழைப்பதற்கு ஞானசார தேரருக்கு வாய்ப்பைக் கொடுத்திருக்கின்றது. இலங்கையில் முஸ்லிம்களுக்கும் ஏனைய சிறுபான்மையினத்தவர்களுக்கும் எதிராக பயங்கரவாதத்தைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டுப் பெரும் அழிவுகளை ஏற்படுத்தியதன் மூலமாக தன்னைத்தானே ஒரு பயங்கரவாதியாக ஆக்கிக் கொண்டிருக்கிறார் என்பதை ஞானசார தேரர் புரிந்துகொள்ளவில்லை.

அளுக்கம கலவரங்களுக்கான குறற்பொறுப்பை இஸ்லாமிய அரசு அல்லது ஏனைய முஸ்லிம் தீவிரவாதக் குழுக்கள் மீது சுமத்துவதற்கு ஞானசார தேரர் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் அந்தக் கலவரங்களில் அவருக்கு இருந்த தொடர்பைத் தெளிவாக அம்பலப்படுத்துகின்றன. 2014 ஜூன் 15 அன்று அவர் அளுக்கமவில் நிகழ்த்திய உரை ஆத்திரமூட்டும் வகையிலான

தாக இருந்தது. பொலிலாரும் இராணுவத்தினரும் சிங்களவர்களே என்றும் எந்தவொரு முஸ்லிமோ எந்தவொரு தமிழருமோ அல்லது எவருமோ சிங்களவருக்கு ஊறுவிழைவித்துவிட்டுத் தப்பிச்செல்ல முடியாது என்றும் அவர் அன்று எச்சரிக்கை செய்தார். 'இந்த நாட்டில் இன்னமும் சிங்களப்பொலிஸ் இருக்கிறது. இந்த நாட்டில் இன்னமும் சிங்கள இராணுவம் இருக்கிறது. எவரும் சிங்களவர் மீது கைவைத்தால் அதுவே அவரின் முடிவாக இருக்கும்' என்று அவர் சொன்னார். இஸ்லாமிய அரசு இயக்கம் உட்பட வெளிநாட்டைச் சேர்ந்த தீவிரவாதப் பயங்கரவாதிகளே அளுக்கமவிலும் பேருவளையிலும் இடம்பெற்ற உயிரிழப்புகளுக்கும் சொத்து அழிவுகளுக்கும் பின்னணியில் இருந்தார்கள் என்று இப்போது ஞானசார தேரர் கூறுகின்றார்.

இஸ்லாமிய அரசு என்பது ஒரு பயங்கரவாத இயக்கம்.

மத்திய கிழக்கையும் அதன் பொருளாதாரத்தையும் நிலைகுலைய வைப்பதற்கு இஸ்லாமியர் அல்லாத நாடுகளினால் உருவாக்கப்பட்டதே அந்த இயக்கம். சதாம் ஹுசெய்ன், முஅம்மர் கடாபி போன்ற உறுதியான முஸ்லிம் தலைவர்கள் ஒழித்துக்கட்டப்பட்டமையும் சிரிய ஜனாதிபதி பஷார் அல்-அசாதைப் பதவியில் இருந்து அகற்றுவதற்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சியும் அந்த நாடுகளின் ஆபத்தான நிகழ்ச்சி நிரலின் முன்னோடிகளாகும்.

இஸ்லாமிய அரசு இயக்கம் இஸ்லாத்துக்கு பாரதூரமான ஒரு அச்சுறுத்தல். அந்த இயக்கம் ஷரியா சட்டத்தையும் மனிதாபிமானச் சட்டத்தையும் மீறுகிறது. இஸ்லாம் கருணையினதும் அமைதி சமாதானத்தினதும் சகிப்புத் தன்மையினதும் மதமாகும். அப்பாவி உயிர்கள் பலியெடுக்கப்படுவதை அது முற்றுமுழுதாகத் தடுக்கிறது. பயங்கரவாதம் அல்லது வன்முறை ஊடாக இழைக்கப்படுகின்ற எந்தவொரு குற்றச்செயலுக்கும் மதக்கோட்பாட்டு அடிப்படை எதுவுமே இருக்க முடியாது.

இலங்கையில் உள்ள முஸ்லிம்களும் உலகம் பூராகவுமுள்ள முஸ்லிம் கல்விமான்களும் முஸ்லிம் தலைவர்க

ளும் இஸ்லாமிய அரசையும் அதன் தலைவர் அபூபக்கர் அல்-பக்தாதியையும் இஸ்லாமின் முக்கிய கோட்பாடுகளை மதித்து நடக்கத் தவறியமைக்காக தயவுதாட்சண்யமின்றிக் கண்டனம் செய்திருக்கிறார்கள்.

அமெரிக்கா, ஐரோப்பா, அவுஸ்திரேலியா உட்பட உலகின் பல பகுதிகளிலும் இருந்து ஆண்களும் பெண்களும் இஸ்லாமிய அரசு இயக்கத்தில் தங்களைப் போராளிகளாக சுயவிருப்பத்தின் பேரில் இணைத்துக்கொள்கிறார்கள். தவறாக வழிநடத்தப்பட்ட கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் அல்லது பணத்துக்காகக் கூலிப்படைகளாக அவர்கள் இஸ்லாமிய அரசில் இணைந்து கொள்கிறார்கள். மத்திய கிழக்கின் பெருமளவு எண்ணெய்வளங்கள் இப்போது இஸ்லாமிய அரசின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் உள்ளன. இந்த வெறியர்களில் சிலர் இஸ்லாமிய அரசில் போராளிகளாக இணைந்திருக்கிறார்கள் என்

கின்ற அதேவேளை, ஏனையவர்கள் போரில் பாதிக்கப்படுகின்றவர்களுக்கு உதவுவதற்காக மனிதாபிமானப் பணிகளில் இணைந்து கொள்கிறார்கள்.

இலங்கையரின் மரணம் அந்தப் பயங்கரவாத இயக்கத்தில் இணைந்து கொள்கின்றவர்களின் நாடுகளின் பட்டியலில் இன்னொரு நாட்டையும் சேர்த்திருக்கிறது. சிரியாவில் கொல்லப்பட்ட முதலாவது இலங்கையர் பற்றிய ஊடகச் செய்திகள் மீண்டும் பயங்கரவாத அச்சுறுத்தல் தோன்றக் கூடிய சாத்தியம் பற்றிய பீதியைத் தூண்டி

விடுவதற்கு ஞானசார தேரர் போன்ற இனவெறிப் பிரகிருதிகளுக்கு வாய்ப்பைக் கொடுத்திருக்கிறது.

ஜனவரி ஜனாதிபதித் தேர்தலில் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவின் தோல்விக்குப் பொதுபலசேனாவும் ஞானசார தேரருமே பிரதான காரணம் என்று கருதப்படுகிறது. இப்போது அவர் வேறுபட்ட இனத்துவ சமூகங்கள் மத்தியில் பதற்றத்தைத் தூண்டிவிடுவதற்காக அதே பாணி இனவெறியைக் கட்டவிழ்த்துவிடுகின்றார் போலத் தோன்றுகிறது. இலங்கை அரசியலில் அவர்களின் பிரவேசத்துக்கு ஒரு சுலோகம் தேவைப்படுகிறது.

இலங்கையரான இஸ்லாமிய அரசுப் போராளி ஒருவரின் மரணம் சகல கோணத்தில் இருந்தும் தாக்குதலைத் தொடுப்பதற்கு ஞானசாரதேரருக்கு வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறது. தனது இனவெறிப் பேச்சுக்களும் கதையளப்புகளும் கடந்த ஜனாதிபதித் தேர்தலில் பெரும் பான்மையான சிங்கள பௌத்தர்கள் மத்தியில் எடுபடவில்லை என்பதை அவர் விளங்கிக்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. அதேபோன்றுதான் 2015 ஆகஸ்ட் 17 ஆம் திகதியும் நடக்கும். ●

‘நல்லாட்சி’ என்றால் என்ன?’

கிரேக்கத்தில் இருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ளக்கூடிய பாடங்கள்

உலக நிதி முதலாளித்துவம் சிறிய தேசங்களை எப்படி ஆக்கிரமிக்கிறது என்பதற்குக் கிரேக்கம் நல்ல உதாரணம். இலங்கை மத்திய வங்கியில் இடம்பெற்ற பசுற் கொள்ளையைப் பார்த்த பின்னர் நல்லாட்சி பற்றிப் போதிக்கும் நிறுவனங்களுக்கு அதன் அர்த்தம் புரிந்திருக்கும். இருந்தாலும் தேர்தல் பிரசாரத்தின்போது வாக்காளர்களுக்கு இவற்றைச் சொல்ல முடியாது

பேராசிரியர்
சமணசிறி லியனகே

கொ மும்பின் சிவில் சமூகப் பிரதிநிதிகளிடம் யஹபாலயை அல்லது நல்லாட்சி என்பது பற்றிய பொய்மையான மயக்கம் ஒன்று உள்ளது. இலங்கை மக்கள் செல்வர்-வறியோர், முதியவர் - இளையோர், நகர்ப்புறத்தவர்- கிராமத்தவர் என்ற பேதம் கடந்து எல்லோருமே நல்லாட்சியை விரும்புகிறார்கள் என்று இவர்கள் கருதுகிறார்கள். இந்த மந்திரச் சொல்லின் கவர்ச்சியால் மயங்கிய சிலர் அரசியல் கூட்டு ஒன்றை அமைத்திருக்கிறார்கள். 2015 ஆகஸ்ட் 17 தேர்தலை எதிர்கொள்வதே இந்த அரசியல் கூட்டின் நோக்கம். நல்லாட்சி என்ற கருத்தைப் பற்றி எனக்கு ஆரம்பம் முதலாகவே சந்தேகம் இருந்தது. சர்வதேச நிதி நிறுவனங்களும் சர்வதேசச் சமூகமும் இந்தச் சொல்லை அடிக்கடி உபயோகிக்கத் தொடங்கிய போது எனது சந்தேகம் வலுத்தது. இந்த நிறுவனங்களின் சொல் அகராதியில் முக்கிய இடத்தைப் பிடித்த இந்தச் சொல்லின் இன்னொரு வடிவந்தான் இந்த ஆங்கிலச் சொல்லுடன் 'Better' என்ற ஒப்பீட்டு அடைமொழியைச் சேர்த்த 'Better Governance' என்ற (சிறந்த நல்லாட்சி) பிரயோகம். இதனை ஐரோப்பிய யூனியன், ஐரோப்பிய மத்திய வங்கி, சர்வதேச நாணய நிதியம் போன்றவை உபயோகிக்கத் தொடங்கியுள்ளன. ஜாதிக ஹை உறுமய கொஞ்சம் அவசரப்பட்டுவிட்டது. சற்றுத் தாமதித்திருந்தால் அவர்கள் இந்தப் புதிய சொற்தொடரை உபயோகித்துத் தங்கள் அரசியல் அமைப்புக்குச் சிறந்த நல்லாட்சிக்கான ஐக்கிய தேசிய

முன்னணி (UNITED NATIONAL FRONT FOR BETTER GOVERNANCE) என்ற பெயரைச் சூட்டி மகிழ்ந்திருப்பார்கள். அவர்களது எதிர்த்தரப்பினரும் 'தங்கள் கூட்டணிக்கு ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திரக் கூட்டணி' என்ற பெயரோடு 'சிறந்த நல்லாட்சிக்கான' (BETTER GOVERNANCE) என்ற தொடரையும் சேர்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். பெயர்கள் தரும் அர்த்தம், உள்ளடக்கப்பொருள் என்பன பற்றி அக்கறை வேண்டாம். நீண்ட பெயரை வைத்துக்கொண்டால் நல்லது என்ற எண்ணம் இன்றைய காலத்தின் கோலம். எல்லோரும் இந்த அடைமொழியோடு கூடிய நீண்ட பெயர்களைச் சூட்டிக் கொள்வதில் மகிழ்ச்சி கொள்கிறார்கள்.

எனக்கு அரசு இல்லாத சமுதாயம் ஒன்றைத் தோற்று விப்பதை இலக்காகக் கொண்ட மார்க்சியத்தின் பால் உள்ள ஈடுபாடு நல்லாட்சி என்ற இச்சொல்லில் (அதன் இன்னொரு வடிவமான சிறந்த நல்லாட்சி உட்பட) பொதிந்துள்ள முரண்பாடுகளைப் புட்டுக்காட்டுவதற்குரிய முனைப்பைத் தருகிறது. 'ஆட்சி' எப்பொழுதாவது 'நல்லதாக' இருக்க முடியுமா? அது ஜனநாயகப் பண்புடையதாக (ஜனநாயக ஆட்சியாக) இருக்க முடியுமா? இவை முக்கியமான கேள்விகள். ஆயினும் நான் இவை பற்றி இப்போது விவாதிப்பதை விரும்பவில்லை. இது எம்மை ஒரு வகையான தத்துவார்த்தச் சிக்கலுக்குள் மாட்டிவிடும்.

2008 ஆம் ஆண்டின் பொருளாதார நெருக்கடி கிரேக்க

கத்தின் பொருளாதாரத்தை மிகமோசமாகப் பாதித்தது. அந்நாட்டின் ஒரு மில்லியன் வரையான மக்கள் தமது வேலையை இழந்தார்கள். 30வீதமான தொழில்வந்தக நிறுவனங்கள் இந்த நெருக்கடியால் தம் கதவுகளை இழுத்து மூடின. சம்பள அளவு 35 வீதத்தால் குறைக்கப்பட்டது. ஓய்வூதியக் கொடுப்பனவில் 45 வீதக்குறைப்புச் செய்யப்பட்டது. உள்நாட்டு உற்பத்திப் பொருட்களின் உற்பத்தியளவு 25 வீதம் குறைவுற்றது. நாட்டின் மொத்த தக்கடன் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியின் (GDP) 180 வீதமாக உயர்ந்தது. இந்த வீழ்ச்சி மனிதவள அபிவிருத்தியோடு தொடர்புடைய சட்டிகளிலும் பிரதிபலித்தது. சிசுமரண வீதம் 42 வீதத்தால் அதிகரித்தது. இளைஞர் வேலையின்மை 50வீதம் ஆகும். ஐரோப்பிய யூனியன், ஐரோப்பிய மத்தியவங்கி, சர்வதேச நாணய நிதியம் என்ற மூன்று அமைப்புக்களின் கூட்டின் பொருளாதார விதிப்பனவுகளுக்குக் கிரேக்கம் அடிபணிய வேண்டிய தால் ஏற்பட்ட விளைவுகளே இவை. இம்மூன்று அமைப்புகளும் (TROIKA) செலவுகளைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்திப் பொதுமக்களின் வயிற்றில் அடிக்கும் செயல்களில் அரசைத் தூண்டி விட்டன. குறிப்பாக அடித்தள வர்க்கத்தினர் மிகுதியான பாதிப்புகளைச் சமக்க வேண்டியவர்களாயினர். அடுத்தடுத்து ஆட்சிக்கு வந்த இரு அரசாங்கங்கள் மக்கள் மீது சுமைகளை ஏற்றின. இம்மூன்று அமைப்புகளின் அழுத்தங்களால் அரசாங்கங்களின் தோல்வியின் பின்னணியிலேயே கிரேக்க மக்கள் இடதுசாரிக் கட்சிகளின் கூட்டமைப்பைத் தேர்தல் மூலம் பதவியில் அமர்த்தினர். 2015 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 25 ஆம் திகதி 'சிரிசா' (SYRIZA) என அழைக்கப்படும் இந்த இடதுசாரிக் கூட்டு முன்னணி மக்களின் வயிற்றில் அடிக்கும் பொருளாதாரக் கொள்கைகளுக்கு எதிரான கொள்கைத் திட்டத்தின்படி தேர்தலில் போட்டியிட்டு வெற்றிபெற்றது.

புதிதாகத் தெரிவுசெய்த சிரிசா அரசாங்கம் மேற்கூறிய மூன்று அமைப்புகளுடனும் (ஐரோப்பிய யூனியன், ஐரோப்பிய மத்திய வங்கி, சர்வதேச நாணய நிதியம்) பேச்சுவார்த்தையை ஆரம்பித்தன. நெருக்கடி நிலையைத் தீர்ப்பதற்கும் தமது கொள்கைத்திட்டத்தை (THESSALONIKI PROGRAME தெசலொனிக்கி என்ற கிரேக்கத்தின் துறைமுக நகரில் 2014 செப்டெம்பர் 13 இல் இடம் பெற்ற சர்வதேச வர்த்தகக் கண்காட்சியில் இடதுசாரிக் கூட்டணியின் (சிரிசா) தலைவர் அலெக்ஸிஸ் சிப்ராஸினால் முன்வைக்கப்பட்ட விஞ்ஞாபனம்) அமுல்படுத்தவும் சிரிசா அரசாங்கம் பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபட முயன்றபோது ஐரோப்பிய யூனியன் கிரேக்க அரசைக் கவிழ்ப்பதற்கு விருப்பம் கொண்டது. காரணம் கடனாளிகளான ஐரோப்பிய யூனியன் நாடுகள் சிலவற்றில் சிரிசா போன்ற சோஷலிச இடதுசாரி இயக்கங்கள் தோன்றியமை ஓர் அச்சுறுத்தலாக அமைந்தது. குறிப்பாக ஸ்பெயின் நாட்டில் இவ்வாறான இயக்கம் எழுச்சி பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. கிரேக்கம் பட்ட கடன்களைத்

திருப்பிக்கொடுப்பதில் உள்ள நெருக்கடிக்குத் தீர்வாகக் கடன் மறுகட்டமைப்பு (Restructuring) செய்வதற்கு மறுப்புத் தெரிவிக்கப்பட்டது. இவ்விதம் கடன் மறுகட்டமைப்புச் செய்வதால் இந்நிறுவனங்களுக்குப் பொருளாதார நெருக்கடி ஏற்படும் என்பதால் இது மறுக்கப்பட்டதா என்றால் காரணம் அதுவன்று. ஐரோப்பிய வங்கிகளுக்கும் நிதிமுதலாளித்துவத்திற்கும் இதனால் ஏற்படப் போகும் அரசியல் பிரச்சினைதான் இம்முடிவுக்கு இந்நிறுவனங்களை இட்டுச் சென்றது. கிரேக்கத்தில் ஏற்பட்டது போன்ற பிரச்சினை ஏனைய நாடுகளுக்குப் பரவக் கூடாது என்பதற்காகச் சிரிசா அரசாங்கம் மீது செலவுச் சுருக்க நடவடிக்கைகளைச் செய்யும்படி கடும் நிபந்தனைகள் விதிக்கப்பட்டன. சிரிசா அரசாங்கம் ஜூலை மாதம் 5 ஆம் திகதி பொதுசன வாக்கெடுப்பை நடத்தி மக்களின் ஆணையைக் கேட்டது. ஐரோப்பிய யூனியன் (EU) ஐரோப்பிய மத்திய வங்கி(ECB), சர்வதேச நாணய நிதியம் (IMF) என்ற இம்மூன்று அமைப்புகளும் விதிக்கும் நிபந்தனைகளை ஏற்பதா அல்லது வேண்டாமா என்பதே சர்வசன வாக்கெடுப்பில் கிரேக்க மக்கள் முன்னிலையில் வைக்கப்பட்ட கேள்வி. அச்சம் கொண்டு அடிபணிவதா அல்லது தேசிய கௌரவத்தையும் ஜனநாயகத்தையும் பாதுகாப்பதா என்ற தெரிவு மக்கள் முன் வைக்கப்பட்டது. கிரேக்க அரசாங்கத்தின் ஜனநாயக நடவடிக்கை ஐரோப்பிய யூனியன் நாடுகளின் நிதி முதலாளித்துவத்தின் பிரதிநிதிகளுக்கு ஆத்திரத்தை ஊட்டியது. பகைமை உணர்வு மேலோங்கியது. பேச்சுவார்த்தைகள் தடைப்பாது தொடர வேண்டும் என்று கருதிய கிரேக்க நாட்டின் நிதியமைச்சரும் புகழ்பெற்ற பொருளியலாளருமான யனிஸ்வறுபாக்கிஸ் (YANIS VARUFAKIS) பதவி விலகினார்.

நிதியமைச்சரின் பதவி விலகல் பற்றி கார்டியன் பத்திரிகை பின்வருமாறு எழுதியது; 'ஐரோப்பியத் தலைவர்கள் கிரேக்க அரசின் மீது மிகத்தீவிரமான பொருளாதார ஒறுப்பு நடவடிக்கைகளை எடுக்கும்படி நிர்ப்பந்தம் கொண்டுவந்தனர். இவ்வாறு நாட்டின் நிதி இறைமையைக் கைவிடாவிட்டால் நாட்டின் நிதித்துறை சரிந்து வீழும் நிலை ஏற்படுவதோடு, யூரோ நாணய வலயத்தில் இருந்து கிரேக்கத்தை வெளியேற்றும் அச்சுறுத்தல் எழுந்தது'.

இவ்வாறான ஒரு சூழலில் தான் ஜேர்மனியின் அதிபர் அஞ்செலா மார்க்கல் கிரேக்கத்தோடு ஏதாவது உடன் பாட்டுக்கு வருவதானால் அதற்கான முன்நிபந்தனை 'சிறந்த நல்லாட்சியே' என்று அறிவித்தார். வறிய நாடுகளுக்கான அபிவிருத்தி உதவி என்ற விடயம் குறித்து ஐ.நா.மகாநாட்டில் பேசும் பொழுது அஞ்செலா மார்க்கல் இதனை அழுத்தம் திருத்தமாகக் குறிப்பிட்டார். நிதி உதவி பயன் உடையதாய் இருக்க வேண்டுமானால், நல்லாட்சிக்கு அவர்கள் ஆதரவு கொடுக்க வேண்டும். பொறுப்பு அவர்கள் கையிலேயே உள்ளது என்றும் அவர் குறிப்பிட்டார்.

தேர்தல் பிரசாரக் கூட்டம் ஒன்றில் பேசும்போது ஐக்

சிக்கன நடவடிக்கைகளுக்கு எதிராக ஏதென்ஸ் நகரில் பாராளுமன்றத்தின் முன்னால் கிரேக்க தேசியக்கொடியுடன் ஆர்ப்பாட்டக்காரர்கள்

கிய தேசியக் கட்சியின் முன்னாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினரும் பிரதியமைச்சருமான ஏறான் விக்கிரமரட்ன, 58 ஜேர்மன் நாட்டுக் கம்பனிகள் இலங்கைக்கு வந்து அபிவிருத்திக்காக முதலீடு செய்ய இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டார். நிச்சயமாக இக்கம்பனிகள் நல்லாட்சி வேண்டும் என்று நிபந்தனை விதிக்கப் போகின்றன.

ஆகவே நாம் பதில் காண வேண்டிய முக்கிய வினாக்கள் பல உள்ளன. நல்லாட்சி என்றால் என்ன? போதைப் பொருளும் எதனோல் வர்த்தகமும் இல்லாத சமூகமாக அது இருக்குமா? நல்லாட்சியின் பொருள் நிச்சயமாக இதுவன்று. நல்லாட்சி, வெளிப்படாத தன்மை என்றெல்லாம் பேசும் போது இச்சமூகச் சீரழிவுகள் இல்லாத ஆட்சியை அவர்கள் கருதவில்லை. கிரேக்கத்தில் என்ன நடந்தது என்பதையும் அந்நாட்டின் மீது ஐரோப்பிய யூனியன் விதித்த நிபந்தனைகள் எவையென்பதையும் பார்ப்போம். நாம் முன்னர் குறிப்பிட்டது போல் ஜேர்மனியின் அதிபர் அஞ்செலா மார்க்கல் நிதி இறைமையைக் கைவிடுமாறு தான் கிரேக்கத்தைக் கேட்டார். இதன் பொருள் என்ன? அந்த நாட்டில் தேர்தல் மூலம் தெரிவு செய்யப்பட்ட அரசாங்கத்திற்கும் அதன் நிதியமைச்சருக்கும் தம் நாட்டின் வரவு - செலவுத் திட்டக் கொள்கையைத் தீர்மானிக்கும் உரிமை கிடையாது என்பதையே அவர் குறிப்பிட்டார். அரசியல் யாப்புடைய ஜனநாயக நாடுகளில் நாட்டின் அரசாங்கத்தினது வருவாயையும், செலவையும் தீர்மானிக்கவும் முடிவு செய்யவும் பாராளுமன்றங்கள் அதிகாரம் உடையனவாய் உள்ளன. நல்லாட்சி, வெளிப்

படைத்தன்மை என்பனவற்றின் பெயரால் இந்த அதிகாரத்தை ஐரோப்பிய யூனியனிற்கும் அதன் அதிகாரிகள் வர்க்கத்துக்கும் தாரைவார்த்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்று ஜேர்மனியின் அதிபர் கூறுகிறார்.

இதனைவிட ஜேர்மன் இன்னொரு கோரிக்கையையும் விடுத்துள்ளது. 'கிரேக்கம் 5000 கோடி யூரோ நாணயம் பெறுமதியான (€35-பில்) தனது சொத்துக்களைப் புதிதாகத் தாபிக்கப்படும் நிதியம் ஒன்றிற்கு மாற்றல் செய்ய வேண்டும். இந்நிதியத்தில் இருந்து கிரேக்கத்தின் வங்கிகளின் மறு முதலீட்டுக்கான நிதி பின்னர் வழங்கப்படும் என்பதே இந்த விதிப்புரை. இந்த நிதியத்தின் தலைமையகம் லக்சம் பேர்க்காக இருக்கும் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இது கிரேக்கத்தின் திரவநிலை (Liquidity) என்ற மூச்சுக்காற்றை அதன் குரல்வளையை நசுக்குவதன் மூலம் தடைப்படுத்திக் கொல்வதற்கு ஒப்பாகும். மேலும் கடன்பளுவில் இருந்து கிரேக்கத்தை மீட்டெடுக்கும் திட்டத்தின் இன்னொரு அம்சமான கண்காணிப்புப் பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளது. 'சர்வதேச நாணய நிதியம், ஐரோப்பிய ஆணைக்குழு, ஐரோப்பிய மத்திய வங்கி ஆகிய மூன்று அமைப்புகளின் நிபுணர்கள் கிரேக்கத் தலைநகர் ஏதென்ஸில் தங்கியிருந்து கண்காணிப்பு வேலையை மேற்கொள்வார்கள். கிரேக்கப் பாராளுமன்றத்திற்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட முன்னர் எல்லாச் சட்டமூலங்களையும் இந்த நிறுவனங்கள் பரிசீலனை செய்யும் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. சிரிசா அரசாங்கம் ஏற்கனவே

(50ஆம் பக்கம் பார்க்க...)

உலகச் செய்திகளும் விமர்சனமும்

யதுசனன்

இந்தியாவின் மேற்காசியக் கொள்கையில் மாற்றம்

கடந்த வருடம் இதே காலப்பகுதியில் இடம்பெற்ற காசா போரில் இஸ்ரேலின் குற்றங்களைக் கண்டனம் செய்யும் ஐக்கிய நாடுகளின் அறிக்கை மீது ஜெனீவாவில் ஐ.நா.மனித உரிமைகள் பேரவையில் ஜூலை முற்பகுதியில் நடத்தப்பட்ட வாக்கெடுப்பில் இந்தியா கலந்துகொள்ளாமல் இருந்தமை அதன் மேற்காசியக் கொள்கையில் ஒரு மாற்றத்தைக் குறித்து நிற்கிறது.

பாலஸ்தீன மக்களின் போராட்டத்துக்கு மிகவும் உறுதியான ஆதரவைப் பல தசாப்தங்களாக அளித்துவந்திருக்கும் நாடுகளில் இந்தியாவும் ஒன்று. பாலஸ்தீனர்களுக்கு ஆதரவாகவும் இஸ்ரேலுக்கு எதிராகவுமே இந்தியா எப்போதும் ஐ.நா.வில் வாக்களித்து வந்திருக்கிறது. அந்த உலக சபையில் இஸ்ரேலுக்கு எதிராக இந்தியா வாக்களிக்காமல் விட்டது இதுதான் முதற்தடவையாகும்.

50 நாட்கள் நீடித்த காசா போர் தொடர்பில் விசாரணை நடத்துவதற்கென அமெரிக்கப் பெண்மணியான சட்ட நிபுணர் மேரி மக்கோவான் டேவிஸ் தலைமையில் நியமிக்கப்பட்ட ஐ.நா.ஆணைக்குழு அதன் 217 பக்க அறிக்கையை ஜெனீவாவில் சமர்ப்பித்தது. போர்க்குற்றங்களாக அமையக்கூடிய சர்வதேச சட்டமீறல்களை இஸ்ரேல் மாத்திரமல்ல, பாலஸ்தீனப் போராளிகளும் இழைத்திருப்பதாக அந்த அறிக்கையில் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டிருக்கிறது. அறிக்கையைச் சர்வதேச குற்றவியல் நீதிமன்றத்தின் (ICC) பரிசீலனைக்கு அனுப்பவேண்டும் என்று ஐ.நா.மனித உரிமைகள் பேரவையின் தீர்மானத்தில் கோரப்பட்டது. அத்துடன் இஸ்ரேலும் ஹமாஸ் இயக்கமும் சர்வதேசக் குற்றவியல் நீதிமன்றத்துடன் முழுமையாக ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்றும் அறிக்கை வலியுறுத்தியிருக்கிறது.

சர்வதேசக் குற்றவியல் நீதிமன்றம் அமைக்கப்படுவதற்கு வழிவகுத்த நோம் சட்டத்தில் இந்தியா கைச்சாத்திடவில்லை. டேவிஸ் அறிக்கையில் சர்வதேசக் குற்றவியல் நீதிமன்றம் குறித்துக் குறிப்பிடப்பட்டதனாலேயே

வாக்கெடுப்பில் கலந்துகொள்ளாமலிருக்கத் தீர்மானிக்கப்பட்டதாக இந்திய வெளியுறவு அமைச்சு அதன் தரப்பில் ஒரு காரணத்தைக் கூறியிருக்கிறது. மற்றும்படி பாலஸ்தீனம் தொடர்பிலான இந்தியக் கொள்கையில் மாற்றம் எதுவும் இல்லை என்றும் அமைச்சு குறிப்பிட்டிருந்தது.

ஆனால் இதை ஒரு நொண்டிச் சாட்டு என்று அரசியல் அவதானிகள் கூறுகிறார்கள். ஏனென்றால், உதாரணத்துக்கு சிரியா தொடர்பில் 2012 ஆம் ஆண்டு ஐ.நா.மனித உரிமைகள் பேரவையில் கொண்டுவரப்பட்ட தீர்மானமொன்றில் சர்வதேசக் குற்றவியல் நீதிமன்றம் குறித்துக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தபோதிலும் கூட, இந்தியா அதை ஆதரித்து வாக்களித்தது என்று அவர்கள் சுட்டிக்காட்டுகிறார்கள்.

காசா பள்ளத்தாக்கு மீதான இஸ்ரேலின் தாக்குதல்கள் குறித்து விசாரணை நடத்த வேண்டுமெனக் கோரிய ஐ.நா.மனித உரிமைகள் பேரவையின் தீர்மானத்தைக் கடந்த வருடம் இந்தியா ஆதரித்தது. அத்துடன் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பாலஸ்தீனத்தில் மேற்கொள்ளப்படும் இஸ்ரேலிய குடியேற்றங்களுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் தீர்மானத்துக்கும் பாலஸ்தீன சுயநிர்ணய உரிமைக்கு

ஆதரவான தீர்மானமொன்றுக்கும் இவ்வருட முற்பகுதியில் இந்தியா ஆதரவாக வாக்களித்தது என்றும் அவதானிகள் மேலும் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார்கள்.

அதனால் இந்தியா கடந்த மாதம் ஜெனீவாவில் வாக்கெடுப்பில் கலந்துகொள்ளாமல் இருக்க எடுத்த முடிவில் இருக்கக்கூடிய முக்கியத்துவத்தை அலட்சியம் செய்ய முடியாது. கடந்த இருதசாப்த காலமாக இஸ்ரேலுடனான இந்திய உறவுகளில் ஏற்பட்டிருக்கும் சுமுக நிலையின் பின்புலத்தி லேயே இதை நோக்கவேண்டும். பிரதமர் நரேந்திர மோடி இஸ்ரேலுக்கு மேற்கொள்ளவிருக்கும் விஜயத்தையும் கவனத்தில் எடுக்க வேண்டும். 1992 ஆம் ஆண்டு இருநாடுகளுக்கும் இடையே இராஜதந்திர உறவுகள் ஏற்படுத்தப்பட்ட பிறகு இஸ்ரேலுக்கு விஜயம் செய்யப்போகின்ற முதல் இந்தியப் பிரதமர் மோடிதான்.

பிரதமர் மோடியின் இஸ்ரேலிய விஜயத்தை மகத்தான வெற்றிகரமானதாகக் நோக்கில் அந்த நாட்டுக்கு உறுதி வாழ்ந்ததொரு நல்லெண்ணச் சமிக்ஞையைக் காட்ட வேண்டுமென்ற அக்கறையின் விளைவாகவே இந்திய அரசாங்கம் ஜெனீவா வாக்கெடுப்பில் பங்கேற்காமல் இருந்திருக்கிறது என்று தான் கருதவேண்டியிருக்கிறது. வாக்கெடுப்பில் கலந்துகொள்ளாமல் இருக்குமாறு ஐ.நா.மனித உரிமைகள் பேரவையின் உறுப்புநாடுகள் பலவற்றின் தலைவர்களுடன் இஸ்ரேலியப் பிரதமர் பெஞ்சமின் நெதான்யாகு தொடர்பு கொண்டு வேண்டுகோள் விடுத்ததாகவும் அவர்களில் மோடியும் ஒருவர் என்றும் இந்திய ஊடகங்கள் செய்தி வெளியிட்டிருந்தன. இந்தியாவைப் போன்று வாக்கெடுப்பில் கலந்து கொள்ளாத நாடுகள் என்றால் அவை கென்யா, எதியோப்பியா, பரகுவே மற்றும் மசெடோனியா மாத்திரமே. இஸ்ரேலின் மிகவும் நெருங்கிய நேசநாடான அமெரிக்கா உட்பட மிகச் சில நாடுகளே இஸ்ரேலுக்கு ஆதரவாக வாக்களித்தன.

எது எவ்வாறிருந்தாலும் இஸ்ரேலுக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையே துரிதமாக வளர்ந்துவரும் கேந்திர முக்கியத்துவ உறவுகள் தான் இந்தியாவின் கொள்கை மாற்றத்திற்கான மெய்யான காரணமாகும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இஸ்ரேலின் பாதுகாப்புத்துறை ஏற்றுமதிகளை வாங்குகின்ற பெரிய நாடாக இந்தியா மாறிவிட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. தேசிய ஜனநாயகக் கூட்டணி அரசாங்கம் பதவிக்கு வந்த பிறகு இருநாடுகளுக்கும் இடையிலான இராணுவ ஒத்துழைப்பு விரிவடைந்திருக்கிறது. அத்தகைய ஒத்துழைப்பு முன்னைய அரசாங்கங்களின் காலத்திலும் நிலவியது. ஆனால், பாலஸ்தீன நெருக்கடியைப் பொறுத்தவரை இந்தியா அதன் நிலைப்பாட்டை உறுதியானதாகப் பேணி வந்தது.

பாலஸ்தீன மக்களின் போராட்டத்துக்கான இந்தியாவின் ஆதரவு அதன் வெளியுறவுக் கொள்கையின் ஸ்தாபகக் கோட்பாடுகளில் ஒன்றாக விளங்கி வந்திருக்கிறது என்று சுட்டிக்காட்டும் அவதானிகள் அந்தக் கோட்பாட்டை இந்தியா கைவிடுவதென்பது பெரும் கவலைக்குரிய விடயம் என்று குற்றஞ்சாட்டுகிறார்கள்.

ஒட்டுமொத்தத்தில் பார்க்கும் போது, பாலஸ்தீன தொடர்பிலான இந்தியாவின் கொள்கை பாலஸ்தீன இலட்சியத்துக்கு ஒருமைப்பாட்டைக் காட்டி நிற்கும் ஒன்று என்ற நிலையில் இருந்து இஸ்ரேலின் செயற்பாடுகளுக்கு ஆதரவளித்துவிட்டு மழுப்பல் காரணங்களைக் கூறுகின்ற ஒன்று என்ற நிலைக்கு மாறிவிட்டது என்று தான் கூற வேண்டும்.

ஆசிய உட்கட்டமைப்பு முதலீட்டுவங்கி

ஆசிய உட்கட்டமைப்பு முதலீட்டுவங்கி (Asian Infrastructure Investment Bank) என்ற பெயரில் புதிய பல்தரப்பு நிதி நிறுவனமொன்றை உருவாக்க வேண்டுமென்ற யோசனையைச் சீன ஜனாதிபதி சி ஜின்பிங் 2013 அக்டோபரில் முன்வைத்தார். யோசனை தெரிவிக்கப்பட்டு இரு வருடங்கள் பூர்த்தியாவதற்கு முன்னதாகவே, பத்தாயிரம் கோடி டொலர்கள் முதலீட்டுடன் 50 உறுப்பு நாடுகளைக் கொண்டு அந்த வங்கி ஐலை முற்பகுதியில் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உலக அரங்கில் புதிய பல்தரப்பு நிறுவனமொன்றின் வருகை அத்தகைய பழைய நிறுவனங்களுக்கு ஒரு சவாலாக அமைகிறது.

அவுஸ்திரேலியா, இந்தியா, ரஷ்யா மற்றும் ஐக்கிய இராச்சியம் ஆகியவை உட்பட 50 நாடுகளை உள்ளடக்கியதாகத் தோற்றம் பெற ஆரம்பித்த ஆசிய உட்கட்டமைப்பு முதலீட்டு வங்கி தொடர்பிலான ஸ்தாபக உடன்படிக்கை (Articles of Agreement) பெய்ஜிங்கில் வைத்து கைச்சாத்திடப்பட்டது. இது தொடர்பான வைபவத்தில் 57 நாடுகளின் பிரதிநிதிகள் கலந்துகொண்டனர். எஞ்சிய ஏழு உறுப்பு நாடுகள் இவ்வருட இறுதியில் உடன்படிக்கையில் கைச்சாத்திடுமென்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

இந்த வங்கியில் மிகக்கூடுதலான பங்குதாரராக (30.34 சதவீதம்) சீனாவே இருக்கும். இந்தியா 8.52 சதவீத பங்குகளையும் ரஷ்யா 6.6 சதவீத பங்குகளையும் கொண்டிருக்கும். பொருளாதார வல்லமை கொண்ட ஆசியநாடுகளில் ஒன்றாக விளங்குகின்ற ஜப்பான், பெய்

ஜிங்கின் முன் முயற்சியினால் அமைக்கப்பட்ட இவ்வங்கியினால் பங்கேற்பதிலிருந்து ஒதுங்கி நிற்கத் தீர்மானித்திருக்கிறது. தென்சீனக்கடலில் சீனாவுடன் பிராந்தியத் தகராறைக்கொண்ட பிலிப்பைன்ஸ் உடன்படிக்கையில் தற்போதைக்குக் கைச்சாத்திடவிரும்பவில்லை. வங்கியின் தலைமையகத்தை ஜாகர்த்தாவில் கொண்டிருக்க இந்தோனேசியா விருப்பத்தை வெளிக்காட்டியது. சீனா தலைமையிலான இந்த வங்கியை வெற்றிகரமாக வளர்த்தெடுக்கும் முயற்சிகளுக்கு இடையறாக அமையக்கூடிய புவியார் அரசியல் பிரச்சினைகளை இதுவே உணர்த்துகின்றன.

அமெரிக்காவினதும் ஐரோப்பாவினதும் ஆணைகளினால் பெருமளவுக்கு வழிநடத்தப்படுவதாகக் கருதப்படுகின்ற தற்போதைய பல்தரப்பு நிதி நிறுவனங்கள் மத்தியில் இருப்பதாக சந்தேகிக்கப்படுகின்ற பக்கச்சார்பான போக்குகளுக்கு எதிரான ஒரு திட்டமாக முன்னெடுக்கப்படுகின்ற ஆசிய உட்கட்டமைப்பு முதலீட்டு வங்கி உண்மையில், பெரிய பொருளாதார நாடுகளாக வெளிக்கிளம்பி வருகின்றவற்றின் அக்கறைகளை தன்முனைப்பின் இடையறாது வெளிக்காட்டுவதில் சீனா கடைப்பிடித்து வந்திருக்கக்கூடிய போக்கின் உச்சநிலை என்று சர்வதேச அரசியல் அவதானிகளும் பொருளாதார நிபுணர்களும் வர்ணிக்கிறார்கள். உலக வங்கி, சர்வதேச நாணய நிதியம் (IMF) போன்ற நிறுவனங்களின் தீர்மானங்களை மேற்கொள்ளும் செயன்முறைகளில் தங்களுக்குப் போதிய வாய்ப்பு தரப்படுவதில்லை என்று துரித பொருளாதார வளர்ச்சிகண்டுவரும் நாடுகள் உணர்கின்றன. காலமாற்றத்துக்குப் பொருத்தமான முறையில் மாற்றங்களுக்குள்ளாவதில் உலக வங்கிக்கும் சர்வதேச நாணய நிதியத்துக்கும் இருக்கின்ற இயலாமையின் விளைவே ஆசிய உட்கட்டமைப்பு முதலீட்டு வங்கியின் தோற்றமாகும் என்றும் அவர்கள் சுட்டிக்காட்டுகிறார்கள்.

மேற்குலகுடன் ஈரானின் அணு உடன்படிக்கை

மேற்காசியாவிலிருந்து சமாதானம், இராஜதந்திரம் தொடர்பான விவகாரங்களில் திருப்திதரக்கூடிய செய்திகள் பெரும்பாலும் வருவதில்லை. ஆனால், உலகின்

6 வல்லாதிக்க நாடுகளுக்கும் ஈரானுக்குமிடையே ஜூலை 14 ஆம் திகதி எட்டப்பட்ட அணுசக்தி உடன்படிக்கை ஈரானுக்கும் மேற்குலகிற்கும் இடையிலான ஒரு தசாப்தகாலத்துக்கும் அதிகமான முறுகல் நிலைக்குத் தீர்வைக்காணும் வகையிலான சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த முன்னோக்கிய ஒரு அடியெடுத்து வைப்பாக அமைந்திருக்கிறது. இந்த உடன்படிக்கை நீண்டகால அடிப்படையில் நோக்குகையில் மோதல்களினாலும் முரண்நிலைகளினாலும் சின்னாபின்னப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் மேற்காசியப் பிராந்தியத்தில் நிலைவரங்களை மாற்றியமைக்கக்கூடிய உட்கிடையான ஆற்றலைக் கொண்டிருக்கிறது என்று அரசியல் நிபுணர்கள் கருதுகிறார்கள்.

உடன்படிக்கை எட்டப்பட்டதற்கான பெருமை அமெரிக்க ஜனாதிபதி பராக் ஒபாமாவுக்கும் ஈரானிய ஜனாதிபதி ஹசன் ரொஹானிக்கும் உரியதாகும். இருதலைவர்களும் தங்கள் நாடுகளுக்கிடையிலான வரலாற்று ரீதியான மனக்கசப்பை புறமொதுக்கியதுடன், இருதரப்பிலும் உள்ள கடும்போக்காளர்களையும் ஓரங்கட்டிவிட்டு உறவுகளைப் பொறுத்தவரை நடைமுறைச் சாத்தியமான அணுகுமுறையைக் கடைப்பிடித்திருக்கிறார்கள். இந்த அணுகுமுறையே உடன்படிக்கையைச் சாத்தியமாக்கியிருக்கிறது.

ஐக்கிய நாடுகள் பாதுகாப்புச் சபையின் நிரந்தர உறுப்பு நாடுகளான அமெரிக்கா, பிரிட்டன், பிரான்ஸ், சீனா, ரஷ்யா ஆகியவையும் ஜேர்மனியுமே ஈரானுடன் அணுசக்தி உடன்படிக்கையைக் கண்ட வல்லாதிக்க நாடுகளாகும். உடன்படிக்கை சகல தரப்பினருக்கும் திருப்தி தரக்கூடியதாக அமைந்திருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது.

ஈரானுக்கும் இந்த வல்லாதிக்க நாடுகளுக்கும் இடையில் ஈரானின் அணுத்திட்டங்கள் தொடர்பிலான பேச்சுவார்த்தைகள் 2006 ஆம் ஆண்டிலிருந்து நடைபெற்றுவந்திருக்கின்றன. அணுவாயுதமொன்றைத் தயாரிக்க முடியாது என்பதை உறுதிப்படுத்தக்கூடிய முறையில் ஈரான் அதன் சர்ச்சைக்குரிய அணுசக்தி நடவடிக்கைகளைக் குறைக்க வேண்டுமென்பதே வல்லாதிக்க நாடுகளின் கோரிக்கையாக இருந்து வந்தது. கடந்த 20 மாதங்களாக நடைபெற்ற மிகவும் கடுமையானதும் சுறுசுறுப்பானதுமான பேச்சுவார்த்தைகளின் இறுதியில் வியன்னாவில் காணப்பட்ட உடன்படிக்கையைடுத்து ஈரான் அணுவா

யுதமொன்றைப் பெறுவதற்கு நாடக்கூடிய சகல பாதைகளும் துண்டிக்கப்பட்டுவிட்டன' என்று பராக் ஒபாமா வர்ணித்திருக்கிறார். உடன்படிக்கை உலகத்துடனான 'ஈரானின் உறவுகளில் புதியதொரு அத்தியாயத்தைத் திறந்திருக்கிறது' என்று ஜனாதிபதி ஹசன் ரொஹானி தெரிவித்திருந்தார். 12 வருடங்களுக்குப் பிறகு உலக வல்லரசுகள் இறுதியாக ஈரானின் அணுசக்தி செயற்பாடுகளை அங்கீகரித்திருக்கின்றன என்றும் அவர் குறிப்பிட்டார்.

உடன்படிக்கையின் ஏற்பாடுகளின் பிரகாரம் அமெரிக்காவும் ஐரோப்பிய ஒன்றியமும் ஐக்கிய நாடுகளும் ஈரானுக்கு எதிராக விதித்திருந்த தடைகளைத் தளர்த்த வேண்டும். அதற்குக் கைமாறாக ஈரான் அதன் அணுசக்தித் திட்டம் மீது நீண்டகால அடிப்படையிலான கட்டுப்பாடுகளை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும். ஈரானின் சகல அணு நிலையங்களும் தொடர்ந்து செயற்பட அனுமதிக்கப்படும். சர்வதேசத் தடைகள் நீக்கப்படுவதற்கு பிரதியுபகாரமாக ஈரான் குறைந்தபட்சம் பத்து வருடங்களுக்கு அணுகுண்டொன்றைத் தயாரிப்பதற்குப் போதுமான அணு மூலப்பொருட்களைத் தயாரிப்பதை நிறுத்த வேண்டுமென்று உடன்படிக்கை கூறுகிறது.

ஈரானின் சகல அணுநிலையங்களும் தொடர்ந்து இயங்குவதற்கு அனுமதிக்கும் ஏற்பாடு இந்த உடன்படிக்கைக்கு நாட்டு மக்களின் ஆதரவைத் தெஹ்ரான் பெறக்கூடிய சூழ்நிலையை உருவாக்கும் என்று அவதானிகள் கூறுகிறார்கள்.

அணுவாயுதம் தயாரிப்பதைத் தடுப்பதற்கான வழிமுறைகளை ஈரான் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்பதே உடன்படிக்கையின் மையக்கருவாகும். அதேவேளை, ஈரானின் இராணுவ அணுசக்தி நிலையங்களை ஐ.நா. கண்காணிப்பாளர்கள் சோதனையிட முடியும். ஆனால், அவர்களுக்கு அனுமதி வழங்குவது குறித்து ஈரான் வாதாட முடியும்.

உடன்படிக்கையின் ஏற்பாடுகளை ஈரான் மீறினால் 65 நாட்களில் மீண்டும் சில தடைகள் விதிக்கப்பட முடியும். இதற்கு ஈரான் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறது.

அதேவேளை, ஏற்கனவே ஈரான் மீது ஐ.நா.விதித்த ஆயுதத்தடை 5 வருடங்களுக்குத் தொடர்ந்திருக்கும். ஏவுகணைத் தொழில்நுட்பங்களை வாங்குவது மீதான தடை 8 வருடங்களுக்குத் தொடரும்.

ஈரானுக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் இடையே மீண்டும் நல்லிணக்க நிலை ஏற்படுவதற்குத் தடையாக இருந்த பெரியமுட்டுக்கட்டையை அணு உடன்படிக்கை அகற்றியிருக்கிறது என்பதுதான் இந்த விவகாரத்தில் முக்கியமாக அவதானிக்கப்பட வேண்டிய அம்சமாகும். மேற்காசியாவில் மாறிவருகின்ற புவியார்-அரசியல் நிலைவரமும் அமெரிக்காவையும் ஈரானையும் நெருங்கிவரச் செய்ததில் முக்கியமான பங்கையாற்றியிருக்கிறது என்று அவதானிகள் கூறுகிறார்கள்.

இருநாடுகளும் ஈராக்கில் இஸ்லாமிய அரசுக்கு (IS) எதிரான போரில் ஒத்துழைத்துச் செயற்படுகின்றன. தடை

விதிப்புகளினால் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்ட போதிலும், ஈரான் மேற்காசியாவில் பிரதானமான ஒரு வலிமையான நாடாகும். அதன் செல்வாக்கு பாக்தாத் மற்றும் டமாஸ்கஸிலிருந்து தென்லெபனான் வரை வியாபித்திருக்கிறது.

ஈரானுக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் இடையேயான குரோத நிலை ஒத்துழைப்பாக மாற்றப்படுமானால், ஈரானுக்கு உரித்தான பொருளாதார மற்றும் இராஜதந்திர அந்தஸ்தை அது மீட்டெடுப்பதற்கு அனுமதிக்கப்படுமானால் பிராந்தியத்தில் நிலவுகின்ற பலமோதல்களின் மீதும் முரண்தலைகளின் மீதும் நேர்மறையான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தக்கூடியதாக இருக்குமென்று அவதானிகள் நம்புகிறார்கள்.

மாற்றம் நோக்கி ஜப்பானின் பாதுகாப்புக் கொள்கை

ஜப்பானியப் பிரதமர் ஷின்சோ அபேயின் அரசாங்கம் சமர்ப்பித்துள்ள புதிய பாதுகாப்புச் சட்டமூலத்தைப் பாராளுமன்றத்தின் கீழ்சபை அண்மையில் அங்கீகரித்திருக்கிறது. இரண்டாவது உலகமகாயுத்தத்திற்குப் பிறகு ஜப்பான் வகுத்துக்கொண்ட அமைதிப் பாதுகாப்புக் கொள்கையை (Pacifist Security policy) மாற்றியமைப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டு வரையப்பட்ட அச்சட்டமூலம் இப்போது பாராளுமன்றத்தின் மேல்சபையின் அங்கீகாரத்துக்காகச் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

உலக மகாயுத்தத்திற்குப் பிறகு போரை நிராகரிக்கும் அரசியலமைப்பின் கீழான ஜப்பானின் பாதுகாப்புக் கொள்கை கடந்த ஏழு தசாப்தங்களுக்கும் கூடுதலான காலமாக தற்காப்பு (Self-defense) மீது கவனம் செலுத்தியதாகவே இருந்து வந்தது. ஆனால், தற்போதைய சட்டமூலம் தற்காப்புக் கோட்பாட்டை கூட்டுத்தற்காப்பு (Collective Self defense) கோட்பாட்டினால் பதிவீடு செய்வதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. இந்தக் கூட்டுத்தற்காப்புக் கோட்பாடு என்பது நேச நாடுகள் தாக்குதலுக்கு இலக்காகும் வேளைகளில் மீட்புதவிக்காக வெளி நாடுகளுக்கு ஜப்பான் தனது படைகளை அனுப்புவதற்கு அனுமதிப்பதாக அமைகிறது.

ஜப்பானின் பாதுகாப்பு அணுகுமுறையில் செய்வதற்கு உத்தேசிக்கப்பட்டுள்ள இந்தப் பெரிய மாற்றம் சட்டமூலத்தை சர்ச்சைக்குரியதாக்கியிருப்பதுடன் மக்களின் ஆதரவைக்கொண்டதாகவும் தெரியவில்லை. அண்மையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட கருத்துக் கணிப்புகளின்படி சட்டமூலத்தை ஜப்பானிய சனத்தொகையில் 25 சதவீதமான வர்கள் மாத்திரமே ஆதரிக்கிறார்கள் என்று தெரியவந்திருக்கிறது. ஆனால், பிரதமர் அபே சட்டமூலத்தை நிறைவேற்றுவதில் உறுதியாக இருக்கிறார் போலத் தோன்றுகிறது.

ஒன்றுடன் மற்றது தொடர்புபட்ட இரு காரணிகளே பிரதமரின் உறுதிப்பாட்டுக்கு பிரதானமான காரணம் என்று கூறப்படுகிறது. முதலாவது பாகாப்புக் கோட்பாட்டை மீளாய்வு செய்யுமாறு ஜப்பானுக்கு அமெரிக்கா அண்மைக்காலமாக பெரும் நெருக்குதலைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. 2015 ஏப்ரலில் பிரதமர் அபே அமெரிக்காவுக்கு மேற்கொண்ட விஜயத்தின் போது அமெரிக்காவும் ஜப்பானும் அவற்றின் இரு தரப்புப் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளில் 'முன்னரைக் காட்டிலும் கூடுதலான அளவுக்கு பொறுப்பை' ஏற்றுக் கொள்வதற்கு ஜப்பானை வலியுறுத்தும் வகையிலான புதிய பாதுகாப்பு விதிமுறைகளை அறிவித்தன. புதிய சட்டமூலம் ஒன்றுக்கான அங்கீகாரத்தைப் பெறுவதாக அமெரிக்கக் காங்கிரஸ் உறுப்பினர்களுக்கு அபே உறுதியுமளித்தார். அதன் காரணத்தினால்தான் எதிர்ப்புக்கு மத்தியிலும் சட்டமூலத்தை நிறைவேற்றச் செய்வதில் அவர் அவசரம் காட்டுகிறார்.

இரண்டாவதாக, தேசியவாதப் போக்குடைய அபே சீனாவின் வளர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு வெளிநோக்கிய பார்வை கொண்ட பாதுகாப்புக் கொள்கையொன்றை ஜப்பான் கொண்டிருக்கவேண்டியது அவசியம் என்று கருதுகிறார். பசுபிக் பிராந்தியத்தில் சீனாவின் செல்வாக்கைத் தடுப்பதற்கு ஜப்பான், அமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா மற்றும் இந்தியா ஆகிய நாடுகளை உள்ளடக்கிய கேந்திரமுக்கியத்துவ திட்டமொன்றை (Strategic Diamond) என்று அது அழைக்கப்படுகிறது) அபே முன்னர் பிரேரித்தார்.

தென்சீனக் கடலில் சீனாவின் பிராந்திய அபிலாசைகளை அபே கடுமையாகக் கண்டனம் செய்திருக்கிறார். அத்துடன் கிழக்குச் சீனக் கடலில் ஜப்பானின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள தீவுகள் தொடர்பில் டோக்கியோவுக்கும் பெய்ஜிங்கிற்கும் இடையில் தகராறு இருக்கிறது.

ஆனால், முக்கியமான ஒரு கேள்வி எழுகிறது. இரண்டாவது உலக மகாயுத்த இடிபாடுகளுக்குள்ளிருந்து மீண்டு ஒரு பெரிய பொருளாதார வல்லாதிக்க நாடாக ஜப்பான் வளர்ச்சி கண்ட காலகட்டமாகிய கடந்த 7 தசாப்தங்களில் சமாதானத்தை உறுதி செய்த அமைதிப் பாதுகாப்புக் கொள்கையை மாற்றியமைப்பதற்கான நடவடிக்கை ஜப்பானின் பாதுகாப்புச் சவால்களை கையாளுவதற்கு அந்நாட்டு அரசாங்கத்துக்கு உதவுமா? அல்லது ஏற்கனவே சஞ்சலமிக்கதாக விளங்கும் கிழக்கா

சியாவில் பதற்ற நிலை தோன்றுவதற்கு வழிவகுக்குமா? அவ்வாறு பதற்ற நிலை தோன்றுமானால், வரலாற்றுப் பரிமாணங்களைக் கொண்ட சீனாவுக்கும் ஜப்பானுக்கும் இடையிலான போட்டாபோட்டி மேலும் மோசமடையும் அது ஜப்பானின் நலன்களுக்கோ ஆசியாவின் நலன்களுக்கோ தீங்காயமையும்.

ஏற்கனவே வல்லரசாக இருக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் வல்லரசாகத் துரிதமாக வளர்ந்துவரும் சீனாவுக்கும் பசுபிக்கில் ஏற்பட்டிருக்கின்ற போட்டாபோட்டிக்குள் தன்னை நுழைத்துக்கொள்ளாதிருப்பதில் ஜப்பான் மிகுந்த நிதானத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்றும் சீனாவுடன் இருதரப்பு அடிப்படையில் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துக்கொள்வதில் கவனத்தைச் செலுத்தி பிராந்தியத்தின் உறுதிப்பாட்டுக்காகப் பாடுபட வேண்டும் என்றும் அரசியல் மற்றும் பாதுகாப்புத்துறை நிபுணர்களும் ஆய்வாளர்களும் அபிப்பிராயம் கூறுகிறார்கள்.

போரை நிராகரிக்கின்ற பாதுகாப்புக் கொள்கையை ஜப்பான் தொடர்ந்தும் கடைப்பிடிப்பதே சிறந்தவழி என்று இந்தியா உட்பட ஆசியாவின் பெரும்பாலான நாடுகளின் முக்கியமான தேசியப் பத்திரிகைகள் ஆசிரிய தலையங்கம் தீட்டியுள்ளன என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.

அமெரிக்க-கியூபா உறவுகளில் வரலாற்று முக்கியத்துவ மைல்கல்

ஜூலை 20ஆம் திகதி வாஷிங்டனில் புதிதாக திறக்கப்பட்ட கியூபாவின் தாதரத்திற்குள் இரு நாடுகளினதும் கொடிகள் ஏற்றப்படும் காட்சி.

அமெரிக்கா அதன் சிறிய அயல்நாடான கியூபாவுடன் 54 வருடங்களுக்கு முன்னர் துண்டித்துக் கொண்ட உறவுகளை மீண்டும் புதுப்பித்துக் கொண்டுள்ளது. இரு நாடுகளுக்கும் இடையே முழு அளவிலான இராஜதந்திர உறவுகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இது அமெரிக்காவுக்கும் கியூபாவுக்கும் இடையிலான உறவுகளில் மாத்திரமல்ல, சர்வதேச அரசியலுக்கும் கூட பெருவி

ளைவுகளை ஏற்படுத்தவல்ல சிறப்பு வாய்ந்த தொரு நிகழ்வாகும்.

அமெரிக்க-கியூபா முரண்நிலை என்பது கெடுபிடியுத்த (Cold war) காலகட்டத்தில் ஒரு கொந்தளிப்பான விவகாரமாகும். அந்த முரண்நிலை கெடுபிடியுத்தத்தின் முடிவுக்குப் பின்னரும் 24 வருடங்கள் நீடித்து வந்திருக்கிறது. இரு நாடுகளுக்கும் இடையேயான முரண்நிலை முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு இராஜதந்திர உறவுகள் மீண்டும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றமை உலக நெருக்கடிகளைத் தீர்த்து வைப்பதில் மோதலுக்கு மேலாகப் பேச்சுவார்த்தைகளும் ஊடாட்டங்களும் கண்டிருக்கும் வெற்றியைக் குறித்து நிற்கின்றது.

அமெரிக்காவின் ஆதரவுடன் கியூபாவை ஆட்சி செய்த சர்வாதிகாரி பாரிஸ்டாவை அதிகாரத்திலிருந்து தூக்கியெறிந்த கியூபா புரட்சி அமெரிக்காவைக் கடும் ஆத்திரத்துக்குள்ளாக்கியது. உறவுகளைத் துண்டித்துக் கொண்ட வாஷிங்டன் கியூபாவைத் தனிமைப்படுத்துவதற்காக பெருமளவிலான பொருளாதாரத் தடைகளையும் வேறுதடைகளையும் விதித்தது. பிடல் காஸ்ட்ரோவின் ஆட்சியைத் தூக்கியெறியப் பல முயற்சிகள்மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆனால், கியூபாபுரட்சிக்குப் பிறகு பதவியில் இருந்த எந்தவொரு அமெரிக்க ஜனாதிபதியின் நிருவாகத்தினாலும் காஸ்ட்ரோவின் கம்யூனிஸ்ட் ஆட்சியைப் பதவிகவிழ்க்கவும் முடியவில்லை. கியூபாவின் உறுதிப்பாட்டைக் குலைக்கவும் முடியவில்லை. அமெரிக்காவின் அடாவடித்தனத்துக்கு அடிபணிவதில்லை என்பதில் கியூபா அந்தளவுக்கு உறுதியானதும் துணிச்சலான துமான நிலைப்பாட்டைக் கொண்டிருந்தது.

அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஜிம்மி கார்ட்டர் தனது பதவிக்காலத்தில் இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான பகைமையை முடிவுக்குக் கொண்டுவர முயற்சித்தார். ஆனால், அந்த முயற்சிகளுக்கு அமெரிக்கக் காங்கிரஸிடமிருந்து வந்த கடும் எதிர்ப்புக் காரணமாக அவரால் வெற்றிபெற முடியவில்லை. 30 வருடங்களுக்குப் பிறகு 2008 ஆம் ஆண்டில் பராக் ஒபாமா தனது தேர்தல் பிரசாரங்களின் போது கியூபாவுடனான உறவுகளைச் சுமுகமாக்குவதாக உறுதியளித்தார். ஜனாதிபதியாகத் தெரிவானதும் அவர் கியூபாவுக்கு எதிரான தடைகளில் சிலவற்றை நீக்கியதுடன் கியூபா அமெரிக்கர்கள் (அமெரிக்கப் பிரஜைகளாக இருக்கும் கியூபர்கள்) மீது விதிக்கப்பட்டிருந்த பயணத் தடைகளையும் ஒபாமா தளர்த்தினார். பரபரப்பேதுமின்றி அமைதியானமுறையில் இருதரப்பினராலும் மேற்கொள்ளப்பட்டுவந்த பேச்சுவார்த்தைகள் இறுதியில் பயணத் தந்தன. ஜூலை 20ஆம் திகதி இருநாடுகளுக்கும் இடையில்

முழு அளவிலான இராஜதந்திர உறவுகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

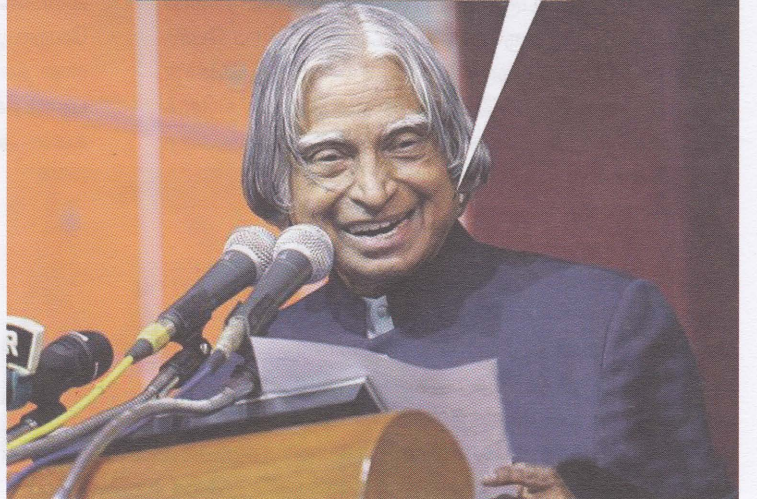
வெளியுறவுக் கொள்கை விவகாரத்தில் ஒபாமாவுக்கு இது ஒரு பெரிய வெற்றியாகும். ஈரானுடன் அணுசக்தி உடன்படிக்கை எட்டப்பட்டதையும் சேர்த்துப்பார்க்கும் போது கியூபாவுடனான அமெரிக்க உறவுகள் சுமுக நிலைக்கு வந்திருப்பது ஒபாமாவின் பதவிக்காலத்திற்கென்று ஒரு மரபை வரையறை செய்கின்ற நிகழ்வாக அமைந்திருக்கிறது.

கியூபாவுடனான உறவுகளை சுமுகமாக்கியிருக்கும் ஒபாமாவின் செயல் அமெரிக்காவுக்கும் வத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளுக்கும் இடையில் அதிகரித்துவந்திருக்கக் கூடிய இடைவெளியை நிரவுவதில் பெரும் பங்கை வரும் நாட்களில் ஆற்றப்போகிறது என்று சர்வதேச அரசியல் அவதானிகள் கூறுகிறார்கள்.

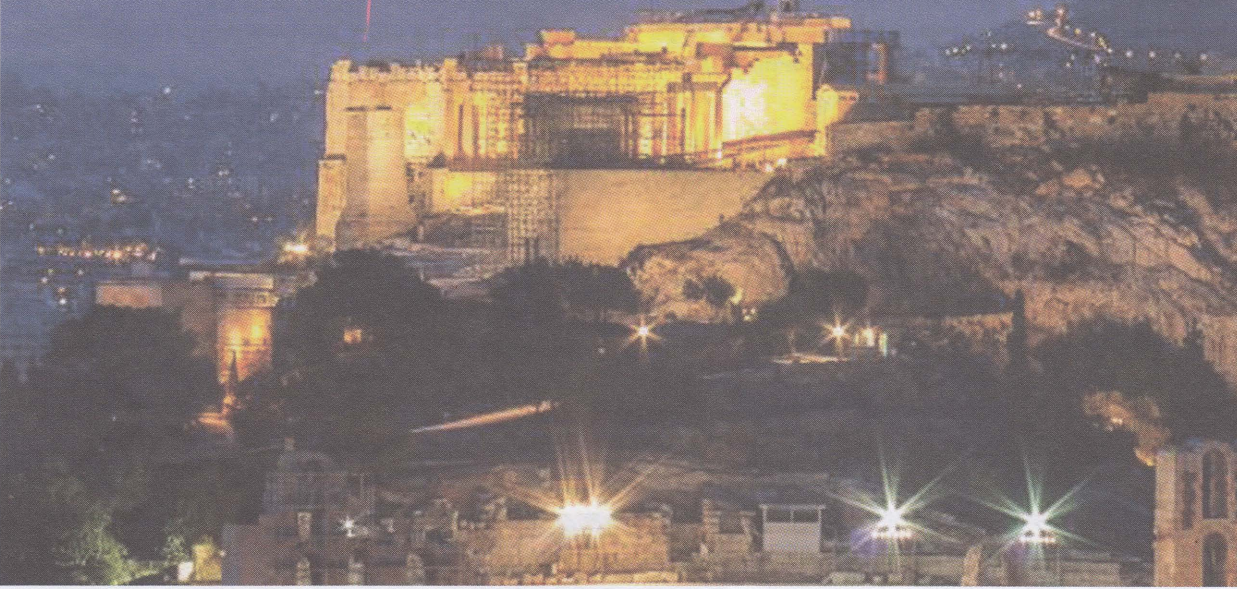
எவ்வாறெனினும், கை குலுக்கல்களும் தூதரகங்கள் மீளத் திறக்கப்பட்டமையும் இராஜதந்திர உறவுகள் மீள ஏற்படுத்தப்பட்டமையும் வெறுமனே முதற்படிதான். இருநாடுகளும் அடுத்துத் தங்களுக்கிடையிலான ஊடாட்டங்களை எவ்வாறு முன்னெடுக்கப்போகின்றன என்பதை முழு உலகமுமே அவதானித்துக்கொண்டிருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ●

When a reporter asked APJ Abdul Kalam on why he didn't marry he laughed and said...

"I found understanding rocket science easier than marriage"

கீழ்ப்படிய மறுப்பதில் கிரேக்கத்தின் வரலாறு

கி ரேக்கம் சிக்கியுள்ள பொருளாதார நெருக்கடியும் அதிலிருந்து விடுபடுவதற்கு அந்நாட்டு அரசாங்கம் நடத்துகின்ற போராட்டமும் அண்மைக்காலமாக சர்வதேசச் செய்திகளை ஆக்கிரமித்து நிற்கின்றன. நெருக்கடியிலிருந்து கிரேக்கத்தை மீட்பதற்கு 8600 கோடி யூரோக்களைக் கடனாக வழங்க முன்வந்த யூரோக் கூட்டமைப்பு அந்நாடு கடுமையான பொருளாதாரச் சீர்திருத்தங்களை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று நிபந்தனை விதித்தது தெரிந்ததே.

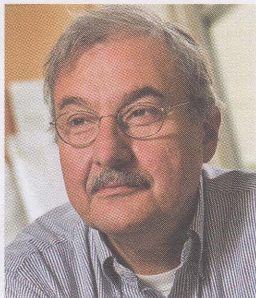
கடந்தமாத நடுப்பகுதியில் யூரோ வலய நாடுகளின் தலைவர்களுடன் புரூசெல்லில் நடத்திய தீவிரப் பேச்சுவார்த்தைகளுக்குப் பிறகு நிபந்தனைகளை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு இணங்கிய கிரேக்கத்தின் இடதுசாரிச் சிரிசாக் கட்சி அரசாங்கத்தின் பிரதமர் அலெக்சிஸ் சிப்ராஸ் அந்த நிபந்தனைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு அனுமதி கோரும் தீர்மானத்துக்கு ஜூலை 17 ஆம் திகதி பாராளுமன்றத்தின் அங்கீகாரத்தையும் பெற்றுக்கொண்டார்.

வரிகளை அதிகரிக்க வேண்டும், ஓய்வூதியத்தைக் குறைக்க வேண்டும், தொழிலாளர் சட்டங்களில் திருத்தங்களைக் கொண்டு வரவேண்டும், மின்சாரத்துறையைத் தனியார் மயப்படுத்த வேண்டும் என்பன யூரோக் கூட்டமைப்பு விதித்த நிபந்தனைக

ளில் முக்கியமானவையாகும். 300 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட கிரேக்கப் பாராளுமன்றத்தில் தீர்மானத்துக்கு ஆதரவாக 229 எம்.பி.க்கள் வாக்களித்தனர். ஆளும் சிரிசாக் கட்சி எம்.பி.க்களில் 32 பேர் தீர்மானத்தை எதிர்த்து வாக்களித்திருந்தனர். 6 பேர் வாக்கெடுப்பைப் புறக்கணித்தனர். ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு ஆதரவான நிலைப்பாட்டைக் கொண்ட எதிர்க்கட்சி எம்.பி.க்கள் தீர்மானத்தை ஆதரித்திருந்தனர்.

பொருளாதாரச் சீரழிவைத் தடுப்பதற்கு யூரோக் கூட்டமைப்பின் நிபந்தனைகளை ஏற்பதைத் தவிர தனக்கு வேறுவழியில்லை எனக்கூறிய கிரேக்கப் பிரதமர் சிப்ராஸ் தனது திட்டங்களை எதிர்கின்ற அமைச்சர்களைப் பதவி நீக்கிவிட்டுத் தன்னுடன் ஒத்துப் போகக்கூடியவர்களை அமைச்சரவைக்கு நியமித்தார். இத்தகைய நடவடிக்கைகளை அவர் முன்னெடுத்தபோதிலும் கூட, பொருளாதார அவலத்திலிருந்து தனது நாட்டை மீட்கும் முயற்சிகளில் அவர் வெற்றி பெறப்போவதில்லை என்று கூறுபவர்கள் பெருவாரியானோர்.

முன்னதாகக் கடந்தமாத முற்பகுதியில் பொருளாதார நெருக்கடியில் இருந்த கிரேக்கத்தை மீட்பதற்குக் கடனுதவியை வழங்குவதற்கான நிபந்தனைகளை உள்ளடக்கிய திட்டத்தை ஐரோப்பிய ஒன்றியமும் ஐரோப்பிய

லோ உ ரெனேக்

வரலாற்று ஆய்வு

மத்திய வங்கியும் சர்வதேச நாணய நிதியமும் முன் வைத்தன. அதில் உள்ள கடுமையான நிபந்தனைகளை ஏற்பதற்குத் தயங்கிய சிரிசா அரசாங்கம் மக்களின் கருத்தை அறிய ஜூலை 5 சர்வஜனவாக்கெடுப் பொன்றை நடத்தியது. 61.31 சதவீதமான வாக்காளர்கள் நிபந்தனைகளை நிராகரித்து வாக்களித்தனர். 38.69 சதவீதமான வாக்காளர்களே நிபந்தனைகளை ஆதரித்து வாக்களித்தனர். அதனால், யூரோக் கூட்டமைப்பு விதிக்கின்ற நிபந்தனைகளை கிரேக்கத்தின் அதிகப் பெரும் பாண்மையான மக்கள் எதிர்க்கிறார்கள் என்பது தெளிவானது. மக்கள் சர்வஜனவாக்கெடுப்பில் வெளிக்காட்டிய எதிர்ப்புக்கு மத்தியிலும் பிரதமர் சிப்ராஸ் யூரோக் கூட்டமைப்புடன் பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்திப் புதிய நிபந்தனைகளுடனான கடனுதவித் திட்டத்துக்கு இணங்க வேண்டியதாயிற்று. சாத்தியமான சகலவிதமான தந்திரோபாய வழிமுறைகளையும் பயன்படுத்திய பின்னர் எதுவுமே இயலாதென்ற நிலையில் சிப்ராஸ் தனது தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டார். கிரேக்கத்தை நெருக்கடியிலிருந்து மீட்பதற்கும் யூரோ வலயத்தில் அந்நாட்டைத் தொடர்ந்தும் வைத்திருப்பதற்கும் கடன் வழங்குனர்கள் முன்வைத்த மேலும் கடுமையான நிபந்தனைகளைச் சிப்ராஸ் ஏற்கவேண்டியதாயிற்று.

இத்தகைய பின்புலத்திலே, கிரேக்கத்துக்கும் ஐரோப்பாவின் பெரிய நாடுகளுக்கும் இடையில் இருந்துவந்தி

கிரேக்க பாராளுமன்றத்தில் பிரதமர் அலெக்சிஸ் சிப்ராஸ்

ருக்கக்கூடிய பொருளாதார ரீதியானதும் அரசியல் ரீதியானதுமான தகராறுகளை வரலாற்று ரீதியாக ஆய்வுக்குட்படுத்தி அமெரிக்காவின் 'பிளடெல்பியா இங்குவரர்' பத்திரிகையின் பிரதி நிருவாக ஆசிரியராக இருந்த பேராசிரியர் லோ உரெனேக் (Lou Ureneck) கட்டுரை யொன்றை நியூயோர்க் டைம்ஸில் அண்மையில் எழுதியிருக்கிறார். ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு அடிப்பணிய

முன்னாள் பிரதமர் எலெவ்தெறியோஸ் வெனிசிலோஸ்

மறுப்பதில் கிரேக்கத்துக்கு ஒரு நீண்டவரலாறே இருக்கிறது எனக் கூறும் அவர் 'Greek Defiance Has a History' என்ற தலைப்பிலேயே கட்டுரையை எழுதியிருக்கிறார். அதன் தமிழாக்கத்தைச் சமகாலம் வாசகர்களுக்காகத் தருகிறோம்.

கிரேக்கத்தில் ஜூலை முற்பகுதியில் நடத்தப்பட்ட சர்வஜன வாக்கெடுப்பில் பொருளாதார நெருக்கடியில் இருந்து அந்நாட்டை மீட்பதற்குக் கடன் வழங்குவதற்காக ஐரோப்பா விதித்த நிபந்தனைகளை நிராகரித்து மக்கள் வாக்களித்தமை பொருளாதாரப் பேரிடரின் கீழ் அவலப்படுவதானாலும் கூட, அதைப் பொருட்படுத்தாமல் கிரேக்க மக்கள் ஐரோப்பாவுக்கு அடிபணிய மறுக்கின்ற போக்கை வரலாற்று ரீதியாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதற்கு மிகவும் பிந்திய ஒரு உதாரணமாகும்.

95 வருடங்களுக்கு முன்னர் நடத்தப்பட்ட ஒரு சர்வஜனவாக்கெடுப்பிலும் இதேபோன்றே நடந்தது. அதன் விளைவாக நவீன கிரேக்கத்தின் வரலாற்றில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்வுப் போக்குகளைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. அந்த சர்வஜனவாக்கெடுப்பில் கிரேக்க மக்கள் மேற்கொண்ட தீர்மானம் இன்றுவரை தொடர்ந்து அதிர்வுகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டேயிருக்கிறது. இப்போது நடந்திருப்பதைப் போன்றே அன்றும் கிரேக்க வாக்காளர்கள் தேசியப் பெருமையையும் வன்மத்தையும் வெளிக்காட்டி ஐரோப்பாவை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கினார்கள். அதன் விளைவுகளினால் பாதிக்கப்பட்டாலும் துணிச்சலுடன் நின்றார்கள். அடிபணிய மறுத்தார்கள். அதிலிருந்து கிரேக்கம் ஒருபோதுமே முழுமையாக மீட்சிபெறவில்லை.

முதலாவது உலகமகா யுத்தத்தில் வெற்றிபெற்ற நாடு

களான பிரிட்டன், பிரான்ஸ், அமெரிக்கா ஆகியவற்றின் தவறு காரணமாக 1920 ஆம் ஆண்டு கிரேக்கம் துருக்கியில் போர் ஒன்றில் சிக்கிக்கொண்டது. வேர்சைல்ஸ் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகளில் இருந்து இத்தாலி வெளிநடப்புச் செய்த 1919 ஆம் ஆண்டு பிரச்சினை ஆரம்பித்தது. ஏனென்றால், அட்ரியாட்டிக் கடல் ஓரமாக இத்தாலியர்கள் கோரிய நிலப்பகுதியை அவர்களுக்கு வழங்க அமெரிக்க ஜனாதிபதி வூட்ரோவில்சன் மறுத்து விட்டார்.

ஆத்திரமடைந்த இத்தாலி (வீழ்ச்சி கண்டு கொண்டிருந்த ஒட்டோமன் சாம்ராச்சியத்தின் செல்வச் செழிப்பு மிக்க துறைமுக நகரான) சிமிர்னாவைக் கைப்பற்றும் நோக்குடன் துருக்கிக்குப் போர்க்கப்பல்களை அனுப்பியது. ஜனாதிபதி வில்சனும் பிரிட்டிஷ் பிரதமர் டேவிட் லொயிட் ஜோர்ஜும் ஆத்திரமடைந்தாலும், இத்தாலியர்களைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்குத் தங்களது படைகளை அனுப்புவதற்கு முனைப்புக் கொள்கின்ற அளவுக்கு அந்த ஆத்திரம் பெரிதாக இருக்கவில்லை. பதிலாக, தரைப்படைகளை அனுப்புமாறு அவர்கள் கிரேக்கத்தைக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். துருக்கியின் ஆசியப் பகுதியாக அமைந்த அனரோலியாவின் மேற்குப் பகுதி தொடர்பில் கிரேக்கம் அதன் சொந்தத்தில் திட்டங்களைக் கொண்டிருந்தது. புராதன நிலங்களை மீட்டுக் கொள்வதிலும் ஒட்டோமன் குடிமக்களாக இருந்த இலட்சக் கணக்கான கிரேக்க இனத்தவர்கள் மீதான சுயாதிபத்தியத்தை மீட்டுக் கொள்வதிலும் கிரேக்கத்துக்கு இருந்த ஆர்வமே அமெரிக்காவினதும் பிரிட்டனினதும் கோரிக்கையை ஏற்றுப் படைகளைத் துருக்கிக்கு அனுப்புவதற்குக் கிரேக்க

முதலாவது அலெக்சாண்டர்

கத்தைத் தூண்டியது.

அதன் விளைவு பெரும் அனர்த்தமாக அமைந்தது. 1919 மேயில் கிரேக்கப் படகுகளின் தரையிறக்கம் துருக்கியில் தேசியவாத உணர்வைத் தூண்டிவிட்டது. விரைவாகவே துருக்கிய கிளர்ச்சிப்படைகள் கிரேக்க இராணுவத்துடன் சண்டையில் ஈடுபட்டு அந்த இராணுவத்தைப் பெரும் தொல்லைக்குள்ளாக்கி, சிமிரினாவின் கிழக்குப் பகுதிக்கு வரச்செய்து அனரோலியாவின் கரடுமுரடான உட்பகுதிகளுக்குள் கொண்டு சென்றுவிட்டன.

கிரேக்க வீரர்கள் தளராமல் துணிச்சலுடன் சண்டையிட்டார்கள். ஆனால், இன்றுள்ளதைப் போன்றே பொருளாதார ரீதியில் வறியதாக அன்றும் இருந்த சிறிய நாடான கிரேக்கத்தைப் பொறுத்தவரை அச்சண்டை தாக்குப்பிடிக்க முடியாத ஒரு சவாலாக அமைந்தது. பெருமளவுக்குக் கடனைப் பெற்ற சுமார் 40 இலட்சம் மக்களைக் கொண்ட கிரேக்கம் சுமார் இரண்டே கால் இலட்சம் பேரைச் சண்டையில் ஈடுபடுத்தக்கூடியதாக இருந்தது. ஆனால், அந்தச் சண்டை பொருளாதார ரீதியிலும் இராணுவ ரீதியிலும் மட்டுமீறிய பிரச்சினையாகிப் போனது. என்றாலும் நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியிலும், கிரேக்க இராணுவத்தினால் பரந்த நிலப்பகுதியைக் கைப்பற்றி வைத்திருக்கக்கூடியதாக இருந்தது.

இவையெல்லாவற்றையும் முடிவுக்குக் கொண்டுவந்த சம்பவம் 1920 ஆம் ஆண்டில் இடம்பெற்றது. தோல்வி ஒரு குரங்குக் கடியுடன் தொடங்கியது. அந்த அக்டோபரில் கிரேக்கத்தின் இளம் மன்னர் முதலாவது அலெக்ஸாண்டர் தனது பூங்காவில் நடந்து திரிந்து கொண்டிருந்தவேளை செல்லப்பிராணியான குரங்கு அவரைக் கடித்துவிட்டது. அதனால் ஏற்பட்ட காயம் தொற்றுக்கு இலக்காகி பிறகு இரத்தம் நஞ்சானதால் அந்த மாத இறுதியில் மன்னர் மரணமடைந்தார். இந்தத் துரதிர்ஷ்ட வசமான சம்பவம் பாராளுமன்றத் தேர்தலுக்குச் சற்று முன்னதாக இடம்பெற்றது. அந்தத் தேர்தலில் கிரேக்க வாக்காளர்கள் வில்சனினதும் லொயிட் ஜோர்ஜினதும் நேசத்துக்குரியவராக விளங்கியவரும் துருக்கிப் போருக்குத் திட்டம் தீட்டியவருமான பிரதமர் எலெவ்தெறியோஸ் வெனிசிலோலை அதிர்ச்சிக்குரிய வகையில் தோற்கடித்தார்கள். அதற்குப் பிறகு மேலும் ஆச்சரியம் தரக்கூடிய நிகழ்வு இடம்பெற்றது. நடத்தப்பட்ட சர்வஜன வாக்கெடுப்பில் மக்கள் அலெக்ஸாண்டரின் தந்தையாரான முன்னைய மன்னர் முதலாவது கொன்ஸ்ரான்ரைனைத் திருப்பியழைப்பதற்கு அதிகப் பெரும்பான்மை வாக்குகளினால் தீர்மானித்தார்கள்.

கொன்ஸ்ரான்ரைன் பரவலாக ஜேர்மனிக்குச் சார்பானவர் என்றே கருதப்பட்டார். முதலாவது உலகமகா யுத்தத்தில் நேச அணிநாடுகளுக்கு (பிரிட்டன், பிரான்ஸ், ரஷ்யா, இத்தாலி, அமெரிக்கா) ஆதரவாகக் கிரேக்கத்தைச் சண்டையில் இறக்குவதற்கு மன்னர் கொன்ஸ்ரான்ரைன் தயங்கியதால் பிரதமர் வெனிசிலோஸுடன் ஏற்பட்ட அதிகாரப் போட்டியில் 1917 பதவி கவிழ்க்கப்பட்டு வெளிநாட்டில் அஞ்ஞாதவாசம் செய்ய நிர்ப்பந்திக்கப்

பட்டார். மேலும், கொன்ஸ்ரான்ரைனின் மனைவி ஜேர்மன் சக்கரவர்த்தியும் புருசியாவின் மன்னருமான கெய்சர் வில்ஹெமின் சகோதரியாவார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஜேர்மனியில் கல்விகற்ற மன்னர் ஜேர்மன் இராணுவத்தில் கௌரவ பதவி நிலையையும் கொண்டிருந்தார். முதலாவது உலக மகாயுத்தத்தில் கிரேக்கம் நடுநிலையாக இருக்க வேண்டுமென்று அவர் வலியுறுத்திய போதிலும், ஜேர்மனுக்கு ஆதரவான சாய்வை சந்தேகத்துக்கிடமின்றிய முறையில் வெளிக்காட்டினார். போரின் போது பிரெஞ்சுத் துருப்புகள் ஏதென்ஸுக்கு அண்மையாகத் தரையிறங்கியபோது கிரேக்க இராணுவம் அவர்களை நோக்கித் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தது.

கொன்ஸ்ரான்ரைன் மீண்டும் அரியாசனத்தில் ஏற்றப்

மன்னர் கொன்ஸ்ரான்ரைன்

பட்டால், கிரேக்கத்துக்கான நிதியுதவி நிறுத்தப்படுமென்று நேச அணி நாடுகள் ஏதென்ஸுக்கு உறைப்பாகவே கூறிவிட்டன. கிரேக்கத்துக்குக் கூறப்பட்ட செய்தி தெளிவானதாக இருந்தது. விளைவு தவிர்க்க முடியாதது. இராணுவத்தை மட்டுமீறிய அளவில் பயன்படுத்திய நிலையில் நிதி ஆதரவுக்காக நேச அணி நாடுகள் மீது பெரும்பாலும் முற்றாகவே தங்கியிருந்த கிரேக்கர்களுக்குக் கடனுதவி வழங்குவோரின் கோரிக்கைகளுக்கு அடிபணிவதைத் தவிர வேறுவழி இருந்திருக்கவில்லை என்பது வெளிப்படையானது.

ஆனால், தேசிய சுயாதிபத்தியத்தைப் பெருமையுடனும் அதிர்ச்சிக்குரிய வகையிலும் வெளிக்காட்டுமொரு நடவடிக்கையாக நேச அணி நாடுகளைக் கிரேக்கம் அலட்சியம் செய்தது. அந்த ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் கொன்ஸ்ரான்ரைன் மீண்டும் அரியாசனத்தில் அமர்த்தப்பட்டார். ஆத்திரமடைந்த பிரான்ஸும் பிரிட்டனும் நிதித்

தடையைக் கொண்டுவந்தன. அதாவது முதலாவது உலக மகாயுத்தத்தின் போது கிரேக்கத்துக்கு உறுதியளிக்கப்பட்ட கடன்களையும் கிரேக்கத்துக்குக் கொடுக்கவேண்டியிருந்த நிலுவைக் கடன்களையும் நிறுத்தி வைத்தன. அமெரிக்காவும் உறுதியளித்தபடி கடனுதவிகளை வழங்க மறுத்தது. கிரேக்க நாணயமான ட்ரச்மா (Drachma) வின் மதிப்புப் பெருமளவுக்கு வீழ்ச்சி கண்டது. கிரேக்கம் தனிமைப்படுத்தப்பட்டது.

நம்பிக்கையிழந்த நிலையில் அந்த நாட்டின் நிதியமைச்சர் பண்ணோட்டுக்களை இரண்டாக வெட்டுமாறு பிரஜைகளுக்கு உத்தரவிட்டதன் மூலம் கடன் பிரச்சினைத் தீர்வு காண முயற்சித்தார்கள். அதாவது பண்ணோட்டுக்களின் ஒரு அரைவாசி நாணயத்தின் அரைவாசிப் பெறுமதியையே குறிக்கும்.

மற்றைய அரைவாசி போருக்காகக் கிரேக்க அரசாங்கத்துக்குக் கொடுக்கப்படுகின்ற ஒரு கடனாகக் கருதப்பட்டது. 50 ட்ரச்மா நோட்டின் ஒரு அரைவாசியின் பெறுமதி 25 ட்ரச்மாவாக மாறியது. மற்றைய அரைவாசி திரும்பப் பெறக்கூடிய முறையில் அரசாங்கத்துக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கடனாக மாறியது.

1922 ஆகஸ்டில் துருக்கிய தேசிய இராணுவம் அனரோலியாவின் உட்பகுதிகளில் கிரேக்கப்படைகளைத் தோற்கடித்துப் பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது. செப்டெம்பர் 9 இல் சிமிர்னா மீட்கப்பட்டது. 10 இலட்சத்துக்கும் அதிகமான கிரேக்க இனத்தவர்கள் அனரோலியாவிலிருந்து வெளியேற நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட நிலையில் நவீன துருக்கியக் குடியரசு நிறுவப்பட்டது. இதன் மூலமாக ஏசியன் மைனர் (Asian minor) என்று அழைக்கப்படும் அனரோலியக் குடாவில் 3000 வருடகால கிரேக்கப் பிரசன்னம் முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது.

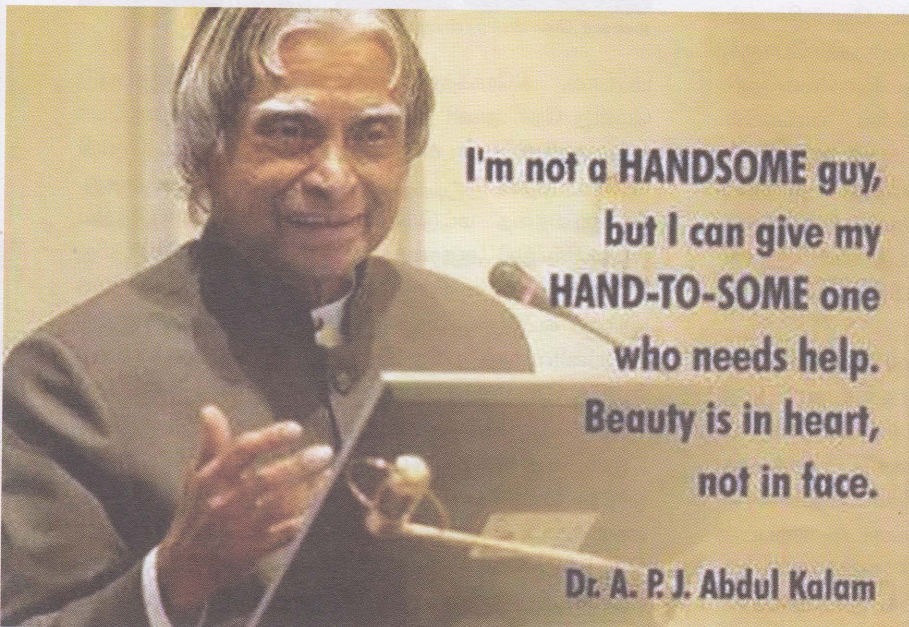
கிரேக்கத்திற்குள் அகதிகள் குவிந்தனர். நிராதரவாக நின்ற அந்த நாட்டின் சனத்தொகை 25 சதவீதத்தால் அதி

கரித்துச் சுமார் 50 இலட்சத்தை எட்டியது. போதியளவு உணவுப் பொருட்களும் மருந்து வகைகளும் இருக்கவில்லை. ஆண்களும் பெண்களும் சிறுவர்களும் நோய்களினாலும் பட்டினியாலும் ஆயிரக்கணக்கில் மரணமடைந்தார்கள். ஏதென்ஸிலும் துறைமுக நகரங்களான பிராயூஸிலும் தெசலோகினியிலும் அகதிகள் வீதிகளில் உறங்கினார்கள்.

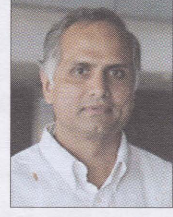
ஏழ்மைப்பட்ட இந்த மக்கள் வெள்ளம் கிரேக்கத்தின் சமூக மற்றும் அரசியல் வாழ்வில் அளவிட முடியாத தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. உயர்ந்த வட்டி வீதங்களுக்குக் கூடுதல் பணத்தைக் கடனாகப் பெறுவதற்கு அரசாங்கம் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டது. இது மேலும் நாட்டைப் பாழ்படுத்தியது. புதிதாக வரும் அகதிகளுக்குப் புகலிடம் அளிப்பதற்காகச் சேரிகள் தோன்றலாயின. ஆத்திரமும் மனமுறிவும் புதியதொரு தீவிரவாதத்தைத் தூண்டிவிட்டது. அத்துடன் அது 20 ஆம் நூற்றாண்டு பூராகவும் கிரேக்கத்தின் அரசியல் விவாதங்களிலும் கலந்துரையாடல்களிலும் ஊடுருவிப் படர்ந்தது. இன்று வரை அது தொடரவே செய்கிறது.

1920 ஆம் ஆண்டின் கிரேக்கர்கள் அன்றைய நேச அணி நாடுகளின் சொல்லுக்கு மதிப்பளித்து கொள்ளல் ரான்ரைனை எஞ்சிய வாழ்நாளுக்குச் சுவீட்சர்லாந்திலேயே வாழவிட்டிருந்தால் கிரேக்கம் இன்று பெரிய தொரு தனவந்தநாடாக உறுதிப்பாடு கொண்டதாக இருந்திருக்குமா? அனரோலியாவின் பகுதிகளை இணைத்துக் கொள்வதன் மூலமாகக் கிரேக்கத்தைப் பெருப்பிப்பதற்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சி மிகவும் ஆபத்தான விவகாரமாகவும் நாட்டின் ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்டதாகவுமே எப்போதும் இருந்தது. ஆனால், வெற்றிபெறுவதில் இருந்திருக்கக்கூடிய எந்த நம்பிக்கையுமே சர்வஜனவாக் கெடுப்புடன் அகன்று போனது. இறுதியில் போரில் தோல்வியே கிட்டியது. மன்னர் மீண்டும் நாட்டைவிட்டு வெளியேற்றப்பட்டு அஞ்ஞாத வாசத்தின் போது இறந்தார்.

வரலாறு புனைவுத்தன்மையானவற்றுக்கு இடமோ சலுகையோ கொடுப்பதில்லை. அது முன்மாதிரிகளை அல்லது ஒழுங்கு முறைகளையே வெளிக்காட்டுகிறது. அப்போதும் இப்போதும் கிரேக்க மக்கள் தன்முனைப்புடன், இயல்பாய்மைந்ததாகத் தோன்றுகின்ற அடிபணியாத போக்குடன் தங்கள் நிலைப்பாட்டை வெளிக்காட்டியிருக்கிறார்கள். தேசிய பெருமையையும் சுயாதிபத்தியத்தையும் உறுதி செய்வதற்கு உயர்ந்த விலையைக் கொடுக்க அவர்கள் தயாராயிருக்கிறார்கள். ●

அமெரிக்க அரசியல்

பி.எம்.வாசுதேவ்

வட அமெரிக்காவில் தேர்தல் அரசியலும் குடும்ப ஆதிக்கமும்

வட அமெரிக்காவில் இப்போது தேர்தல் அரசியல் பருவகாலம் தொடங்கிவிட்டது. கனடாவின் பாராளுமன்றத் தேர்தல் 2015 ஒக்டோபர் மாதம் நடைபெறவுள்ளது. அவ்வாறே 2016 நவம்பர் ஜனாதிபதித் தேர்தலுக்கான ஆயத்தம் ஐக்கிய அமெரிக்காவில் தொடங்கிவிட்டது. இந்த இரு நாடுகளிலும் அரசியல் களத்தில் பலம்மிக்க அரசியல் குடும்பங்கள் பல உள்ளன.

கனடாவில் மிகப்பெரிய அரசியல் கட்சியான லிபரல் கட்சியின் தலைவரான யஸ்ரின் ரூடோ (Justin Trudeau) கனடாவின் முன்னாள் பிரதமரும் மதிப்பிற்குரிய ஒருவருமான பியரி எலியட் ரூடோயின் மகனாவார்.

ஐக்கிய அமெரிக்காவில் ஹிலாரி ரொதாம் கிளின்டன் ஜனாதிபதித் தேர்தலுக்கான போட்டியில் இறங்கியுள்ளார். ஜனநாயகக் கட்சியில் போட்டியிட விரும்பும் நான்கு வேட்பாளர்களில் இவர் முன்னணியில் திகழ்கிறார். ஹிலாரி கிளின்டன் முன்னாள் ஜனாதிபதி பில்கிளின்டனின் மனைவியாவார். குடியரசுக் கட்சியின் ஜனாதிபதித் தேர்தலுக்குப் போட்டியிட 14 வேட்பாளர்கள் நியமனம் கோரி போட்டி போடுகிறார்கள். இவர்களில் யெப்புஷ் (JEB BUSH) ஒருவர். இவரின் தந்தை ஜோர்ஜ் புஷ். ஜனாதிபதியாக இருந்தவர். இவரது அண்ணன் ஜோர்ஜ் டபிள்யூ புஷ் அவரும் முன்னாள் ஜனாதிபதியாவார். இப்போது குடும்பத்தின் இளைய மகன் யெப் புஷ் தேர்தலில் குதிக்கவுள்ளார்.

தெற்காசிய நாடுகளில் அரசியலுக்கு குடும்பப் பரம்பரை இராச்சியம் என்ற விடயம் புதியதல்ல. பிராந்தியத்தின் பல நாடுகளில் பல குடும்பங்கள் ஆல்போல் தளைத்து விழுதுபரப்பி நிற்கின்றன. ஜனநாயகம், தேர்தல் என்ற மக்களாட்சி அம்சங்களோடு இந்தக் குடும்ப ஆதிக்க அரசியலும் இருக்கிறது. கீழ் மட்டத்தில் முனிசிப்பல் சபை அரசியல் தொடக்கம் மாநில அரசு, மத்திய அரசு வரை அரசியல் அதிகாரம் ஆதிக்கம் பெற்ற குடும்பங்களின் கைகளிலேயே உள்ளது. இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை இந்தப் போக்கிற்கு விதிவிலக்காக பாரதிய ஜனதாக்கட்சியும் கம்யூனிஸ்ட்கட்சிகளும் இருந்

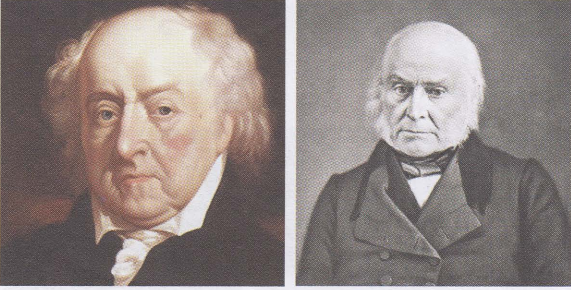

ஹிலாரி, பில் கிளின்டன்

துள்ளன. அக்கட்சிகளில் இன்றுவரை குடும்ப ஆதிக்கம் ஊடுருவவில்லை.

அரசியலில் குடும்ப சாம்ராஜ்ஜியங்கள் ஏன் கட்டி வளர்க்கப்படுகின்றன? மனிதனின் மரபணுவில் (DNA) இதற்கான மூலவிசை இருந்து உந்துதல் கொடுக்கிறது போலும். முடியாட்சி என்ற முறை பண்டைக் காலம் முதல் இருந்து வருகின்றது. முடி மன்னர் குடும்பங்களில் ஆட்சியுரிமை பிறப்பு வழியாகப் பெறப்படுகிறது. தனிநபர்களின் தகுதி, குணப்பண்புகள் என்பன இந்த முறையில் முக்கியமில்லை. இக்காலத்திலும் கூட பழமைமிக்க நிலப் பிரபுத்துவ குடும்பங்கள் தம் குடும்பங்களைச் சார்ந்து ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கட்டிக்காக்கும் போக்கை வெளிப்படுத்தி வருகின்றனர். நவீன ஜனநாயகச் சமூகங்களான கனடா நாட்டிலும் ஜனநாயகங்களில் மிகப்பழைமைமிக்கதான ஐக்கிய அமெரிக்காவிலும் கூட குடும்ப ஆதிக்க அரசியல் உள்ளது என்றால் இப்போக்கு எவ்வளவு வலிமைமிக்க ஒன்றாக வியாபித்துள்ளதென்பதை அறியலாம். ஸ்டீபன் ஹெஸ் எழுதிய AMERICAN POLITICAL DYNASTIES (1997) என்ற நூலில் அமெரிக்க அரசியல் குடும்பத்தொடர்புகளும் பிணைப்புகளும் பெற்றுள்ள முக்கியத்துவத்தை விபரித்துக் கூறியுள்ளார்.

அமெரிக்கப்புரட்சி அல்லது சுதந்திரம் (1773) அந் நாட்டின் அரசியல் பண்பாட்டில் தனிநபர்களுக்கும் அவர்களது குணப்பண்புகளுக்கும் முக்கியத்துவத்தைக் கொடுக்கும் ஒரு மரபை அந்நாட்டில் உருவாக்கியது. அமெரிக்கா நிலமானியப் பிடியில் இருந்த பிரித்தானியா விடம் இருந்து சுதந்திரம் பெற்ற போது பிரித்தானிய நிலமானிய மரபுகளுக்கு எதிரான உணர்வு அங்கு வளர்ந்தது. பிரித்தானியாவில் உள்ளது போல் பிரபுக் குடும்பங்களின் அரசியல் அதிகாரம் அங்கு தொடரவில்லை. இருந்த போதிலும் அமெரிக்காவின் அரசியலில் குடும்பங்களின் ஆதிக்கம் தோன்றுவதைத் தடுக்கமுடியவில்லை.

யோன் அடம்ஸ், குவின்சி அடம்ஸ்

அமெரிக்காவின் இரண்டாவது ஜனாதிபதியாக யோன் அடம்ஸ் இருந்தார். 1825-1829 காலத்தில் இவரது மகன் குவின்சி அடம்ஸ் ஜனாதிபதியாகினார். இதனைத் தொடர்ந்து பிரசித்திபெற்ற பல குடும்பங்கள் அரசியல் அரங்கில் பிரவேசித்தவண்ணம் இருந்தன. அண்மைக்காலத்தில் இப்போக்குத் தெளிவாக வெளிப்படுகிறது. 1960களில் கென்னடி சகோதரர்கள் அரசியலில் புகுந்தனர். 1988-1992 காலத்தில் ஜோர்ஜ் எச்.டபிள்யு புஷ் ஜனாதிபதியாக இருந்தார். பின்னர் 2000 - 2008 காலத்தில் அவரது மகன் ஜோர்ஜ் டபிள்யு புஷ் ஜனாதிபதியாகப் பதவிவகித்தார். இப்போது ஹிலாரி கிளிண்டன் ஜனநாயகக் கட்சியிலும் யெப்புஷ் குடியரசுக் கட்சியிலும் வேட்பாளர் நியமனம் பெறப்போகிறார்கள்.

கனடாவுக்கும் குடும்ப அரசியல் அந்நியமான விடயமன்று. அங்கே லிபரல் கட்சியின் பிரதமர் வேட்பாளராக இப்போது போட்டியிட இருப்பவர் மிகவும் சக்திவாய்ந்த ஒரு அரசியல்வாதியான பியரி எலியட் ஸ்டோயின் மகன் என்பதை முன்பே நான் குறிப்பிட்டிருந்தேன். 2003- 2006 காலத்தில் பிரதமராக இருந்த போல் மார்ட்டினும், பாராளுமன்ற உறுப்பினராகவும் மத்திய அரசாங்கத்தில் நீண்டகாலம் அமைச்சராகவும் இருந்த ஒருவரின் மகன் என்பதைக் குறிப்பிடுதல் வேண்டும்.

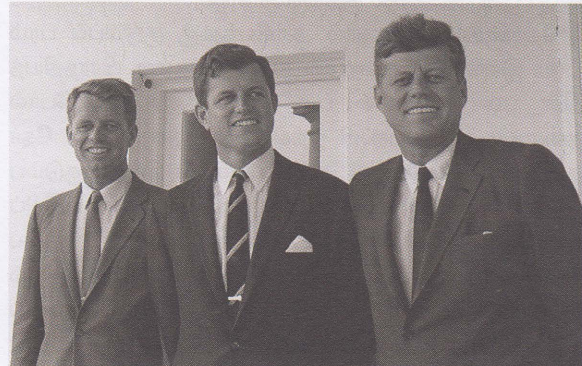
ஜனநாயக விழுமியங்களும் மரபுகளும் மேலோங்கியுள்ள இந்நவீன யுகத்தில் குடும்ப அரசியல் மேற்கிளம்புவதை எப்படிப் புரிந்து கொள்வது? குடும்ப நலன்களும், பிறப்பால் வரும் உயர்வும், இன்றும் முக்கிய விடயங்களாக உள்ளனவா? இவ்விரு கேள்விகளுள் இரண்டாவது கேள்விக்கு 'ஆம்' என்றே பதிலிறுக்க வேண்டியவர்களாய் இருக்கிறோம். சக்திமிக்க குடும்பங்களும்

அவற்றின் செல்வாக்கும் அரசியலிலும் பொதுவாழ்க்கையிலும் உள்ளன என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. இன்றைய யுகத்தின் ஜனநாயக இலட்சிய மாதிரியின் விழுமியங்களுக்கு இது எதிரானது. ஜனநாயக அரசியல் மாதிரி கடந்த கால முடியாட்சி முறையில் இருந்து நவீன உலகம் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு முன்னோக்கிச் சென்றதால் அடையப் பெற்றதல்லவா?

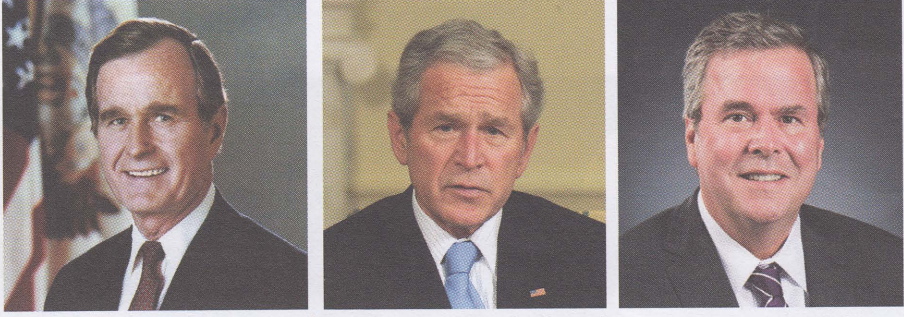
முடியாட்சி முறையின் கீழ் குடும்ப ஆட்சி இயல்பானது; தவிர்க்க முடியாதது. ஆனால் ஜனநாயக நாடுகளில் பெரும் அரசியல் குடும்பங்களின் இளம் சந்ததியினரும் அரசியலில் நுழைய விரும்பினால் தேர்தல்களில் போட்டியிட வேண்டும். ஆகவே ஜனநாயகம், முடியாட்சி என்ற இரு எதிர் எதிர் முறைமைகளின் அம்சங்கள் இங்கே ஒன்றிணைவதைப் பார்க்கிறோம். இந்த ஒன்றிணைவைப் பரிணாம வளர்ச்சியாகவோ அல்லது மாறுங்காலத் தோற்றப்பாடாகவோ கொள்ளலாமா? பழைய முறையின் குடும்ப ஆதிக்கமும் புதிய ஜனநாயக மரபுகளும் அருகருகே ஒன்று சேர்ந்திருப்பதை இங்கே காண்கிறோம்.

ஒரு குடும்பத்தில் பிறந்தவர் என்ற தற்செயல் காரணத்தால் ஒருவர் ஆட்சியாளராக முடி சூடிக்கொள்வது எந்தளவுக்குத் தவறானதோ அதைப்போன்றே ஒரு குறிப்பிட்ட குடும்பத்தில் பிறந்தவர் என்ற காரணத்திற்காக ஒருவரை அரசியலில் இருந்து விலக்கி வைப்பதும் தவறானது

குடும்ப அரசியல் பற்றிய சர்ச்சையில் நாம் விடைகாண வேண்டிய முக்கிய கேள்வி ஒன்று உள்ளது. தனிநபர் ஒருவர் ஆதிக்கமிக்க குடும்பத்தில் பிறந்தவர் என்ற காரணத்திற்காக அரசியலில் இருந்து அவரை ஒதுக்கி வைக்க வேண்டுமா? அதனை அவருக்கு ஒரு தகுதிக் குறைவாகக் கருதவேண்டுமா? ஒரு குடும்பத்தில் பிறந்தவர் என்ற தற்செயல் காரணத்தால் ஒருவர் ஆட்சியாளர்

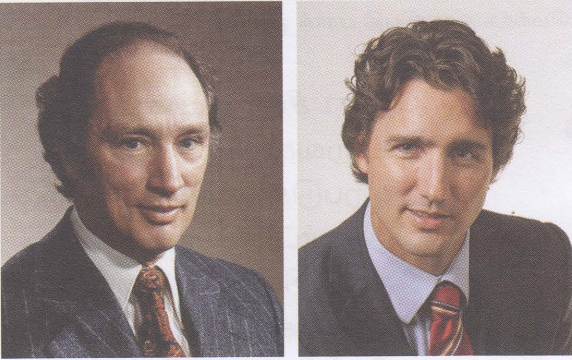
கென்னடி சகோதரர்கள்

ஜோர்ஜ் புஷ்ஷும் புதல்வர்களும்

ராக முடிசூடிக்கொள்வது எந்தளவுக்குத் தவறானதோ, அதைப் போன்றே ஒரு குறிப்பிட்ட குடும்பத்தில் பிறந்தவர் என்ற காரணத்திற்காக ஒருவரை அரசியலில் இருந்து விலக்கி வைப்பதும் தவறாகும். ஆகவே இது ஒரு சிக்கலான பிரச்சினை. இந்தியாவில் நேரு-காந்தி குடும்ப ஆட்சி அஸ்தமனமாகிக்கொண்டிருப்பதாகவே தெரிகிறது. இதுபோன்றே எல்லா நாடுகளிலும் வரலாறு அல்லது கால மாற்றத்தால் தீர்மானிக்கப்படவேண்டிய விடயமாக இதனைக் கொள்வதே பொருத்தமானது.

ஐக்கிய அமெரிக்காவின் தேர்தல் முறையில் வேட

பியரி ரூடோ, ஜஸ்டின் ரூடோ

பாளர்கள் உள்ளூர் மட்டத்தில் தெரிவு செய்யப்படும் முறை உள்ளது. இதனை "System of primaries" என்று கூறுவர். ஜனாதிபதி வேட்பாளர் யார் என்பதைக் கட்சியின் மேலிடத்தில் உள்ளவர்கள் அல்லாமல் கீழ் மட்டத்தில் உள்ள கட்சி அங்கத்தவர்கள் தீர்மானிக்கின்றனர். இக்காரணத்தால் உள்ளூர் மட்டத்தில் ஆதரவு இல்லாதவர்கள் தேர்தலில் வெற்றிபெற முடியாது. ஆயினும் இந்த முறையிலும் கூட அரசியல் செல்வாக்குள்ளவையாக இருக்கும் அரசியல் குடும்பங்களில் தோன்றியவர்களுக்குச் சாதகமான அம்சங்கள் பல உள்ளன. கிளிண்டன், புஷ் போன்ற பெயர்கள் மக்களுக்கும் நன்கு பழகிப்போன பெயர்களாக இருக்கும். அத்தோடு இப்பெயர்கள் விளம்பரக் குறியீடுகளின் தன்மையைப் பெற்றுவிடுகின்றன. செல்வாக்குள்ள அரசியல் குடும்பத்தின் நபர்களுக்கு ஊடகங்கள் மூலமான பிரசித்தப்படுத்தல் கிடைக்கிறது. நிதிபோன்ற பல்வேறு வளங்களும் அவர்களுக்குத் தாராளமாகக் கிடைக்கின்றன.

அமெரிக்காவின் Primary System குறைபாடுகள்

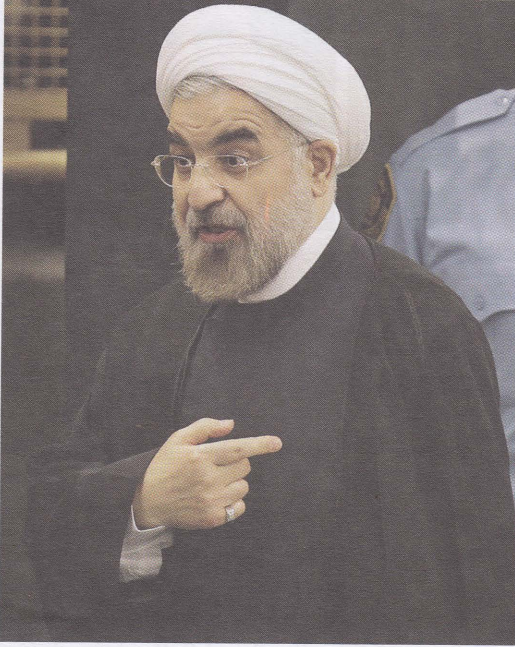
உடையதாக இருக்கலாம். இருந்த போதிலும் ஜனநாயகத்தை பலப்படுத்தக்கூடிய அதிகாரக் கட்டமைப்பு முறைக்கு அது இடம் தருகிறது. அது மேல் இருந்து கீழ் என்று இல்லாமல் கீழ் இருந்து மேல் (Bottom up) நோக்கிய அதிகார முறையாகும். மகாத்மா காந்தியும் இப்படியான கருத்தையே ஆதரித்தார். கட்சி நியமனங்கள் திறந்த முறையில் உள்ளூர் மட்ட உறுப்பினர்களால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. மூடிய அறைகளுக்குள் இருந்தவாறு மேல் மட்டத்தில் உள்ள அரசியல் தலைவர்கள் சிலரால் வேட்பாளர் நியமனங்கள் தீர்மானிக்கப்படுவ தில்லை.

கனடாவின் லிபரல் கட்சி வேட்பாளர் தெரிவில் ஐக்கிய அமெரிக்காவின் முறையைப்பின்பற்ற முடிவு செய்துள்ளது. இதன்மூலம் கட்சியின் மேலிடத்தில் உள்ள தலைவர்களின் விருப்பப்படி வேட்பாளர்கள் தெரிவு செய்யப்படாமல் கீழ்மட்டக்கட்சி உறுப்பினர்களுக்குத் தீர்மானம் எடுக்கும் அதிகாரம் கிடைக்கும். இது பிரித்தானிய முறையில் இருந்து வித்தியாசமான வேட்பாளர் தெரிவு முறையாகும். இந்த மாற்றத்தை லிபரல் கட்சி அறிமுகப்படுத்திய போதிலும் அக்கட்சியின் மேலிடத் தலைவர்களுக்கு 'வீட்டோ' அதிகாரம் இருக்கும் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. வேரூன்றிய நலன்களை உடையவர்கள் தமது பிடியை விட்டுக்கொடுப்பதற்கு விரும்பவில்லை என்பதையே 'வீட்டோ' அதிகாரத்தை அவர்களுக்குக் கொடுத்திருப்பது எடுத்துக்காட்டுகிறது. இடைமாற்றக் காலத்தில் இப்படியான பிரச்சினைகள் தொடரவே செய்யும் என்று கருதலாம்.

இந்தியாவின் தேர்தல் அரசியல் இன்றும் மத்தியிலும் மாநிலங்களின் தலைநகர்களிலும் உள்ள தலைமைப் பீடத்தினராலேயே தீர்மானிக்கப்படுகிறது. ஐக்கிய அமெரிக்காவின் 'பிறைமறி முறை' நோக்கி இந்தியா நகர்வதன்மூலம் கட்சிகளுக்குள் ஜனநாயகப்பண்பாட்டை வளர்க்க முடியும். கீழ்மட்டத்தில் ஜனநாயகம் கட்சிகளில் நிலைப்பதோடு இளம் தலைவர்களை வளர்த்தெடுக்கும் வழியும் உருவாகும். ஆனால் இந்தியாவின் கட்சிகள் செயற்படும் முறையில் மாற்றங்கள் வரும் என்பதற்கு இப்போது எவ்வித அடையாளங்களும் வெளித்தெரியவில்லை. ●

(கனடாவின் ஒட்டாவா பல்கலைக்கழகத்தில் சட்டப்பீடத்தின் இணைப் பேராசிரியராக பி.எம். வாசுதேவ் பணிபுரிகிறார்)

சர்வதேச அரசியல்

ஈரானிய ஜனாதிபதி ஹசன் ரொஹானி

அமெரிக்க ஜனாதிபதி பராக் ஒபாமா

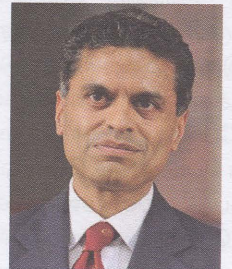
ஈரான் இரவோடிவாக மாறிவிடுமென்று எதிர்பார்க்கக்கூடாது

ஈரானுடன் காணப்பட்டிருக்கும் அணு உடன்படிக்கைக்கு அமெரிக்கர்களின் ஆதரவைப் பெறுவதற்காக அளிக்கின்ற விளக்கங்களின் போது ஒபாமா நிருவாகம் அது அணு விவகாரங்கள் தொடர்பான ஒரு உடன்படிக்கையே என்று சுட்டிக்காட்டுவதில் மிகுந்த நிதானத்தைக் கடைப்பிடித்திருக்கிறது. 'உடன்படிக்கை குறிப்பிட்ட ஒரு பிரச்சினையைத் தீர்க்கிறது' என்று ஜூலை 15 வெள்ளைமாளிகை செய்தியாளர் மகாநாட்டில் ஜனாதிபதி பராக் ஒபாமா குறிப்பிட்டிருந்தார். சீனாவுடன் உறவுகளை ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்கு றிச்சர்ட் நிக்சன் மேற்கொண்ட முயற்சிகளில் இருந்து ஒபாமாவின் இந்த நடவடிக்கை முற்

றிலும் வேறுபடுகிறது என்று அணு உடன்படிக்கையை ஆதரிப்பவர்களும் அதைக் கண்டிப்பவர்களும் கூறத் தவறவில்லை. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ஈரான் 'அமெரிக்காவுக்கு மரணம்' என்று கோஷமெழுப்புகின்ற ஒரு நாடு மாத்திரமல்ல, மத்திய கிழக்குப் பூராகவும் அமெரிக்காவுக்கு எதிரான பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளுக்கு நிதியுதவி செய்கின்ற நாடுமாகும்.

ஆனால், 1971 ஜூலையில் ஹென்றி கீசிங்கர் பெய்ஜிங்கிற்கு இரகசிய விஜயமொன்றை மேற்கொண்டு சென்ற நேரத்தில் சீனா எப்படியானதாக இருந்தது என்பதை நினைவுமீட்டிப்பார்ப்போம். உலகில் அமெரிக்காவுக்கு எதிரான தீவிரப்

1971 சீனாவுடன் உறவுகளை ஏற்படுத்திக்கொள்வதற்கு றிச்சர்ட் நிக்சன் எடுத்த முயற்சிகளையும் கடந்த மாதம் அமெரிக்கா உட்பட மேற்குலக நாடுகள் ஈரானுடன் செய்து கொண்டுள்ள அணுசக்தி உடன்படிக்கையும் ஒப்பீடு செய்யும் ஒரு ஆய்வு

பரீட்சக்காரியா

போக்குடைய ஒரு தலைவராக மாஓசேதுங் விளங்கினார் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அத்துடன் ஆசியாவிலும் அதற்கு அப்பாலும் வன்முறைக் கெரில்லாக் குழுக்களுக்கு ஆதரவையும் அவர் வழங்கிக் கொண்டிருந்தார். 'அமெரிக்காவுக்கு மரணம்' என்று சீனா கோஷமெழுப்பவில்லை என்கின்ற அதேவேளை, வடவியட்நாமியர்களின் பிரதான ஆதரவுச் சக்தியாக பெய்ஜிங் விளங்கியது. தினமும் அமெரிக்கப் படைவீரர்களுடன் சண்டையிட்டு அவர்களைக் கொல்வதற்கு வட வியட்நாமியர்களுக்குச் சீனா துருப்புகளையும் விநியோகங்களையும் நிதியுதவிகளையும் அனுப்பிக் கொண்டிருந்தது. சீனாவின் நவீன வரலாற்றில் மிகவும் கொடுமான காலகட்டங்களில் ஒன்று என்று வர்ணிக்கப்படுகின்ற 'கலாசாரப்புரட்சியின்' மத்தியில் அந்த நாடு இருந்தது.

தொடக்கத்தில் சீனாவுடனான அமெரிக்காவின் ஊடாட்டம் இந்த நிலைவரங்களில் எந்த மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. நிக்சன், கீசிங்கர், மாஓ, மற்றும் சீனப் பிரதமர் சூ என்லாய் ஆகியோருக்கிடையில் நடைபெற்ற பேச்சுவார்த்தைகளின் போது வடவியட்நாமிய அரசாங்கத்துக்கு ஆதரவு அளிப்பதை நிறுத்துவதற்குச் சீனா மறுத்தது. அதுமாத்திரமல்ல, வாஷிங்டனுடன் கரிசனையுடனான பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்துமாறு ஹனோய்க்கு உற்சாகமளிப்பதற்குக் கூட பெய்ஜிங் மறுத்தது. நிக்சனும் கீசிங்கரும் சீனர்களுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்திக்கொண்டிருந்தபோது வட வியட்நாமுக்கான பெய்ஜிங்கின் ஆயுத விநியோகம் அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தது என்பதே உண்மை. வியட்நாம் போரில் சீனாவின் தொடர்பு குறித்து எழுதிய நூலில் வரலாற்றாசிரியரான கியாங்ஷாய் (சீனச் சுவடிகள் காப்பகத்திலிருந்து பெறப்பட்ட 1971- 1972 காலகட்டம் தொடர்பான ஆவணங்களை மேற்கோள்காட்டி) சீனாவின் துப்பாக்கிகள், பீரங்கிகள், வானொலிக்கருவிகள் மற்றும் வாகன விநியோகங்கள் மிகவும் கடுமையாக அதிகரித்திருந்ததாகக் கூறியிருக்கிறார். தற்போது ஈரானுடன் செய்துகொள்ளப்பட்டதையும் விட சிறப்பான உடன்படிக்கையொன்றை எட்டியிருக்க முடியும் என்று இன்று எமக்குச் சொல்லப்படுவதைப் போன்றே அன்றும் நிக்சனின் சீனாவுடனான ஊடாட்டம் குறித்துக் கூறப்பட்டது. அதாவது நிக்சன்

தாய்வானுக்குத் துரோகம் செய்துவிட்டதாகப் பழமைவாதக் கடும்போக்காளர்கள் கடுமையாகக் கண்டனம் செய்தனர். ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் தாய்வானுக்கு இருந்த ஆசனத்தை பெய்ஜிங்கிற்குக் கையளிக்காமல், தாய்வானுக்கும் சீனாவுக்குமென இரட்டை ஆசனங்கள் இருக்கக்கூடியதான ஏற்பாடொன்றைச் செய்திருக்க முடியுமென்று அவர்கள் அன்று கூறினார்கள்.

ஆனால், காலப்போக்கில் இந்தோனேசியா, மலேசியா மற்றும் தாய்லாந்து போன்ற நாடுகளில் புரட்சிகர இயக்கங்களுக்கு வழங்கிவந்த ஆதரவைச் சீனா குறைத்துக் கொண்டது. அத்துடன் வியட்நாமுடனான சீன உறவுக் கசப்படைந்தது. அதற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன. ஆனால், அமெரிக்காவுடனான உறவுகளைச் சீனா ஏற்படுத்திக் கொள்ளத் தொடங்கியதும் அக்காரணங்களில் ஒன்று என்பது நிச்சயம். இந்த நகர்வுகள் இறுதியில் சீனாவின் வெளியுறவுக் கொள்கை ஒட்டு மொத்தமாக மீளாய்வுக்குட்படுத்தப்படுகின்ற நிலைக்கு வழிவகுத்தது. ஆனால், அது கீசிங்கருடனான சந்திப்புகளுக்குப் பிறகு 7 வருடங்கள் கடந்து சீனாவின் புதிய தலைவர்டெங் சியாவோபிங்கின் கீழேயே சாத்தியமானது. அவர் முதலில் அதிகாரத்தை வலுப்படுத்திக்கொண்டு பின்னர் மாஓவின் புரட்சிகர உலகப் பார்வையில் இருந்து விடுபட்டுக்கொண்டார்.

ஈரான் விவகாரத்தில் சில முன்னெச்சரிக்கைகளை எம்மால் செய்ய முடியும். மேற்குலகு நோக்கிய சீனாவின் நகர்வு சோவியத் யூனியனுடனான அதன் பிளவினால் தூண்டப்பட்டது. முற்றுமுழுதாகத் தனிமைப்பட்டுக் கொண்ட நிலையிலேயே சீனா மேற்குலகை நோக்கி நகர்ந்தது என்றும் கூறலாம். ஆனால், ஈரான் அத்தகைய பாரிய பாதுகாப்பு அச்சுறுத்தல் எதையும் எதிர்நோக்கவில்லை. எண்ணெய் உற்பத்தி செய்யும் ஒரு நாடு என்ற வகையில் (தடைவிதிப்புகளின் கீழும் கூட) கோடிக்கணக்கான டொலர்களை அது வருவாயாகப் பெறுகிறது. அது ஒருபோதுமே தனிமைப்படுத்தப்படவோ வகையற்றதாகவோ இருக்கவில்லை என்பதே உண்மை. அத்துடன் தீண்டத்தகாத ஒரு நாடு போன்று நடத்தப்படுவதையும் ஈரான் கடுமையாக ஆட்சேபிக்கின்றது. அந்த விரக்தியைப் புதிய தலைமுறை ஈரானியர்கள் பல்வேறு

மாஓ சே துங்குடன் நிக்சனின் சந்திப்பு

பட்ட வழிகளில் வெளிக்காட்டியிருக்கிறார்கள். புதிய தொரு தலைவர்கள் குழுவினர் (முற்றுமுழுதான கட்டுப்பாட்டை இவர்கள் கொண்டிருக்காவிட்டாலும் ஓரளவு செல்வாக்குடையவர்களாக விளங்குகிறார்கள்). சராசரியையும் விடக் கூடுதல் அந்தஸ்த்தொன்றுக்கு ஈரானை உயர்த்துவதற்கு விரும்புகிறார்கள்.

தெஹ்ரானின் வெளியுறவுக் கொள்கை மிதவாதத் தன்மையுடையதாக மாறும் என்பதா இதன் அர்த்தம்? உலகிற்குள்ளும் உலகளாவிய பொருளாதாரத்திற்குள்ளும் நாடுகள் கூடுதலான அளவுக்கு ஒருங்கிணைக்கப்படும் போது குழப்பகரமான போக்கைக் கடைப்பிடிப்பதில் அவை நாட்டம் காட்டப்போவதில்லை. மாறாக, உறுதிப்பாட்டைப் பேணுவதிலேயே கரிசனையுடன் செயற்படும். அதனால் தான் ஈரானில் உள்ள கடுமீ போக்காளர்கள் அணு உடன்படிக்கையை எதிர்க்கிறார்கள். அந்த உடன்படிக்கை ஈரானைப் 'பிழையான' திசையில் அதாவது அரசாங்கத்தின் புரட்சிகரப் போக்கில் தணிவை ஏற்படுத்தக்கூடிய திசையில் அழைத்துச் சென்றுவிடுமென்று அவர்கள் நம்புகிறார்கள்.

ஈரான் அதன் தேசிய நலன்களையே அக்கறையுடன் நோக்கும் என்பது உண்மையே. இது அமெரிக்காவின் கொள்கையுடன் கடுமையாக முரண்படும். ஆனால், இன்று மத்திய கிழக்கில் அமெரிக்கா எதிர்நோக்குகின்ற கூர்மையான சவால்கள் இஸ்லாமிய அரசிடமிருந்து வருகின்ற அச்சுறுத்தலும் ஈராக்கிய மற்றும் ஆப்கானிஸ்தான் அரசாங்கங்களின் உறுதிப்பாடுமேயாகும். இது விடயத்

தில் ஈரானையும் அமெரிக்காவையும் பொறுத்தவரை ஒரேமாதிரியான நலன்கள் இருக்கின்றன. (ஆம், ஈராக்கிலும் சிரியாவிலும் திரட்டல் படைகளுக்கு ஈரான் நிதியுதவி செய்கிறது. ஆனால் அந்தப் படைகளே களத்தில் இஸ்லாமிய அரசை எதிர்த்துச் சண்டையிடுகின்ற மிகவும் வலிமைமிக்க சக்திகளாக விளங்குகின்றன. அவற்றுக்கு உதவுவதை ஈரான் நிறுத்த வேண்டுமா). சுன்னிகளினாலும் ஷியாக்களினாலும் தூண்டிவிடப்படுகின்ற மதப்பிரிவுகளிடையேயான போர் மத்திய கிழக்கில் தொடரவே செய்யும். ஆனால், இறுதியாகப் பதற்ற நிலையைத் தணிப்பதற்காக மத்தியஸ்தம் செய்வதற்கு வாஷிங்டனும் மற்றவர்களும் இருதரப்புகளுடனும் பேசக்கூடும்.

அடுத்த ஒரு சில மாதங்களில் ஈரானில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றம் எதுவும் ஏற்படப்போவதில்லை. சீனாவிலும் முன்னர் அப்படியெதுவும் மாற்றம் ஏற்பட்டதில்லை. கியூபாவிலோ அல்லது பர்மாவிலோ மாற்றம் ஏற்படவில்லை. ஆனால், அடுத்த பத்துவருடங்களுக்கு ஈரானுக்கும் உலகின் ஏனைய பகுதிகளுக்கும் இடையே மிகப்பெருமளவுக்குத் தொடர்புகளும் வர்த்தகமும் முதலாளியமும் இடம்பெறும். இது நிச்சயமாக நவீன உலகின் அங்கமாகத் தங்கனது நாட்டின் விதியைக் காண்கின்ற ஈரானியர்களைப் படிப்படியாகப் பலப்படுத்தும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ●

(பரீட்சகாரியா இந்தியாவில் பிறந்த ஒரு அமெரிக்கப் பத்திரிகையாளர். இவர் வாஷிங்டன் போஸ்ட்டின் பத்தி எழுத்தாளருமாவார்)

(33ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி...)

நிறைவேற்றிய சட்டங்களில் திருத்தங்கள் செய்ய வேண்டி இருந்தால் அதனையும் செய்வதற்குக் கிரேக்கம் சம்மதிக்க வேண்டும். குறிப்பாக இந்தவருடம் முற்பகுதியில் சிரிசா அரசாங்கம் நிறைவேற்றிய சட்டங்கள் பலவற்றைக் கடன்வழங்கியோர் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை'. (தகார்டியன்)

23 வீத வரி (Vat) உயர்வு, அரசுடமையாகவுள்ள தொழில்களைத் தனியார் மயப்படுத்தல், ஓய்வூதியத்தின் அளவை மேலும் குறைத்தல், தொழிற்சந்தையில் சீர்திருத்தம் கொண்டுவருதல் போன்ற இன்னும் பல நிபந்தனைகள் விதிக்கப்படவுள்ளன. புதிய உடன்படிக்கை முன்னைய நிபந்தனைகளை இன்னும் கடுமையானதாகக் கியுள்ளது. ஆகையால் இப்புதிய உடன்படிக்கையை நடைமுறைப்படுத்தும் சாத்தியமில்லை. பொருளாதார நிபுணர்கள் பலர் கிரேக்கத்தின் மீது திணிக்கப்படும் நல்லாட்சி வெளிப்படைத்தன்மைப் பொதியினைக் கடுமையாகக் கண்டனம் செய்துள்ளனர். இது ஆபத்தானது என்றும் ஐரோப்பாவின் தேவைகளைத் திருத்திப்படுத்துவதற்காகவும் குறிப்பாக ஜேர்மன் நாட்டு வங்கிகளின் தேவைகளுக்காக இவை திணிக்கப்படுகின்றன என்றும் இப்பொருளியல் நிபுணர்கள் எச்சரிக்கை விடுத்துள்ளனர். நோபல் பரிசுபெற்ற பொருளியலாளர் போல் குறுக்மன் (PAUL KRUGMAN) கிரேக்கத்தின் மீது ஐரோப்பிய

யூனியன் விதிக்கும் நிபந்தனைகள் பைத்தியக்காரத்தனமானவை என்றும் ஐரோப்பிய யூனியன் என்ற அமைப்பை அழிப்பதற்கான வேலையையே ஜேர்மனி செய்கிறது என்றும் குற்றம் சாட்டினார். 'ஜேர்மனி நல்லோக்கமுடையது என்று இனிமேல் யாராவது நம்புவார்களா?' என்றும் அந்நாட்டின் இதய சுத்தியற்ற நடவடிக்கைகளை போல் குறுக்மன் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

ஐரோப்பாவில் நடக்கும் சம்பவங்கள் 'நல்லாட்சி' என்றால் என்ன என்பதைத் தெளிவாக விளக்குவனவாய் உள்ளன. இந்தச் சொற்றொடரின் பின்னால் மறைந்திருக்கும் விடயங்கள் பிரஸ்ஸல்ஸ் பேச்சுக்களின் போது அம்பலமாகின. ஒரு சுதந்திர தேசத்தின் மக்கள் இந்தத் திட்டத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடியுமா? உலக நிதி முதலாளித்துவம் (FINANCE CAPITAL) சிறிய தேசங்களை எப்படி ஆக்கிரமிக்கிறது என்பதற்கு கிரேக்கம் நல்ல உதாரணம். இலங்கை மத்திய வங்கியில் நடைபெற்ற பகற்கொள்ளையைப் பார்த்த பின்னர் நல்லாட்சி பற்றிப் போதிக்கும் நிபுணர்களுக்கு அதன் அர்த்தம் புரிந்திருக்கும். இருந்தாலும் தேர்தல் பிரசாரத்தின் போது வாக்காளர்களுக்கு இவற்றைச் சொல்ல முடியாது. ●

(சுமண்சிறி லியனகே 'சண்ச' பல்கலை வளாகத்தில் 'முகாமைத்துவமும் நிதியும்' துறையின் பீடாதிபதியாகக் கடமையாற்றுகிறார்).

உருப்படியான முன்னேற்றம் எதையும் ஏற்படுத்தாத சந்திப்பு

ரஷ்யாவின் உஃபா நகரில் மழைத்தூறலுடன் கூடிய குளிரான சூழ்நிலையில் ஜூலை 10 ஆம் திகதி (பிரேசில், ரஷ்யா, இந்தியா, சீனா மற்றும் தென்னாபிரிக்கா ஆகிய நாடுகளின் கூட்டமைப்பான) பிரிக்ஸின தும் (சீனா, கசாகிஸ்தான், கிரீஸ்தான், ரஷ்யா, தஜிகிஸ்தான் மற்றும் உஸ்பெகிஸ்தான் ஆகிய நாடுகளை உள்ளடக்கிய யூரேசிய கூட்டமைப்பான) ஷங்காய் ஒத்துழைப்பு அமைப்பினதும் உச்சிமகாநாடுகள் நடைபெற்றன. இந்தியப் பிரதமர் நரேந்திரமோடியும் பாகிஸ்தான் பிரத

மர் நவாஸ்செரீபும் சந்திக்கவிருந்த காரணத்தால் மகாநாட்டு மண்டபத்திற்குள்ளே பெரும் எதிர்பார்புகள். எதிர்பார்க்கப்பட்டதைப்போன்றே மோடியும் ஷெரீபும் கைகுலுக்கி மகிழ்ச்சி பறிமாறிக் கொண்டதுடன் ஒருமணி நேரத்துக்கும் கூடுதலாகப் பல்வேறு விவகாரங்கள் குறித்துப் பேச்சுவார்த்தையும் நடத்தினர்.

உச்சி மகாநாடுகளின் போது ரஷ்ய ஜனாதிபதி விளாடிமிர் புட்டின், சீன ஜனாதிபதி சி ஜின்பிங் உட்பட பல்வேறு உலகத்தலைவர்களையும் மோடி சந்தித்துப் பேசினார். இச்சந்திப்புக்கள் மிகவும் முக்கியமானவையாக அமைந்தன. ஊடகங்களும் அவற்றுக்குப் பெரும் முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பரவலாகச் செய்திகளை வெளியிட்டிருந்தன. ஆனால், இந்தியாவிலும் பாகிஸ்தானிலும் ஊடகங்களின் தலைப்புச் செய்திக்கவர்ச்சியைப்பெற்றது மோடிக்கும் ஷெரீபுக்கும் இடையேயான கைகுலுக்கலும் சந்திப்பும் தான். இருநாடுகளினதும் ஊடகங்கள் உஃபா நகரில் நடைபெற்ற பிரதான சந்திப்புக்களை ஓரங்கட்டியது ஒன்றும் ஆச்சரியத்துக்குரியதல்ல. (மோடியும் ஷெரீபும்

டிஸ்ட்ரிப்யூட்டர்

எம்.பி.வித்தியாதரன்

ஒரு வருடத்துக்கும் அதிகமான காலத்துக்குப் பிறகு சந்திக்கிறார்கள். 2014 மேயில் மோடி பிரதமராகப் பதவியேற்ற வைபவத்தில் கலந்து கொள்ள புதுடில்லி வந்த போதே நவாஸ் ஷேரீப் அவரைச் சந்தித்தார்.) இச்சந்திப்புச் சிக்கலான இருதரப்பு உறவுகளை மேம்படுத்த உதவும் என்று பலரும் நினைத்த போதிலும் அவ்வாறு நடைபெறவில்லை. இரு தலைவர்களும் நாடுகளும் பரஸ்பரம் குற்றஞ்சாட்டியதையே காணக்கூடியதாக இருந்தது.

இதற்கு இடைப்பட்டகாலத்தில் மோடியும் ஷேரீபும் ஐக்கிய நாடுகள் பொதுச்சபையின் வருடாந்தக் கூட்டத் தொடரில் பங்கேற்பதற்காக நியூயோர்க் சென்ற வேளையிலும் நேபாளத் தலைநகர் காத்தமாண்டுவில் பிராந்திய ஒத்துழைப்புக்கான தெற்காசியச் சங்கத்தின் (சார்க்) உச்சி மகாநாட்டுக்காகச் சென்ற வேளையிலும் சந்தித்துக் கொண்டார்கள். ஐ.நா.வில் அவர்கள் ஒருவரை மற்றவர் நேரில் பார்க்கவில்லை என்ற அதேவேளை, உலக நாடுகளின் தலைவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து புகைப்படம் எடுத்துக் கொண்ட நிகழ்வில் கலந்துகொண்டார்கள்.

உஃபா நகரில் இருவருக்கும் இடையில் நடந்த சந்திப்பு மோடியின் 'தொலைபேசி இராஜதந்திரத்தின்' விளைவு என்றே தோன்றுகிறது. ரமழான் தொடக்கத்தில் மோடி ஷேரீபுடன் தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு அவருக்கு வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக்கொண்டார். முன்னரும் கூட, உலகக்கிண்ணக் கிரிக்கெட் போட்டியில் பாகிஸ்தானுக்கு வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக்கொள்வதற்காக ஷேரீபுடன் மோடி தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டார். 'சார்க்' நாடுகளுக்கான தனது 'சுற்றுலாவின்' ஒரு அங்கமாக இந்திய வெளியுறவுச் செயலாளர் கலாநிதி எஸ். ஜெய்சங்கர் பாகிஸ்தானுக்கு விஜயம் செய்ததைத் தொடர்ந்தே அந்தத் தொலைபேசி உரையாடல் இடம்பெற்றது. மோடியின் ரமழான் வாழ்த்து உஃபா நகரில் இருதலைவர்களுக்கும் இடையிலான சந்திப்புக்கு வழிவகுத்தது. ஷங்காய் ஒத்துழைப்பு அமைப்பின் மகா

நாட்டில் பங்கேற்பதற்காக நவாஸ் ஷேரீப் அங்கு சென்றிருந்தார்.

அச்சந்திப்பில் இருந்து உருப்படியான முன்னேற்றம் எதையும் காணக்கூடியதாக இருக்கவில்லை என்ற போதிலும், இருதலைவர்களும் சமூகமான சூழ்நிலையொன்றில் பல முக்கியமான விவகாரங்கள் குறித்து வெளிப்படையாக மனம்விட்டுக் கருத்துக்களைப் பரிமாறக்கூடியதாக இருந்ததே ஒரு பெரிய முன்னேற்றம் தான். சந்திப்புக்குப் பிறகு இரு தலைவர்களும் கூட்டறிக்கையொன்றை வெளியிட்டனர். சந்திப்பு இந்தியாவுக்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையிலான உறவுகளில் புதியதொரு சமூகநிலை என்று அரசியல் ஆய்வாளர்களும் பாராட்டியிருக்கிறார்கள்.

சந்திப்புக்குப் பிறகு பல முன்முயற்சிகள் அறிவிக்கப்பட்டன. பகிஸ்தானுக்கு விஜயம் செய்யுமாறு ஷேரீப் விடுத்த அழைப்பையும் மோடி ஏற்றுக்கொண்டார். அடுத்த வருடம் இந்தியப் பிரதமர் பாகிஸ்தானுக்கு விஜயம் செய்வார் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

கூட்டறிக்கை பல விடயங்களில் உற்சாகம் தரும் ஒன்றாக அமைந்திருந்தது. அடுத்த வருடம் நடைபெறவிருக்கும் சார்க் மகாநாட்டுக்காக பாகிஸ்தானுக்கு விஜயம் செய்யுமாறு ஷேரீப் விடுத்த அழைப்பை ஏற்று மோடி செல்வாரேயானால், அவர் பிரதமராக வந்த பிறகு பாகிஸ்தானுக்குச் செய்யும் முதலாவது விஜயமாக அது அமையும். ஆனால், எல்லையோரம் தொடருகின்ற போர் நிறுத்த மீறல்கள், காஷ்மீர் தொடர்பில் இஸ்லாமாபாத்திடமிருந்து வரும் கடுமையான அறிக்கைகள் காரணமாக மோடியின் பாகிஸ்தான் விஜயம் குறித்துச் சந்தேகம் எழுகிறது.

பயங்கரவாதம் மற்றும் 26/11 மும்பைத் தாக்குதல் தொடர்பான வழக்கு விசாரணை பாகிஸ்தான் நீதிமன்றத்தில் தாமதிக்கப்படுவது குறிப்பாக 116 பேர் கொல்லப்பட்ட அந்தத் தாக்குதலின் சூத்திரதாரிகள் தொடர்பான பிரச்சினை ஆகியவை குறித்து இந்தியாவுக்கு இருக்கும் விசனத்தைப் பிரதமர் மோடி தெரியப்படுத்தினார்.

'குரல் பதிவு மாதிரிகளை (Voice Samples) வழங்குவது போன்ற மேலதிக தகவல் உட்பட மும்பைத் தாக்குதல் வழக்கு விசாரணையைத் துரிதப்படுத்துவதற்கான வழிவகைகளை ஆராய்வது குறித்து இருதரப்பும் இணங்கிக் கொண்டன' என்று இரு நாடுகளினதும் வெளியுறவுச் செயலாளர்களான சுப்பிரமணியம் ஜெய்சங்கரும் அய்சாஸ் அஹமட் செளத்ரி ஆகியோரினால் வாசிக்கப்பட்ட கூட்டு ஊடக அறிக்கையில் கூறப்பட்டது. 'சமாதானத்தை உறுதிப்படுத்துவதிலும் அபிவிருத்தியை மேம்படுத்துவதிலும் இந்தியாவுக்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் கூட்டுப் பொறுப்பொன்று இருக்கிறது என்பதை அவர்கள் (இரு பிரதமர்களும்) இணங்கிக் கொண்டனர். அதற்காகத் தீர்க்கப்படாமல் இருக்கும் சகல பிரச்சினைகள் குறித்தும் ஆராய்வதற்கு அவர்கள் தயாராயிருக்கிறார்கள்' என்றும் கூட்டறிக்கையில் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. பயங்கரவாதத்துடன் தொடர்புடைய சகல பிரச்சினைகளையும்

உறவுகளை மேம்படுத்துவதற்குப் பிரதமர்கள் முயற்சி செய்கின்ற ஒவ்வொரு தருணத்திலும் உள்நாட்டுத்தரப்புக்கள் பேச்சுக்களைத் தடம் புரட்டி விடுகின்றன. பாகிஸ்தானில் இராணுவம் பிரச்சிணையாக இருக்கிற அதேவேளை இந்தியாவில் இந்துத்வா தலைவர்களினால் வழிநடத்தப்படும் கடுமையான போக்காளர்கள் நெருக்கடிகளைக் கொடுக்கிறார்கள்

ரஷ்யாவின் உஃபா நகரில் ஜூலை 10ஆம் திகதி நடைபெற்ற ஷங்காய் ஒத்துழைப்பு அமைப்பின் உச்சி மாநாட்டில் உறுப்பு நாடுகளின் தலைவர்களுடன் மோடியும் நவாஷ் செரீப்பும்

ஆராய்வதற்கு இந்திய தேசிய பாதுகாப்பு ஆலோசகர் அஜித் டோவாலுக்கும் பாகிஸ்தானின் தேசிய பாதுகாப்பு ஆலோசகர் சர்தாஜ் அசீஸுக்கும் இடையில் புதுடில்லியில் பேச்சுவார்த்தையொன்றை நடத்துவது உட்பட 5 நடவடிக்கைகள் தொடர்பிலும் பிரதமர்கள் இணங்கிக் கொண்டார்கள்.

இந்திய எல்லைப் பாதுகாப்புப் படையின் இயக்குநர் நாயகத்துக்கும் அவரது பதவி நிலைக்கு இணையான தரத்தில் உள்ள பாகிஸ்தான் நேஞ்சேர்ஸ் என்று அழைக்கப்படும் எல்லைப் பாதுகாப்புப் படை அதிகாரிக்கும் இடையில் விரைவில் சந்திப்பொன்று இடம்பெறவிருக்கிறது. அதைத் தொடர்ந்து இருநாடுகளினதும் இராணுவ நடவடிக்கைகளுக்குப் பொறுப்பான இயக்குநர் நாயகங்களுக்கும் இடையிலான பேச்சுவார்த்தைகள் இடம்பெறும்.

இந்தியாவில் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் பாகிஸ்தானிய மீனவர்களையும் பாகிஸ்தானில் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் இந்திய மீனவர்களையும் அவர்களின் படகுகளுடன் சேர்த்து 15 நாட்களுக்குள் விடுதலை செய்வதற்கான தீர்மானமும் எடுக்கப்பட்டது.

தீர்க்கப்படாதிருக்கும் சகல பிரச்சினைகளையும் ஆராய்வதற்கு இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் இணங்கிக் கொண்டமை தான் பெரிய செய்தி. காஷ்மீர் மற்றும் சியார்ச்சின் தகராறுகளும் இதில் நிச்சயமாக அடங்கும்.

சகல வடிவிலான பயங்கரவாதத்தையும் இருதரப் பினரும் கண்டனம் செய்திருக்கும் அதேவேளை, மும்பையில் 2008 நவம்பரில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தாக்குதலைத் திட்டமிட்டதாகக் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டிருக்கும் பாகிஸ்தானியர்கள் மீதான வழக்கு விசாரணைகளைத் துரிதப்படுத்துவதென்ற உறுதிமொழியைப் பாகிஸ்தான்

மீள வலியுறுத்தியிருக்கிறது. தேசிய பாதுகாப்பு ஆலோசகர்களுக்கிடையிலான சந்திப்பை விரைவில் நடத்துவதற்குக் காணப்பட்ட இணக்கம் மிகவும் முக்கியமானது. ஏனென்றால் இருதரப்பினருக்கும் 'பரஸ்பரம் இருக்கின்ற அவநம்பிக்கையையும் அச்ச உணர்வுகளையும் நேரடியாகப் பகிர்ந்து கொள்வதற்கு அது வாய்ப்பைக் கொடுக்கும்.

ஆப்கான் சமாதான முயற்சி

ஆப்கானிஸ்தான் அரசாங்கத்துக்கும் தலிபான்களுக்கும் இடையில் சமாதான உடன்படிக்கையொன்றைச் செய்துகொள்வதற்காக உலக வல்லரசு நாடுகளுடன் சேர்ந்து பாகிஸ்தான் முயற்சிகளை மேற்கொள்கின்றதாகத் தோன்றுகின்ற ஒரு நேரத்தில் மோடிக்கும் ஷெரீப்புக்கும் இடையிலான சந்திப்பு இடம்பெற்றிருக்கிறது. அந்த சமாதான முயற்சியைப் பொறுத்தவரையில் இதுவரை பல சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தைகள் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. இந்த 'இராஜதந்திர சதி முயற்சியில்' சீனா, பிரிட்டன், அமெரிக்கா ஆகியவையும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தியாவில் உள்ள கடுமீ போக்காளரினால் முன்வைக்கப்படுகின்ற 'பாகிஸ்தானைத் தனிமைப்படுத்தும்' கொள்கை நடைமுறைச் சாத்தியமான ஒன்று அல்ல என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது.

முன்றாவது சக்திகளைப் பயன்படுத்தி ஆப்கானிஸ்தானை வன்முறை வழியில் கையாளுவதென்பது பயன்தரப் போவதில்லை என்பதை இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் ஏற்கனவே புரிந்துகொள்ளவில்லையென்றால், இனிமேல் விரைவில் அவை புரிந்துகொள்ளும். பிராந்தியப் பாதுகாப்புக்கும் உலகப் பாதுகாப்புக்கும் பாதகமான விளைவுகளைக் கொண்டுவரக்கூடிய ஒரு பிராந்தியக்

கொந்தளிப்பு மையமாக ஆப்கானிஸ்தான் மாறக்கூடாது. உறுதிப்பாடுடைய ஆப்கானிஸ்தான் இந்தியாவுக்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் பயனுடையதாக இருக்கும்.

மோடிக்கும் ஷெரிபுக்கும் இடையிலான சந்திப்பில் சாதகமான அம்சங்கள் இருக்கின்ற போதிலும், உடனடியாகப் பெரிய மாற்றமெதுவும் இடம்பெறும் என்று எவருமே அக்கறையுடன் எதிர்பார்க்கவில்லை. அதற்குக் காரணமென்னவென்றால், உறவுகளை மேம்படுத்துவதற்குப் பிரதமர்கள் செய்த ஒவ்வொரு தருணத்திலும் உள் நாட்டுத் தரப்புகள் பேச்சுவார்த்தைகளை தடம் புரட்டிவிட முயற்சித்தன. பாகிஸ்தானில் இராணுவம் பிரச்சினையாக இருக்கின்ற அதேவேளை, இந்தியாவில் இந்துத்வா தலைவர்களினால் வழிநடத்தப்படுகின்ற பாகிஸ்தான் எதிர்ப்புக் கடும்போக்காளர்கள் பிரச்சினையாக விளங்குகிறார்கள். இந்தியப் பிரதமராக அடல் பிஹாரி வாஜ்பாய் இருந்த போது உறவுகளை மேம்படுத்த நவாஸ்ஷெரிப் முன்னெடுத்த முயற்சிகளை அப்போதைய இராணுவத்தளபதி பெர்வெஸ் முஷாரப், கார்கில் படையெடுப்பு மூலமாக முறியடித்தார். ஆனால், பிறகு மன்மோகன் சிங்கும் முஷாரப்பும் உறவுகளை மேம்படுத்த முயற்சித்த போது இருதரப்பிலும் காணப்பட்ட கடுமீ போக்கு நிலைப்பாடுகள் சகலவற்றையும் பாழ்படுத்தின.

கடந்தவருடம் மே மாதம் மோடியின் பதவியேற்பு வைபவத்துக்கு டில்லி வருவதற்கு முன்னதாக ஷெரிப் இராணுவத்தினரைத் திருப்திப்படுத்த வேண்டியிருந்தது. அந்தச் சந்திப்புக்குப் பின்னரும் கூட, முன்னோக்கி நகர்வதற்கான அவரின் பாதையில் இராணுவம் முட்டுக்கட்டைகளைப் போட்டது.

இந்தியாவிலும் பாகிஸ்தானிலும் ஊடகங்களினால் வெகுவாகப் பாராட்டப்பட்ட உஃபா சந்திப்புக்குப் பிறகும் அதே நிலைமைதான். எல்லையோரமாக துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தை நடத்தி ஆக்கிரமிப்பை இராணுவம் தீவிரப்படுத்தியிருக்கும் அதேவேளை, கூட்டு அறிக்கையில் காஷ்மீரைத் தவிர்த்தமைக்காக ஷெரிப் மீது பாகிஸ்தானில் கண்டனங்கள் கட்டவிழ்த்துவிடப்பட்டுள்ளன. பாகிஸ்தானின் தேசிய பாதுகாப்பு ஆலோசகர் சர்தாஸ் அசீஸ் கூடக்கூட்டு அறிக்கையைக் கண்டிக்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார். காஷ்மீர் பிரச்சினை குறித்து ஆராய்ந்தால் மாத்திரமே உறவுகளை முன்னோக்கி நகர்த்த முடியுமென்று அவர் வெளிப்படையாகவே கூறினார். எல்லையில் மேற்கொள்ளும் தாக்குதல்களைத் தீவிரப்படுத்திப் பாகிஸ்தான் இராணுவம் அதன் ஆக்கிரமிப்புத்தன்மையான செயற்பாடுகளை அதிகரித்தது. ரமழான் தினத்தன்று எல்லைப்பகுதியில் இந்திய இராணுவத்தினர் வழங்கிய இனிப்புப் பண்டங்களைப் பாகிஸ்தான் அதிகாரிகளும் ஜவான்களும் ஏற்க மறுத்துவிட்டனர். எல்லையோரம் இந்தியாவின் ஆளில்லா உளவு விமானனத்தைக் கூட்டு வீழ்த்தியதாகக் காட்டவும் பாகிஸ்தான் முயற்சித்தது. ஆனால், அது ஒரு கேலிக்கூத்து என்று பிறகு தெரியவந்தது. ஏனென்றால் அந்த ஆளில்லா விமானம் சீனா

வில் தயாரிக்கப்பட்டதாக இருந்தது. சீனாவும் அதை ஏற்றுக்கொண்டது. எல்லையோரம் நடத்தப்படுகின்ற தாக்குதல்களுக்காகவும் ஏனைய நடவடிக்கைகளுக்காகவும் இந்தியாவில் உள்ள கடுமீ போக்கு சக்திகள் பிரதானமாக ஆளும் பாரதிய ஜனதா கட்சிக்குள் இருக்கும் சக்திகள் பாகிஸ்தானைக் கடுமையாகக் கண்டனம் செய்தன. இரு நாடுகளுமே விசா சர்ச்சைகளையும் கிளப்பியிருந்தன.

ஆனால், மோடியும் ஷெரிபும் எதுவும் கூறாமல் அமைதியாக இருந்தனர். இந்தியாவுக்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையில் உள்ளதைப் போன்ற மிகவும் சிக்கலான தகராறுகளைக் கையாளுவதில் உள்ள பிரச்சினைகளை அவர்கள் நன்கு அறிந்திருக்கிறார்கள். நீண்ட கால நோக்கை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவர்கள் இருவரும் செயற்படுகிறார்கள் போலத் தெரிகிறது.

அல்லது இராணுவத்தின் அனுமதியின்றி ஒரு அங்குலம் கூடத் தன்னால் நகர முடியாது என்பதை நன்கு தெரிந்து கொண்ட நிலையில் ஷெரிப் சர்வதேச சமூகத்தை மகிழ்ச்சிப்படுத்துவதற்காக வெறுமனே ஒரு நாடகத்தை அரங்கேற்றினாரா?

அமெரிக்காவுக்குப் புறம்பாக இப்போது சீனாவும் ரஷ்யாவும் கூட இந்தியாவுடனான உறவுகளை மேம்படுத்துமாறு பாகிஸ்தானுக்கு நெருக்குதல் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. சீனாவுடனான இந்தியாவின் உறவுகளைப் பொறுத்தவரை, நீண்டகாலமாகவே பாகிஸ்தான் ஒரு பிரச்சினையாக இருந்து வந்துள்ளது. இப்போது ரஷ்யாவுடனான இந்தியாவின் உறவுகளிலும் பாகிஸ்தான் ஒரு பிரச்சினையாக மாறியிருக்கிறது.

மத்திய ஆசிய நாடுகளுக்கான விஜயம்

'பிரிக்ஸ்' மற்றும் ஷங்காய் ஒத்துழைப்பு அமைப்பின் உச்சி மகாநாடுகளுக்காக ரஷ்யாவுக்கு இரு நாள் விஜயத்தை மேற்கொண்ட மோடி முன்னாள் சோவியத் யூனியனின் உறுப்பு நாடுகளாக இருந்து பிறகு தனியான நாடுகளாகப் பிரிந்த கிரீஸ்தான், உஸ்பெசிஸ்தான், கசாகிஸ்தான் மற்றும் துருத்மேனிஸ்தான் ஆகிய நாடுகளுக்கும் விஜயங்களை மேற்கொண்டார். ரஷ்யாவிலும் இந்த மத்திய ஆசிய நாடுகளிலும் மோடி 8 நாட்களைச் செலவிட்டார். இந்த நாடுகளுக்கான அவரின் விஜயம் சீனாவின் மேலாதிக்கத்துக்குச் சவால் விடுக்கும் தந்திரோபாயத்தின் ஒரு அங்கமாகும்.

இந்த ஐந்து நாடுகளுக்குமான தனது விஜயங்கள் மத்திய ஆசியாவுடன் இந்தியா கொண்டுள்ள புதிய மட்டத்திலான உறவுகளின் முக்கியத்துவத்தை வெளிக்காட்டுவதாக இருக்கிறது என்று மோடி அறிக்கையொன்றில் தெரிவித்திருந்தார். ஐந்து மத்திய ஆசிய நாடுகளுக்கும் ஒரே தடவையில் இந்தியத் தலைவர் ஒருவர் விஜயம் மேற்கொண்டமை இதுவே முதல் முறையாகும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ●

தமிழகத்தில் கூட்டணி ஆட்சிக்காக குரல் கொடுக்கும் அரசியல் கட்சிகள்

கூட்டணி ஆட்சி என்ற வியூகத்தை முறியடிக்க தி.மு.க. விரும்புகிறது. விஜயகாந்தைத் தங்களது அணிக்கு இழுத்து விட்டால் பிறகு மற்றக்கட்சிகள் தானாக வந்துவிடும் என்பது தி.மு.க.வினரின் ஒரு கணிப்பு. அந்த மாதிரி நேரத்தில் நிபந்தனைகளைப் போடுவதற்கு அந்தக்கட்சிகளுக்குச் சக்தி இருக்காது. தேர்தலில் போட்டியிட இடம் கிடைத்தால் போதும் என்ற மனநிலைக்குச் சிறிய கட்சிகள் வந்துவிடும் என்று தி.மு.க.வுக்கு ஒரு எண்ணம்

கூட்டணி ஆட்சி முழக்கம் தமிழக அரசியல் கட்சிகள் மத்தியில் களைகட்டியிருக்கிறது. பிரதான கட்சிகளில் அ.தி.மு.க.விடம் அப்படியொரு கோரிக்கை வைக்க எந்தக்கட்சிக்கும் இப்போது தைரியமில்லை. ஆனால் மாற்றுக் கட்சியாக இருக்கும் தி.மு.க.விற்குக் கூட்டணி தேவை. அதனால் கூட்டணி ஆட்சிக்கும் அக் கட்சி பதில் சொல்ல வேண்டியிருக்கும் என்ற எண்ணம் குதிரைச் சவாரி செய்ய நினைக்கும் கட்சிகள் மனதிலும் உருவாகியிருக்கிறது. இன்றைக்கு இந்தக் கோரிக்கையை முதலில் முன்னெடுத்து வைத்தவர் விடுதலைச் சிறுத்தைகள் கட்சியின் தலைவர் திருமாவளவன். தி.மு.க.வும் இல்லை. அ.தி.மு.க.வும் இல்லை என்ற ஒரு நிலை ஏற்பட்ட சூழ்நிலையில் கூட்டணி ஆட்சி பற்றிய கருத்தரங்குகளை அவர் நடத்தினார். ம.தி.மு.க. கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் போன்றவற்றை அழைத்து இது பற்றி விவாதித்தார். நான் கூட்டணி ஆட்சி பற்றிப் பேசுவதால் தி.மு.க.விற்கும் அ.தி.மு.க.விற்கும் எதிராகச் செயல்படுகிறேன் என்றெல்லாம் விளக்கம் கொடுத்தார். ஆனால் தி.மு.க.வைப் பொறுத்தமட்டில், நமக்குத் தொல்லை கொடுக்கவே திருமாவளவன் இப்படிக் கூட்டணி ஆட்சி பற்றிப் பேசுகிறார் என்ற எண்ணத்தான் மேலோங்கியது.

இவருக்குப் பிறகு இதை முன்னிறுத்துவது இப்போது காங்கிரஸ் கட்சிதான். ஆட்சியில் பங்கு இல்லாவிட்டால் இனி எந்தக் கட்சியுடனும் கூட்டணி இல்லை என்று திரும்பத் திரும்ப காங்கிரஸ் கட்சியின் மாநிலத் தலைவர் ஈ.வி.கே.எஸ் இளங்கோவன் சொல்லி வருகிறார். தோழமை இனிமேல் இல்லை. கூட்டணி ஆட்சி மட்டும் தான் இனிமேல் இருக்கும் என்று திருச்சியில் பேட்டி யொன்றில் கூடக் கூறியிருக்கிறார். இதேபோல் இக்கருத்தை வலியுறுத்திச் சொல்லும் இன்னொரு கட்சி மனிதநேய மக்கள் கட்சி. அக்கட்சியின் சார்பில் உள்ள சட்டமன்ற உறுப்பினர் ஜவஹிருல்லா இதுபோன்ற கருத்தைக் கூறி வருகிறார். இவர்களின் நிலைப்பாட்டுடன் வெளிப்படையாக ஒத்துப் போகாவிட்டாலும், மறைமுகமாக இக்கோரிக்கைக்கு ஆசி வழங்கும் விதத்தில் ம.தி.மு.க. பொதுச் செயலாளர் வைகோவும் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மற்றும் மார்க்ஸிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளும், தமிழ் மாநில காங்கிரஸ் கட்சியும் கூறி வருகின்றன. தி.மு.க. மற்றும் அ.தி.மு.க. தவிர இருக்கும் இன்னொரு முக்கிய கட்சியான தே.மு.தி.க. இது போன்ற கோரிக்கையை இதுவரை முன்வைக்கவில்லை.

தே.மு.தி.க. தவிர மற்றக்கட்சிகள் எல்லாம் ஆட்சியில் பங்கு என்றக் கோரிக்கையை ஏன் வலியுறுத்துகின்றன. அந்த மோகம் ஏன் திடீரென்று வந்தது? விடுதலைச் சிறுத்தைகள் கட்சியைப் பொறுத்தமட்டில் 2009 நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் இருந்து தி.மு.க.வுடன் இருந்தது. இரு நாடாளுமன்றத் தொகுதிகளைக் கொடுத்துப் போட்டியிட வைத்து, திருமாவளவன் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகவே வெற்றி பெற்று டெல்லி சென்றார். அதன்பிறகு 2011 சட்டமன்றத் தேர்தலில் விடுதலைச் சிறுத்தைகள் கட்சி இருக்கும் தி.மு.க.வில் பா.ம.க.வும்

சென்னை

மெய்யில்

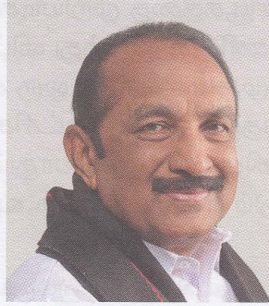
முத்தையா காசிநாதன்

சேர்ந்தது. பா.ம.க.வும், விடுதலைச் சிறுத்தகைகளும் வட மாவட்டங்களில் எவியும், பூனையும் போல் என்பதால் தி.மு.க. கூட்டணியில் இடம்பெற்றதால் இருவருக்குமே இலாபம் இல்லை. குறிப்பாக விடுதலை சிறுத்தகைகள் கட்சிக்கும்- தி.மு.க.விற்கும் 2014 பாராளுமன்றத் தேர்தலில் கசப்புணர்வுடன் கைகுலுக்கும் நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டது. ஒரு தொகுதிதான் என்று தி.மு.க. சொல்ல, இரு தொகுதிகள் இல்லை என்றால் என்று எச்சரித்து தி.மு.க. தலைவரின் உருவப் பொம்மையை விடுதலைச் சிறுத்தகைகள் கட்சியினர் கொளுத்த இரு கட்சிகளுக்கும் உள்ள உறவு பகையானது. இன்றைய சூழலில் திருமாவளவன் தயவின்றியே அவரது கட்சி வாக்குகளைப் பெற்றுவிடமுடியும் என்ற எண்ணம் அ.தி.மு.க.விற்கு இருக்கிறது. ஆகவே திருமாவளவன் எந்த அணியில் இருக்கிறாரோ அதனால் முதலில் அவரது வாக்கு அந்த அணிக்குக் கிடைக்காது. அதற்கும் மேல் அவர் இருப்பதால் அந்த அணிக்கு எதிர்ப்பு வாக்குகளும் அதிகம் விழும். எனவே திருமா இருக்கும் அணிக்குத் தேர்தலில் இரட்டிப்பு நஷ்டம் என்ற இமேஜ் தமிழக அரசியலில் தோன்றிவிட்டது. அதனால் இனி எந்தக் கூட்டணி என்ற அடையாளம் இன்னும் அவருக்குத் தெரியவில்லை. ஆகவேதான் இப்போது கூட்டணி ஆட்சி என்ற கோஷத்தைக் கையிலெடுத்துள்ளார்.

இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் நிலைமையோ வேறு விதமான சிக்கலில் இருக்கிறது. தமிழ்மாநில காங்கிரஸ்கட்சி பிரிந்து சென்று விட்டதால், காங்கிரஸ் வலுவிழந்து நிற்கிறது. ஆனாலும் தே.மு.தி.க. பிடிக்கொடுக்காத நிலையில் தி.மு.க.விற்கு காங்கிரஸ் தேவை என்ற நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. குறிப்பாகத் தி.மு.க.வும் காங்கிரஸும் மக்கள் பிரச்சினைகளில் இணைந்து செயல்படும் என்று மு.க.ஸ்டாலினும் ஈ.வி.கே. எஸ். இளங்கோவனும் இணைந்தே அறிவித்தார்கள். அடுத்தநாளே அவருக்கு டில்லியிலிருந்து குட்டு விழுந்தது. ஏனென்றால் அதற்கு முன்பே ராகுல் காந்தி பிறந்தநாளுக்கு வாழ்த்துச் சொன்னார் தி.மு.க. தலைவர் கருணாநிதி. அந்த வாழ்த்திற்குப் பதில் நன்றி கூட ராகுல் சொல்லவில்லை. அதேநேரத்தில் ஜூலை 23ஆம் திகதி திருச்சி வந்த ராகுல் காந்தி தமிழக விவசாயிகளின் குறைகளைக் கேட்

இளங்கோவன்

வைகோ

இராமகிருஷ்ணன்

ஜவஹிருல்லா

திருமாவளவன்

டறிந்தார். இது போன்ற சூழலில் ஏன் தி.மு.க.வுடன் கூட்டணி என்ற இமேஜைக் கொடுக்கிறீர்கள் என்ற குட்டு இளங்கோவனுக்கு விழுந்தது. அதனால்தான் இணைந்து போராடுவோம் என்றவர் இப்போது ஆட்சியில் பங்கு இல்லையென்றால் கூட்டணி இல்லை என்று தெளிவாகப் பேசியிருக்கிறார் இளங்கோவன். அ.தி.மு.க. கூட்டணிக்குப் போக காங்கிரஸுக்கு வாய்ப்பில்லை. அக்கட்சிக்கு இருக்கும் வாய்ப்பு தி.மு.க. மட்டுமே. ஆனால் இது சட்டமன்றத் தேர்தல் தி.மு.க.விற்குத்தான் மிகவும் முக்கியமான தேர்தல். அதில் நாம் ஏன் வெறும் சீட்டுக்காக கூட்டணி வைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் தமிழகக் காங்கிரஸ் தலைவர்கள் மட்டுமன்றி, அகில இந்திய காங்கிரஸ் தலைவர்கள் மத்தியிலும் இருக்கிறது. கூட்டணி ஆட்சி என்ற கோரிக்கையில் பிடிவாதமாக இருந்தால் மட்டுமே தி.மு.க.விடம் கௌரவமான சீட்டுக்கள் கிடைக்கும் என்ற எண்ணம் உருவாகியிருக்கிறது. அதனால்தான் இளங்கோவன் போன்றவர்கள் கூட்டணி ஆட்சி முழக்கத்தை மைக் வைக்காத குறையாக அறிவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இந்திய கம்யூனிஸ்ட் மற்றும் மார்க்ஸிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளைப் பொறுத்தவரை இனி தி.மு.க.வோ அல்லது அ.தி.மு.க.வோ நாம் கேட்கும் தொகுதிகளைக் கொடுக்க மாட்டார்கள் என்று தெளிவான நோக்கத்தில் இருக்கிறார்கள். அதற்குக் காரணம் இரு கட்சிகளும் சேர்ந்து ஒரு சதவீத வாக்குகள் மட்டுமே இருக்கிறது என்பது சென்ற நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் நிரூபணம் ஆகிவிட்டது. திருவரங்கம் இடைத் தேர்தலில் மார்க்ஸிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் ஆர்.கே.நகர் இடைத் தேர்தலில் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் போட்டியிட்டுத் தங்கள் டெபாலிட் தொகையைத் தக்க வைத்துக்கொள்ள முடியவில்லை என்பதும் வெட்ட வெளிச்சமாகிவிட்டது. இந்நிலையில் தங்களுக்கு வேண்டிய தொகுதிகள் கிடைக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே இரு திராவிடக் கட்சிகளுடனும் கூட்டணி இல்லை என்று தொடர் முழக்கம் செய்கிறார்கள் தோழர்கள். அதற்காக வேறு ஒரு யுக்தியும் வகுத்துள்ளார்கள். வைகோ, வாசன், திருமாவளவன் உள்ளிட்டோரை வைத்து ஒரு தனி அமைப்பு உருவாக்குவது. மக்கள் பிரச்சினைகளில் இணைந்து போராடுவது. அந்த

அமைப்பிற்கு எந்தக் கட்சி மரியாதையான எண்ணிக்கையில் சீட்டுக்கள் கொடுக்க முன்வருகின்றனவோ, அந்தக் கட்சியுடன் கூட்டணி வைப்பது, அதுவரை தி.மு.க., அ.தி.மு.க. ஆகிய இரு கட்சிகளுடனும் கூட்டணி இல்லை என்ற இலக்கில் செவ்வனே பயணிப்பது என்பதுதான் அந்த விபூகம். அதனால்தான் மார்க்ஸிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் மாநிலச் செயலாளர் ஜி.ராமகிருஷ்ணன் வைகோவைச் சென்று சந்தித்தார் என்பது இங்கே கவனிக்கத்தக்கது.

இவர்களுக்கு எல்லாம் மேலாகக் குழப்பத்தின் உச்சியில் இருப்பவர் வைகோ. அவர் முதல் ரவுண்டில் அ.தி.மு.க.வுடன் கூட்டணி என்பது போல் விபூகம் அமைத்தார். பிறகு மு.க. தமிழரசு திருமணத்திற்கு வைகோவை அழைத்த பிறகு திராவிட இயக்கத்தை எவரும் அழிக்கவிடமாட்டோம் என்று அண்ணா அறிவாலயத்தில் உள்ள கலைஞர் திருமண மண்டபத்தில் கலைஞருடன் சேர்ந்து நின்று மார்தட்டினார். அடுத்த சில தினங்களிலேயே ஆந்திராவில் 20 தமிழர்கள் கொல்லப்பட்ட விவகாரத்தில் நீதி கேட்டு முதல்வரைச் சந்திக்கத் தயார் என்று அறிவித்தார். இது முடிந்தவுடன் இப்போது பிரதமர் நரேந்திரமோடியை டில்லியில் சந்தித்துப் பேசியுள்ளார். ஒரு முகத்தில் தி.மு.க.வுடன் நட்பு பாராட்டுகிறார். இன்னொரு முகத்தில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடன் கைகொடுத்துப் போராடத் தயார் என்கிறார். மூன்றாவது முகமாக வாழ்வுரிமைக் கட்சித் தலைவர் வேல்முருகனுடன் சென்று முதலமைச்சர் ஜெயலலிதாவைச் சந்திக்கத் தயார் என்கிறார். இப்போது நான்காவது முகமாக பிரதமர் மோடியை ஜூலை 22ஆம் திகதி சந்தித்துள்ளார். இப்படி நான்முகக் கடவுள் போல் தமிழக அரசியலில் வைகோ வலம் வருகிறார். அவர் கூட்டணி ஆட்சி பற்றிப் பேசவில்லை என்றாலும் அவருக்கும் தொகுதிதான் பிரச்சினை.

முதல்வர் ஜெயலலிதாவிற்கு உடல்நலம் சரியில்லை என்று வெளிவந்த செய்திகளை முன்னிட்டு அ.தி.மு.க. அணியில் நமக்கு டிமான்ட் இருக்கும் என்று வைகோ கருதுகிறார். அவர் ஏற்கனவே அந்த அணியில் 35 தொகுதிகளை வாங்கி சட்டமன்றத் தேர்தலில் நின்றவர். அந்த எண்ணிக்கையில் சீட் கிடைக்காது என்று தெரிந்தவுடன் 2011 சட்டமன்றத் தேர்தலையே புறக்கணித்தவர் வைகோ. இப்போது ஒருவேளை விஜயகாந்த் தி.மு.க. பக்கம் போய்விட்டால் நாம் அ.தி.மு.க. பக்கம் போய்விடலாம் என்ற எண்ணம் வைகோவிற்கு இருக்கும் போல் தெரிகிறது. அதன் தாக்கம்தான் இப்படி நான்கு முகமாக நின்று அரசியலில் காய் நகர்த்துகிறார் வைகோ.

ஆகக் கூட்டணி ஆட்சி கோரும் காங்கிரஸ் கட்சி, விடுதலைச் சிறுத்தைகள் கட்சிகளாக இருந்தாலும் சரி, தி.மு.க.வும் வேண்டாம் அ.தி.மு.க.வும் வேண்டாம் என பிரசாரம் மேற்கொண்டுள்ள கம்யூனிஸ்ட் இயக்கங்களாக இருந்தாலும் சரி, யார் வேண்டுமானாலும் ஓ.கே. என்று விபூகம் வகுத்துச் செயல்படும் வைகோவாக இருந்தாலும் சரி- அவர்கள் அனைவர் முன்பும் முக்கியமாக இருப்பது எத்தனை தொகுதிகள் கிடைக்கும் என்பது

தான். கௌரவமான தொகுதிகளைப் பெறுவதற்கே இப்படிக் கூட்டணி ஆட்சி சக்ர விபூகத்தை அமைத்துப் போரிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தச் சக்ர விபூகத்தை உடைக்கத் தெரிந்த அபிமன்யுவாக இருக்கும்மா தி.மு.க. என்பதுதான் இப்போது தமிழக அரசியலில் பரபரப்பு மிகுந்த பேச்சாக இருக்கிறது.

இன்றைய தமிழகச் சூழலில் அபிமன்யு போல்தான் தி.மு.க. நிற்கிறது. அக்கட்சிக்கு நாடாளுமன்றத்தில் ஒரு எம்.பி.யும் இல்லை. ராஜ்ய சபையில் நான்கு எம்.பி.க்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் கே.பி.ராமலிங்கம் என்ற தி.மு.க. எம்.பி.க்கும் தலைமைக்கும் ஏழாம் பொருத்தமாக இருக்கிறது. எஞ்சியிருப்பது மூன்று தி.மு.க. எம்.பி.க்கள் மட்டும் தான். அதேபோல் தமிழகச் சட்டமன்

தி.மு.க.வை ஓரம்கட்ட மற்றக்கட்சிகள் பயன்படுத்திய மதுவிலக்குப் பிரசாரத்தை ஓரேயடியில் அவர்களிடமிருந்து பறித்துக்கொண்டார் கருணாநிதி. இனிமேல் ஒருவேளை அ.தி.மு.க.வே மதுவிலக்கை அமுல்படுத்தினால் கூட, நான் அறிவித்தேன் அதனால்தான் மதுவிலக்கைக் கொண்டு வருகிறார்கள் என்று கூறி மதுவிலக்கு வந்ததற்குத் தி.மு.க. தான் காரணம் என்று அவர் சொல்லிக்கொள்ளலாம்

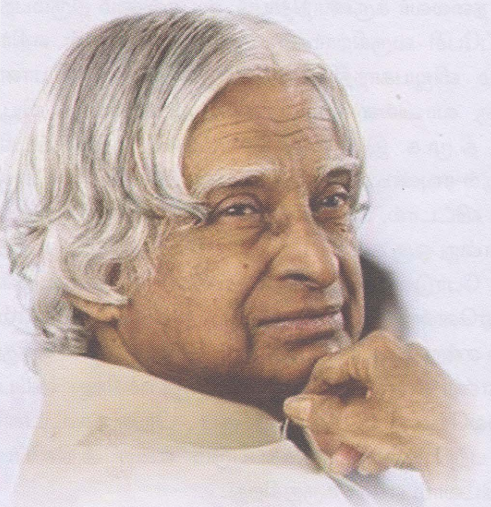
றத்தில் எதிர்க்கட்சி அந்தஸ்தும் இல்லை. ஆனாலும் அக்கட்சிக்கு என்று 25 சதவீதத்திலிருந்து 30 சதவீதம் வரை வாக்கு வங்கி இருக்கிறது. குறைந்தபட்சம் 25 சதவீதம், அதிகபட்சம் 35 சதவீதம். இந்நிலையில் கூட்டணி அமைப்போம்; வெற்றிக்கூட்டணி அமைப்போம் என்று தி.மு.க. தலைவர் கருணாநிதியும், ஸ்டாலினும் திரும்பத் திரும்பப்பேசி வருகிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் எதிர் பார்க்கும் விஜயகாந்திடமிருந்து இன்னும் உறுதியான சமிக்கை வரவில்லை. கூட்டணி ஆட்சி என்ற விபூகத்தைத் தி.மு.க. இரு விதத்தில் முறியடிக்க விரும்புகிறது. முதல் ரவுண்டில் விஜயகாந்தைத் தி.மு.க. அணிக்கு இழுத்து விட்டால், பிறகு மற்றக் கட்சிகள் தானாக வந்து விடும் என்று ஒரு கணிப்பு. அது மாதிரி நேரத்தில் நிபந்தனைகள் போடுவதற்கு அந்தக் கட்சிகளுக்கு சக்தியிருக்காது- ஏனென்றால் கூட்டணியில் இடம் கிடைத்தால் போதும் என்ற மனநிலைக்கு மற்றச் சிறிய கட்சிகள் வந்து விடும் என்ற எண்ணம் தி.மு.க.விற்கு இருக்கிறது. அப்படியில்லையென்றால் தேர்தலுக்குப் பிறகு கூட்டணி ஆட்சி பற்றி முடிவு எடுக்கப்படும் என்ற அறிவிப்பு வெளியிடலாம் என்று கருதுகிறது.

ஏனென்றால் கூட்டணி ஆட்சி என்று தி.மு.க. முன்னி

றுத்திச் சந்தித்த தேர்தல்கள் அக்கட்சிக்குத் தோல்வியைக் கொடுத்துள்ளன. 1967இல் ஆட்சியைப் பிடித்த தி.மு.க. எமெர்ஜென்சிக்குப் பிறகு சர்க்காரியா கமிஷன், எம்.ஜி.ஆர் விலகல் போன்ற சவால்களைச் சந்திக்க 1980 இல் காங்கிரஸ் கட்சியுடன் கூட்டணி ஆட்சி என்ற கோஷத்தைக் கையில் எடுத்தது. அப்போது இரு கட்சிகளும் இருக்கின்ற 234 தொகுதிகளைச் சம பாதியாகப் பிரித்துக் கொண்டு போட்டியிட்டன. ஆனால் தனித்து ஆட்சி என்ற தேர்தலைச் சந்தித்த எம்.ஜி.ஆர் வெற்றி பெற்று ஆட்சியை அமைத்தார். அதன் பிறகு 2011 சட்டமன்றத் தேர்தலில் கூட்டணி ஆட்சி அமையும் என்ற இமேஜு கொடுக்கும் விதத்தில் கூட்டணிக் கட்சிகளுக்குத் தொகுதிகளைப் பிரித்துக் கொடுத்து விட்டு 126 தொகுதிகளில் மட்டும் தி.மு.க. போட்டியிட்டது. அப்போதும் தோல்வியடைந்தது. தனித்து ஆட்சி என்ற இமேஜுடன் தேர்தலைச் சந்தித்த அ.தி.மு.க. அணி 203 தொகுதிகளில் வெற்றி பெற்றது. ஆகவே கூட்டணி ஆட்சிக்கு தேர்தலுக்கு முன்பே தி.மு.க. சம்மதித்தால் அபிமன்யு போல் கூட்டணி ஆட்சி என்ற சக்ரவியூகத்தில் சிக்கித் தவிக்க வேண்டியிருக்கும். அதனால் இதை எப்படிச் சமாளிப்பது என்ற விபூகத்தைச் சற்றுத் தள்ளி வைத்து விட்டு, தி.மு.க.விற்கு செல்வாக்கை வலுப்படுத்தும் போக்கில் இப்போது செயல்படத் தொடங்கியிருக்கிறார் கருணாநிதி.

அதன்முதல் கட்டம்தான் மீண்டும் ஆட்சிக்கு வந்தால் மதுவிலக்கு அமுல்படுத்தப்படும் என்று வெளியிட்டுள்ள தி.மு.க. தலைவர் கருணாநிதியின் அறிவிப்பு. இந்த அறிவிப்புப் பல கட்சிகளை மிரள வைத்துள்ளது. பாட்டாளி மக்கள் கட்சி, மறுமலர்ச்சி திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், பாரதீய ஜனதா கட்சி, இந்திய தேசிய காங்கிரஸ், தமிழ் மாநில காங்கிரஸ் உள்ளிட்ட அனைத்துக் கட்சிகளுமே மதுவிலக்கை ஒரு பிரசாரமாக, 2016 சட்டமன்றத் தேர்தலின் பிரதான பிரசாரமாக முன்வைத்து வருகின்றன. ஏனென்றால் தி.மு.க.வும், அ.தி.மு.க.வும்

மதுவிலக்கை அமுல்படுத்த மாட்டார்கள் என்ற எண்ணம் இந்தக் கட்சிகளுக்கு இருந்தது. ஆனால் ஜூலை 20 ஆம் திகதி அமைச்சரவைக் கூட்டத்தைக் கூட்டிய முதலமைச்சர் ஜெயலலிதா மதுக்கடைகளை மூடுவது மற்றும் மதுவிற்பனை நேரத்தைக் குறைப்பது போன்ற சில விடயங்களை விவாதித்ததாகத் தெரிகிறது. இதைத் தெரிந்து கொண்ட தி.மு.க. தலைவர் கருணாநிதி மதுவிலக்கு அமுல்படுத்தப்படும் என்று அறிவித்துவிட்டார். இதனால் ஒரே கல்லில் இரண்டு மாங்காய் அடித்துள்ளார். தி.மு.க.வை ஓர்ம்கட்ட மற்றக் கட்சிகள் பயன்படுத்திய மதுவிலக்குப் பிரசாரத்தை ஒரே அடியில் அவர்களிடமிருந்து பறித்துக் கொண்டார். இனி ஒருவேளை அ.தி.மு.க.வே மதுவிலக்கை அமுல்படுத்தினால் கூட நான் அறிவித்தேன். அதனால் மதுவிலக்கைக் கொண்டு வருகிறார்கள் என்று கூறி மதுவிலக்கு வந்ததற்குத் தி.மு.க. காரணம் என்று சொல்லிக் கொள்ளலாம். இதற்கெல்லாம் விட மேலாக எக்கட்சியையும் சாராமல் இருக்கும் வாக்காளர்கள் மற்றும் தாய்மார்களின் வாக்குகள் போன்றவற்றைத் தி.மு.க. பக்கம் திருப்ப முடியும் என்று எண்ணுகிறார். எதிர்க்கட்சிகளின் கூட்டணி ஆட்சி விபூகத்தை முறியடிக்கக் கருணாநிதி அறிவித்துள்ள மதுவிலக்கு அமுல் என்பது தி.மு.க.வின் சக்ர வியூகம் என்றே வைத்துக் கொள்ளலாம். 1971இல் மதுவிலக்கு சட்டத்தை ரத்துச் செய்ய வேண்டாம் என்று ராஜாஜி கோரிக்கை வைத்தார். அதை அன்று ஏற்றுக் கொள்ளாத தி.மு.க. இன்றைக்கு 44 வருடங்கள் கழித்துக் கூட்டணி ஆட்சியை முறியடிக்க ராஜாஜி அன்று வைத்த கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. அதேபோல் 1952 இல் கூட்டணி ஆட்சியைக் கொடுத்தவர் ராஜாஜி. அதை ஏற்க வேண்டுமா என்பதை 63 வருடங்கள் கழித்து இன்று முடிவு பண்ண வேண்டிய கட்டத்தில் தி.மு.க. இருக்கிறது. இதுதான் தமிழக அரசியலின் தற்போதைய தட்ப வெட்ப நிலை! ●

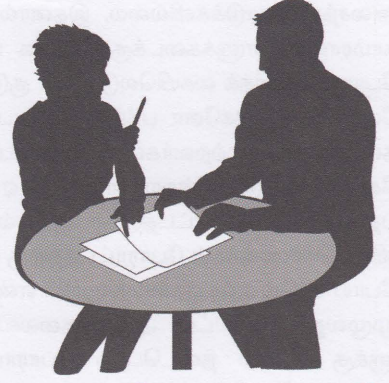
**Love your job
but don't love your company,
because you may not know
when your company
stops loving you.**

Dr. APJ Abdul Kalam

மதுவிலக்கை அமுல்படுத்திப் பாவத்தைப் போக்குவார் கலைஞர்!

மதுவிலக்குப்
போராளி
சசிபெருமாள்
நம்பிக்கை

ஆளுகாணல்

முத்தையா காசிநாதன்
சென்னை

தேசிய மக்கள் கூட்டமைப்புத் தலைவர் சசிபெருமாள். காந்தியவாதியான இவர் பூரண மதுவிலக்குக் கோரி நாடு முழுவதும் போராட்டம் நடத்தி வருபவர். தமிழகத்தில் போராட்டம், உண்ணாவிரதம், மாவட்டம் தோறும் விழிப்புணர்வுப் பிரசாரம் என்று தூள் கிளப்பி வரும் சசி பெருமாள் இடைத் தேர்தல்களிலும் போட்டியிடுவார். சமீபத்தில் சென்னையில் நடைபெற்ற ஆர்.கே.நகர் சட்டமன்றத் தேர்தலில் எங்களுக்குப் போடும் ஒவ்வொரு ஓட்டும் மதுக்கடைக்குப் போடும் பூட்டு என்று பிரசாரம் செய்தவர். அரசியல் கட்சிகள் சில மதுவிலக்குக் கொண்டுவர வேண்டும் என்று போராட்டம் நடத்தினாலும், இவரது போராட்டம் நீண்ட கால வரலாறு உடையது. ஆகவே திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பில் மீண்டும் ஆட்சிக்கு வந்தால் மதுவிலக்குக் கொண்டு வருவோம் என்று அக்கட்சியின் தலைவர்கருணாநிதி அறிவித்தாள் இந்த நேரத்தில் நாம் சசிபெருமானிடம் பேசினோம். மதுவிலக்குப் போராட்டம், தி.மு.க.வின் அறிவிப்பு உள்ளிட்ட பல விடயங்கள் குறித்து நம்மிடம் பேசினார். கருணாநிதியின் இந்த அறிவிப்புக்கு நன்றி தெரிவிப்பதற்காக ஜூலை 23 ஆம் திகதி அவரை நேரில் சந்தித்தார் சசிபெருமாள். இதோ அவரது மனம் திறந்த பேட்டி.

மதுவிலக்கு வேண்டும் என்ற போராட்டத்தை எப்போது நீங்கள் தொடங்கினீர்கள்?

1971-ஆம் வருடம் ஆகஸ்ட் 30ஆம் திகதி தமிழ்நாட்டில் மதுவிலக்குச் சட்டத்தை ரத்துச் செய்துவிட்டு கள்ளுக்கடை திறந்தார் அப்போதைய முதலமைச்சராக இருந்த கலைஞர். கள்ளுக்கடை திறக்க வேண்டாம் என்று மூதறிஞர் ராஜாஜி கலைஞரிடம் சென்று கோரிக்கை வைத்தார். அவர் அதற்கு

அசைந்து கொடுக்கவில்லை. இதனால் பெருந்தலைவர் காமராஜர் கள்ளுக்கடைக்கு எதிராக மாபெரும் அறப் போராட்டத்தைக் கையிலெடுத்தார். குடும்பத் தலைவர்களோ, மாணவர்களோ பங்கேற்கக்கூடாது என்று கூறித் தடை விதித்து மற்றவர்கள் மட்டும் போராட்டத்தில் பங்கேற்க வேண்டும் என்றார் காமராஜர். ஏனென்றால் குடும்பத் தலைவர் போராட்டத்திற்கு வந்தால் குடும்பம் போய் விடும். மாணவர்கள் போராட்டத்திற்கு வந்தால் படிப்புப் போய் விடும் என்பது காமராஜரின் எண்ணம். தமிழ்நாடு முழுவதும் மாவட்ட ஆட்சித்தலைவர் அலுவலகங்களுக்கு எதிரில் நடைபெற்ற போராட்டத்தில் சேலம் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் அலுவலகம் முன்பு ஏன் 16 வயதில் போராட்டத்தில் பங்கேற்றேன். அதுதான் மதுவிலக்குப் போராட்டத்தில் முதல் போராட்டம். அதில் கைது செய்யப்பட்டு ஐந்து வாரம் சிறையில் இருந்தேன். காமராஜரின் இந்த மாபெரும் போராட்டத்திற்குப் பிறகுதான் கள்ளுக்கடையை மூடினார் கலைஞர்.

பிறகு எப்படித் தமிழகத்தில் மதுக்கடைகள் வந்தன?

கலைஞருக்குப் பிறகு ஆட்சிக்கு வந்த எம்.ஜி. ஆர் கள்ளுக்கடைக்குப் பதில் பாக்கெட் சாராயம் விற்கும் திட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தினார். அதனால் ஆட்சி மாறினாலும் காட்சி மாறவில்லை. அவரைத் தொடர்ந்து அ.தி.மு.க. சார்பில் முதலமைச்சராக வந்த ஜெயலலிதா 2004 ஆம் வருடத்தில் அரசே டாஸ்மாக் கடை நடத்தும் என்று அறிவித்தார். அது மட்டுமின்றி சாராய ஆலைகளுக்கும் அனுமதி கொடுத்தார். கள்ளச்சாராயம் வேண்டாம் என்று எடுத்து விட்டு, நல்ல சாராயம் என்று அரசு

விற்பது. சாராயக் கடைகளில் இன்றைக்கும் மது நாட்டுக்கும், வீட்டுக்கும், உயிருக்கும் கேடு என்று விளம்பரம் செய்கிறார்கள். பிறகு எப்படி அதை அரசாங்கமே விற்கிறது என்பதுதான் கேள்வி. அடுத்தவர் காய்ச்சினால் கள்ளச்சாராயம். அரசே காய்ச்சினால் நல்ல சாராயமா? சாராய வியாபாரத்தை ஊக்குவிப்பதில் தமிழகத்தில் ஆளுங்கட்சி, எதிர்க்கட்சி எல்லாம் ஒரே பாதையில்தான் போகின்றன.

இதுவரை எவ்வளவு போராட்டங்கள் செய்திருப்பீர்கள்? அதனால் சாதித்தது என்ன?

இன்றுவரை கணக்கில்லாத போராட்டங்களை நடத்தியிருக்கிறேன். உண்ணாவிரதம் இருந்திருக்கிறேன். விழிப்புணர்வுப் பாடல்களை ஒளிபரப்பியுள்ளோம். மதுவின் தீமைகளை விளக்கிப் பட்டிமன்றங்கள் நடத்தியிருக்கிறோம். தொடர்ந்து நடத்தி வருகிறோம். இன்றைய ஆட்சியில் மாவட்டங்களில் வளர்ச்சிப் பணிகளில் அக்கறை காட்ட வேண்டிய கலெக்டர்கள் டாஸ்மாக் கடைகளைத் திறக்க வேண்டியநிலை இருக்கிறது. ஆனால் சாராயக்கடை வைக்கும் அரசின் கொள்கையால் குடிக்கத் தெரியாத அப்பாவிகள் குடிசாரர்களாகிவிட்டார்கள். முடிந்தவரை மதுவால் சமூகத்திற்கு ஏற்படும் தீமைகளை விளக்கியிருக்கிறேன் என்ற திருப்தி எனக்கு இருக்கிறது.

தீமை பயக்கும் மதுவிலக்கை அமுல்படுத்த அரசுக்கு மறுப்பது ஏன் என்று கருதுகிறீர்கள்?

தங்களுக்கு வாக்களிக்கும் மக்கள் குடிப்பழக்கத்திற்கு உள்ளாகிவிட்டால் இரு விதத்தில் இலாபம் என்று அரசு

சசிபெருமாள்

உண்ணாவிரதம் இருந்த போது

யல்வாதிகள்- குறிப்பாக ஆட்சியிலிருப்பவர்கள் நினைக்கிறார்கள். ஒன்று மக்களுக்கு மதுவைக் கொடுத்து, இலவசங்களைக் கொடுத்து, அவர்களின் சிந்திக்கும் திறனை இழக்கச் செய்து, தங்கள் வாக்கு வங்கியைத் தக்க வைத்துக்கொள்வது. இன்னொன்று சாராய ஆலைகள் நிறுவ அனுமதி கொடுத்துத் தங்களுக்குச் சுயலாபம் தேடிக்கொள்வது. ஆனால் சமூகத்திற்கு ஈடு செய்ய முடியாத இழப்பை உருவாக்குகிறோம் என்பதை இவர்கள் உணர்வதில்லை. மதுவால் பெண்கள் கற்பழிக்கப்படுகிறார்கள். சாலை விபத்துக்கள் நடக்கின்றன. தேசிய குற்ற ஆவணக் காப்பகம் வெளியிட்டுள்ள புள்ளிவிபரத்தின் படி இந்தியாவில் ஒரு மணி நேரத்திற்கு 52 பேர் விபத்துகளில் இறந்து போகிறார்கள். இவர்களில் குடித்து விட்டு வாகனம் ஓட்டுவோரும் உண்டு என்பது அரசாங்கங்களுக்கு வேதனையாகத் தெரியவில்லை. அது மட்டுமின்றித் தற்கொலை முயற்சிகள், கொலை, கொள்ளை போன்ற சம்பவங்கள் தவிர குடி நோயால் எண்ணற்ற மக்கள் இறக்கிறார்கள். கல்லீரல் காணாமல் போன குடும்பங்கள் எல்லாம் இருக்கிறது. அரசின் மதுக் கடைகளால் குடிசாரனுக்கு முதல் மனைவியே சாராயம் என்ற நிலை தமிழகத்தில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. சொந்த நலனும், கட்சி நலனும் கருதி அரசியல் கட்சிகள் மதுவிலக்கைக் கொண்டு வர விரும்புவதில்லை.

நீங்கள் மதுவிலக்குக் கோரி நடைப்பயணம் கூடச் சென்றீர்கள். அதனால் ஏதாவது பலன் உண்டா?

2009இல் மிகத் தீவிரமாகப் பூரண மதுவிலக்குப் பிரசாரத்தில் இறங்கினோம். சேலம் முதல் சென்னை வரை இதற்காக நடைப்பயணம் சென்றேன். சென்னை வந்

ததும் சேப்பாக்கம் அரசினர் விருந்தினர் மாளிகை முன்பு 28 பேருடன் சாகும் வரை உண்ணாவிரதம் இருந்தேன். அதில் 8 பேர் பெண்கள். எங்களைக் கைது செய்த பொலிஸ் சென்னை ராஜீவ்காந்தி அரசு மருத்துவமனையில் சேர்த்தது. அங்கும் நாங்கள் உண்ணாவிரதம் இருந்தோம். அதனால், பாலம் அமைப்பு சார்பில் அப்போது முதல்வராக இருந்த கலைஞரைச் சந்தித்துப் பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார்கள். கலைஞர் இல்லத்தில் நடைபெற்ற பேச்சுவார்த்தையில் நான், ஆர்க்காடு வீராச்சாமி, பாலம் அமைப்பின் தலைவர் அனைவரும் கலந்து கொண்டோம். அப்போது, இனிமேல் புதிய மதுபானக் கடைகள் திறப்பதில்லை. இருக்கின்ற கடைகளைப் படிப்படியாகக் குறைத்துக் கொள்கிறோம் என்று கலைஞர் உறுதியளித்தார். ஒரு முதலமைச்சரிடம் உறுதி மொழி பெற முடிந்தது சாதனை தானே!

ஆனால் அந்த உறுதிமொழி எங்களிடம் கொடுத்தது என்று இப்போது கூட பாக்டர் ராமதாஸ் கூறியிருக்கிறாரே..?

பாலம் அமைப்புத் தலைவர் உயிரோடு இருக்கிறார். கலைஞர் உயிரோடு இருக்கிறார். அமைச்சராக இருந்த ஆர்க்காடு வீராச்சாமியும் உயிரோடு இருக்கிறார். அந்தப் பேச்சுவார்த்தையில் கலந்து கொண்ட நானும் உயிரோடு இருக்கிறேன். எங்களிடம்தான் கலைஞர் அப்படியொரு உறுதிமொழியைத் தந்தார்.

கொடுத்த உறுதிமொழியைக் கலைஞர் கருணாநிதி நடைமுறைப்படுத்தினாரா?

நடைமுறைப்படுத்தவில்லை. அதனால்தான் கலைஞர்

வீட்டுக்கு முன் முற்றுகைப் போராட்டம் நடத்தினோம். நான் உட்பட அனைவரும் கைது செய்யப்பட்டோம். இப்போது முதல்மைச்சர் ஜெயலலிதா ஆட்சியில் 2012-ஆம் வருடம் அதே சேப்பாக்கத்தில் 350 பேர் உண்ணா விரதம் இருந்தோம். எதையும் இழப்பதற்குத் தயார் என்ற பத்து இளைஞர்கள் எனக்குக் கிடைத்தால் மதுவிலக்கைத் தமிழகத்தில் கொண்டு வர முடியும் என்று பேசினேன். அதற்கு யாரும் ஒத்துழைப்புக் கொடுக்கவில்லை. ஆகவேதான் தனிமனிதனாக மதுவிலக்குக் கோரிப் போராட்டத்தில் இறங்கினேன். அன்று தொடங்கிய தனி மனித சத்தியாக்கிரகம் இன்றும் தொடர்கிறது. ஒரு முறை சென்னை மெரினா கடற்கரையில் உள்ள காந்தி சிலை முன்பு உண்ணாவிரதம் என்று அறிவித்தேன். அதற்குப் பொலிஸ் முட்டுக்கட்டை போட்டது. அதனால் தலையை மொட்டை போட்டுக் கொண்டு, சந்தனம் பூசிக் கொண்டு மாறு வேடத்தில் வந்து திடீரென்று காந்தி சிலை முன்பு போராடினேன். அதைத் தொடர்ந்து தமிழகத்தில் பூரண மதுவிலக்கு அமுலாகும் வரை மொட்டைத் தலையுடன் இருப்பது என்று அன்று எடுத்துக் கொண்ட சபதத்தை இன்றும் தொடருகிறேன்.

இப்போது தி.மு.க. தலைவர் கலைஞர் கருணாநிதி, மீண்டும் தி.மு.க. ஆட்சிக்கு வந்தால் மதுவிலக்கு அமுல்படுத்தப்படும் என்று அறிவித்துள்ளதை மது விலக்குப் போராளியான நீங்கள் எப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்?

தமிழகத்தில் இருந்த மதுவிலக்கை ரத்துச் செய்தவர் அவர்தான். அந்த முடிச்சை அவர்தான் அவிழ்க்க வேண்டும். நான் சமீபத்தில் அரியலூர், கடலூர், விழுப்புரம் சென்று பிரசாரம் செய்தேன். அப்போது, கலைஞர் கொண்டு வந்த மதுவிலக்குச் சட்டத்தால் மாநிலத்தில் மதுக்கலாசாரம் பெருகி விட்டது. ஆட்சியாளர்கள் சாராய வியாபாரிகளாக மாறிவிட்டார்கள். அதனால் மக்களின் சாபத்திற்குக் கலைஞர் ஆளாகியிருக்கிறார். அந்தப் பாவத்திலிருந்து விடுபடக் கலைஞரே மதுவிலக்கை மீண்டும் கொண்டு வர வேண்டும் என்று பிரசாரம் செய்தேன். இப்போதும் அப்படித்தான் என் கூட்டங்களில் பிரசாரம் செய்து வருகிறேன். இப்படியொரு தருணத்தில் கலைஞரின் இந்த அறிவிப்பு மகிழ்ச்சியானது மட்டுமின்றி, வியப்பானதும் கூட. அவர் சொன்னதை நிறைவேற்றி பாவத்தைப் போக்கிக் கொள்ளுவார் என்று நம்புகிறேன்.

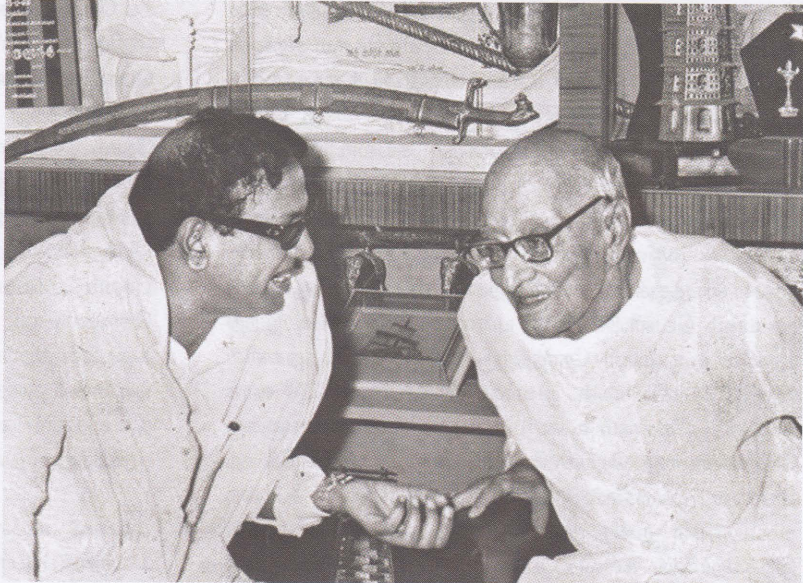
மதுவிலக்கைக் கொண்டு வருவதால் வருமானம் இழப்பு ஏற்படும் என்று ஒரு கூற்று இருக்கிறதே?

இது வெட்கங்கெட்ட பேச்சு. நிர்வாகம் தெரிந்த

அமைச்சர்கள் இருக்கிறார்கள். முதலமைச்சர் இருக்கிறார். ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இந்த வருமான இழப்பை எப்படிச் சரிக்கட்டுவது என்பது தெரியாதா? ஒரு மனிதன் ஆரோக்கியமாக இருந்தால் பத்துப் பேர் உள்ள குடும்பத்திற்கு அவனால் சம்பாதித்துப் போட முடியும். அந்தப் பொருளாதார நுணுக்கம் கூடத் தெரியாதவர்களா அமைச்சர்களாக, அதிகாரிகளாக இருக்கிறார்கள்?. வருமானம் போய்விடும் என்பது சுத்தப் பொய். அதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. குஜராதத்தில் மதுவிலக்கு இருக்கிறது. அந்த மாநிலம் இன்றைக்கு நாட்டிலேயே சிறந்த மாநிலமாக வளர்ச்சி அடையவில்லையா?

நெருப்பு வளையத்திற்குள் உள்ள கற்பூரம் போல் தமிழகம் இருக்கிறது. சுற்றியுள்ள மாநிலங்களில் மது இருக்கும் போது இங்கு மட்டும் கொண்டு வருவது சாத்தியமில்லை என்கிறார்களே?

வீட்டுப் பக்கத்தில் சாராயக் கடை இருக்கிறது என்றால் எல்லோரும் போய் குடிக்கிறார்களா? தமிழகத்தில் உள்ள ஏழரைக் கோடிப் பேரும் குடிக்கிறார்களா? இல்லையே. இது மாதிரி வாதமெல்லாம் பைத்தியக்காரத்தனமான வாதம். ஒருவன் சாராயம் காய்ச்சிக் குடித்தால் குற்றம் என்று இருக்கும் போது அரசாங்கமே சாராயம்

1971 ஆகஸ்டில் மதுவிலக்குச்சட்டத்தை ரத்துசெய்து கள்ளுக்கடைகளைத் திறக்க வேண்டாம் என்று வேண்டுகோள் விடுப்பதற்காக முதலமைச்சர் கருணாநிதியைச் சந்தித்த போது...

காய்ச்சினால் குற்றமில்லையா? எந்த அரசியல் சாசனம் சாராயம் விற்க அனுமதி தருகிறது? நெருப்பு வளையத்திற்குள் தமிழகம் கற்பூரம் போல் இருக்கிறது என்று சொல்லும் அரசியல்வாதிகள், தமிழகத்தில் மதுவிலக்கை அமுல்படுத்தி நெருப்பு வளையத்திற்குள் ஒரு நீரூற்றுப் போல் தமிழகம் இருக்கிறது என்று ஏன் சொல்லக்கூடாது? அப்படிச் சொல்லும் மன வலிமை அரசியல்வாதிகளுக்கு வர வேண்டும் என்பதுதான் எனது கோரிக்கை.

இந்தக் கோணத்தில் கலைஞர் கருணாநிதியின் மதுவிலக்குப் பற்றிய அறிவிப்பு அமுல்படுத்தப்படும் என்று நீங்கள் கருதுகிறீர்களா?

இன்றைக்குத் தமிழகத்தில் இரு அரசியல் கட்சிகள் தான் பலமான கட்சிகளாக, ஆட்சிக்கு வரும் கட்சிகளாக இருக்கின்றன. ஒன்று அ.தி.மு.க. இன்னொன்று தி.மு.க. மற்றவர்கள் எல்லாம் இவர்கள் மீது குதிரை ஏறிச் சவாரி செய்பவர்கள்தான். ஆகவே இந்தமுறை கலைஞரே மது விலக்கை அமுல்படுத்துவேன் என்று கூறியிருப்பது ஆறுதல் அளிக்கிறது. இதைக் கூடத் தேர்தல் அரசியல் என்று சிலர் கூறலாம். வாதாடலாம். ஆனால் என்னைப் பொறுத்தவரை பெரிய கட்சியாக உள்ள தி.மு.க. இதைக் கூறியிருப்பதை வரவேற்கிறேன். அதை அவர் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். தவறினால் அதற்கான எங்கள் போராட்டம் தீவிரமாக இருக்கும்.

நாங்கள் ஆட்சிக்கு வந்தால் முதல் கையெழுத்து மதுவிலக்கு என்று பா.ம.க.வும் அறிவித்துள்ளதே?

டாக்டர் ராமதாஸ் அவர்களுக்கு அந்த உணர்வு இருக்கிறது. ஆனால் பா.ம.க. ஏற்கனவே மத்திய அரசிலும், மாநில அரசிலும் கூட்டணியாக இருந்த கட்சி. பீடி, சிகரெட் போன்றவற்றிற்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுத்தோம் என்று கூறும் டாக்டர் அன்புமணி அவர்கள் தான் அமைச்சராக இருந்த போதோ அல்லது இப்போது எம்.பி.யாக இருக்கிற போதோ தேசிய அளவில் மதுவிலக்குக் கொள்கை கொண்டு வர என்ன நடவடிக்கை எடுத்தார் என்ற கேள்வி எழுகிறது. ஆகவே பா.ம.க. பற்றிய இந்தக் கேள்வி மக்கள் மனதில் இருக்கிறது. விமர்சனம் ஆகவும் இருக்கிறது. எப்படிப் பார்த்தாலும் இன்

றைக்கு என் போன்றவர்கள் போராடியதன் விளைவாக அனைத்து அரசியல் கட்சிகளும் போராடுகின்றன. அ.தி.மு.க. தவிர மற்றக் கட்சிகள் மதுவிலக்குக் கொண்டு வர விரும்புகின்றன என்பது வரவேற்புக்குரியது. அதே நேரத்தில் இந்தக் கட்சிகள் தங்கள் கட்சி உறுப்பினர்களையும் குடிக்காமல் இருக்கச் சொல்வார்களேயானால் அதை மேலும் நான் வரவேற்பேன்.

சமீபத்தில் ஆர்.கே. நகர் இடைத்தேர்தலில் கூட போட்டியிட்டீர்கள். இதுவரை உங்கள் கோரிக்கை பற்றி எந்தெந்த முதலமைச்சர்களிடம் முறையிட்டு இருக்கிறீர்கள்?

ஆர்.கே. நகர் இடைத்தேர்தலில் மது ஒழிப்பு வேட்பாளராக நானும், டிராபிக் ராமசாமியும் போட்டியிட்டோம். பிறகு நான் போட்டியிலிருந்து விலகி டிராபிக் ராமசாமிக்குப் பிரசாரம் செய்தேன். தொகுதியில் நூறு அடிக்கு 200 அ.தி.மு.க.வினர் நின்று பிரசாரம் செய்த தொகுதியில் மதுவிலக்குக் கொண்டு வர வேண்டும் என்றால் எங்களுக்கு வாக்களியுங்கள் என்று நாங்கள் பிரசாரம் செய்ததே பெரும் சவாலாக இருந்தது.

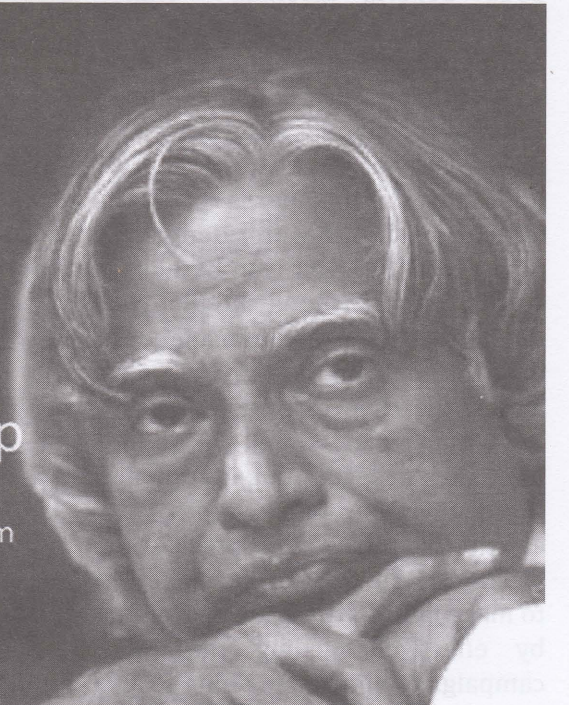
புதுவை முதலமைச்சர் ரங்கசாமியை நேரில் சந்தித்து மதுக்கடைகளை மூடுங்கள் என்று மனுக் கொடுத்தேன். கேரள முதல்வர் உம்மன் சான்டியைப் பார்க்கப் போனேன். பார்க்க முடியவில்லை. முதலமைச்சர் ஜெயலலிதாவைச் சந்திக்க மூன்று முறை தலைமைச் செயலகம் போனேன். ஆனால் இறுதியில் கைதாகி ஜெயிலுக்குப் போனேன். அதற்குக் காரணம், இலங்கையில் இனப் படுகொலை. தமிழகத்தில் சாராயப் படுகொலை என்று போஸ்டர் போட்டு விட்டு அவரைப் பார்க்கப் போனது தான். ஆகவே என்னால் பார்க்கவே முடியாத முதலமைச்சர் ஜெயலலிதாதான்! ●

Dreams

is not what you see
in sleep

is the thing which
doesn't let you sleep

- A. P. J. Abdul Kalam

Stage set for a decisive General Election

Rationale for the Rajapaksa nomination can only be that the majority community is crying out for them and therefore there is a major groundswell of support for their return. This has yet to be manifested and the Sirisena statement appears to have taken the wind out of their sails somewhat.

Nominations have been submitted and most manifestos issued. The August 2015 General Election, arguably, even though the point has been made many times before, the campaign of the most important general election for the country is well on its way. This time around, the importance of the election is underscored by the unfinished business of the January 2015 General Election. That Mahinda Rajapaksa won some 5 million votes in the predominantly Sinhala Buddhist areas of the south and that the margin of the Sirisena victory was not as large as desired, has kept the political hopes of the Rajapaksa camp alive. Their argument after the presidential election and now is that Sirisena won because of minority votes however defined and that with the burden of a 6 month incumbency in Government for the anti-Rajapaksa forces, the chances of a revival are more than equal.

In this respect, outside of the predominantly Tamil areas, the election is a re-run of the presidential election. Rajapaksa has been allowed to make himself the issue by Sirisena by effectively ceding the UPFA campaign to him and in doing so also

demonstrated his current weakness within the UPFA and its principal constituent party the SLFP. In his public broadcast on the issue of nomination to his predecessor, President Sirisena basically said that he did not want to do it but had to, therefore he is not playing any part in the UPFA campaign and more or less also said that votes should be given to the other side, namely the UNP. The latter part of the statement is the most controversial in so far as, if the granting of nomination to the Rajapaksa led to cries of betrayal by those who campaigned against them in January, the suggestion not to vote for them has led to the accusation of betrayal from Rajapaksa and his supporters. President Sirisena's

Dr. Paikiasothy
Saravanamuttu

strategy may well be that the Rajapaksa should be given enough rope to hang themselves or that the electorate should be given another chance to categorically reject them, could well succeed, although it could also end up as a gamble in which the future of the country is being held to ransom to a fight for the heart and soul and control of the SLFP.

The rationale for the Rajapaksa nomination can only be that the majority community is crying out for them and therefore there is a major groundswell of support for their return. This has yet to be manifested and the Sirisena statement appears to have taken the wind out of their sails somewhat. The available evidence points to the UNP emerging as the single largest party and to a government therefore with UNP and pro- Sirisena ministers. Were the majority to be too small there is the prospect of support from other parties from outside of government; there is also the prospect of the Rajapaksa UPFA, were it to be the largest party in government, to attempt to buy over MPs and topple the government. Consequently, the important factors to be borne in mind by the electorate is to complete the unfinished business from January, come out in large enough numbers to vote to do so and establish a stable, reform oriented government.

The next parliament does indeed have its work cut out for it. Apart from seeing through the anti-corruption drive – the Rajapaksa candidacy may have been launched in the hope of halting it – the new parliament will have to deal with the very issues the anti- Rajapaksa political parties decided to put on the backburner in January – namely the issues of accountability, truth and justice which will be highlighted by the report that will come out of the Human Rights Council in September and a political settlement of the ethnic question. In addition there are a host of economic issues, electoral and other governance reforms.

For the electorate and political parties in the north and east, the questions relating to truth, justice, reparations and guarantees of the non-recurrence of conflict are foremost. What bargaining power or leverage will they have on a new government in this regard?

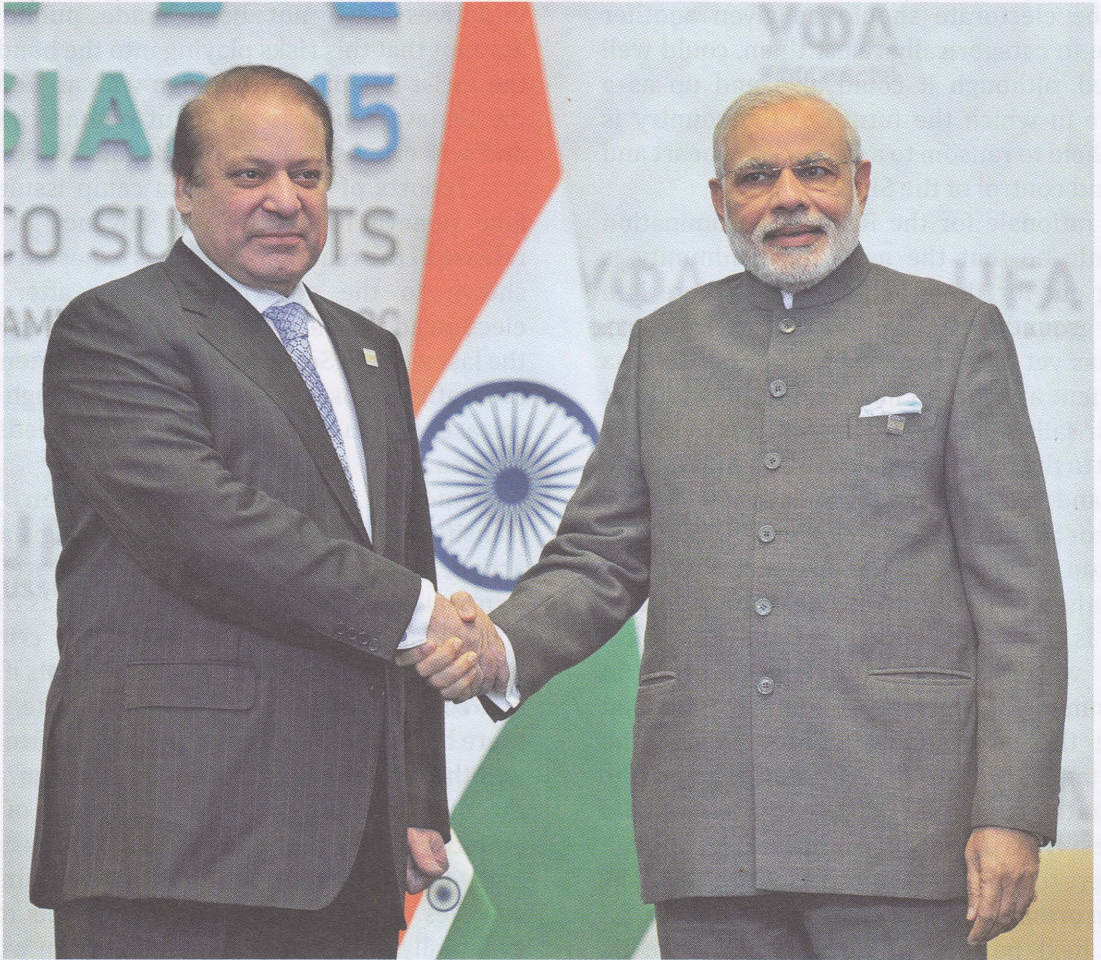
Currently there are initiatives by government to establish a permanent Office of the Missing, a

credible domestic mechanism for accountability and some mechanism for truth telling. These initiatives have not been made public on account that this risks playing into the hands of the racist Rajapaksa campaign who argue that the Geneva report is all about regime change and war crimes trials at the Hague. There are also reports of the Rajapaksa camp issuing a fake Geneva report well in advance of the release of the real thing, which is expected to be shown to the government soon after the election and released officially to the Council in the last week of September. Some movement on reparations has also been made through the release of lands, but much more needs to happen.

Meaningful steps on reconciliation and transitional justice will involve legislative action. For instance disappearances are not criminalized in Sri Lankan law as well as other crimes against humanity and war crimes. Issues will also arise with regard to trials if any are contemplated. Who will prosecute, will there be an independent prosecutors office and will the judges be exclusively Sri Lankan? On the question of a political settlement of the ethnic conflict, the evidence on the basis of party manifestos is that it has to be within the confines of the unitary state. Were this to be eventually accepted by all, the question would then be the extent of devolution within this framework, land and police powers.

No doubt all of this will play out in the election campaign in the north in particular. Then effective pre-eminence of the TNA over voters there appears to be challenged to a limited extent by a younger generation of voters and university students to whom a more assertive Tamil nationalism has attraction. There are socio-economic issues relating to daily living and livelihoods, which will increase in saliency as well. The politics of grievance has trumped all else for quite a time and with very good reason. Whilst it still has relevance, it could lose its pre-eminence as the only rationale for political action six years after the end of the war. Whatever the result, the next parliament has its work cut out for it and likewise for the citizens of the country. ●

(The writer is the executive director of Center for Policy Alternative, Colombo)

India-Pakistan Equations

So much was said for the Ufa, Russia, side-line meeting between Indian Prime Minister Narendra Modi and his Pakistan counterpart Nawaz Sharif, as if they had achieved a real breakthrough in the strained bilateral relations, which had been the cause of three wars, between 1948 and 1971. Lest they should forget, the Kargil War happened in 1999. Post-Ufa, so much has since been said and written about the subsequent border clashes, drone shoot-down and else that Ufa now seemed to be a dream, and a day-dream at that.

India-Pakistan relations are primary to any permanent peace and prosperity not just for the two countries, but also for the whole of South Asia. Afghanistan, the last member to join the South Asian Association for Regional Cooperation (SAARC) may not have all its security problems cleared if India and Pakistan sign off a peace treaty, but a substantial part of its concerns would have been mitigated. The rest, if India and

N.Sathiya Moorthy

Pakistan were to work together and sincerely, could be addressed more effectively than any other way.

At the bottom of the India-Pakistan squabble is neither the 'Kashmir issue', nor the build-up of mutual mistrust of the past decades. It has more directly to do with Pakistan's birth, which is centred on anti-India sentiments of the times. Like India, Pakistan too comprised disparate regions and provinces, peoples and languages, both colonial and pre-colonial ones, at birth. Owing to historic reasons, 'Kashmir' became a symbol, both inside and outside Pakistan.

There is a school of thought in Pakistan yet, which concludes that if it resolves the Kashmir problem, Pakistan would cease to be a nation-

As is often said, while other nations have armed forces, in the case of Pakistan, the armed forces have a nation.

The Pakistani dilemma owes mainly to the unholy cohabitation between the armed forces and the nation's traditional rich. Nawaz Sharif and the Bhuttos belonged there. Like counterparts in the US and elsewhere, they have formed a powerful click with the armed forces. To the latter, the former has remained a delivery boy, who gets his dues, at times more than 'deserving'.

State, as such. It could split and splinter without effort. There is also a parallel school of thought in India – but the sentiments are much weaker than in Pakistan – which feels that if Pakistan were to break-up, then problems for India would be more and worse.

There is however nothing to suggest that their fears would come true. India having survived as a nation-State despite the worse predictions by western authors and thinkers, it has not happened. India's transition is worth a much deeper study, and has in it, elements of demography and ethnicity, languages and dialects, gender and socio-economic aspects.

Faulted now for all wrong reasons, Jawaharlal Nehru's 'Democratic Socialism' provided post-Independence India with a much-needed domestic agenda to work on and work with.

In the absence of a domestic agenda worth the name, that too, one that addressed the socio-economic concerns of the post-colonial population(s), Pakistan had to look externally for a cause and reason to stay together. Having missed the bus early on, after Ayub Khan – who later conferred on himself the rank/honour of a Field Marshal – took over power through a military coup, nothing much seemed to have gone right for Pakistan.

Today, Pakistan is still in the clutches of the armed forces. As is often said, while other nations have armed forces, in the case of Pakistan, the armed forces have a nation. The polity and society are held to ransom, not that there is open protest, civil war or anything, other than a periodic attempt at facilitation to overthrow a military ruler through the electoral tools of democracy. Spelling trouble on the streets more than that they want to handle, the armed forces have always given the impression of capitulating under people's power – only to return after manipulating the time and circumstances, one more time.

Unholy cohabitation

The Pakistani dilemma owes mainly to the unholy cohabitation between the armed forces and the nation's traditional rich. Nawaz Sharif and the Bhuttos belonged there. Like counterparts in the US and elsewhere, they have formed a powerful click with the armed forces. To the latter, the former has remained a delivery boy, who gets his dues, at times more than 'deserving'.

Even today, the question would remain relevant if Pakistan would have been saved if at birth, the moderate polity had dismantled landlordism, as India did at the time. Politics and electoral constituencies notwithstanding, the abolition of the zamindari, 'land' and 'labour' reforms (as were known then, not now), the generation of public sector jobs that created a new urbanized middle classes -- though the progress might have been tardy – all ensured that India progress and united.

At present, India's post-Independence class

of neo-rich, including the western multi-nationals, might be using the political and bureaucratic classes in the country to have their way, as in the West. Even the bi-polar polity at the national-level too may be 'conspiring' through silence, if not outright connivance. But the abolition of the zamindari and such other socio-economic measures meant that the nation had a scheme, and not the schemers, a nation.

If Pervez Muasharraf as martial law dictator and later 'popularly-elected' (?) President of Pakistan sought to include an element of developmental agenda, with American and Saudi aid, it did not go that far. The efforts were over-shadowed also be the aid-givers' motives in seeking Pakistan's backing for the US-led NATO war on 'global terrorism' in Pakistan. An earlier effort by Zia-ul-Haq to promote a local agenda, whether consciously, or otherwise, was pushed to the background by his unmistakable preference for teaching India a lesson, for 'Bangladesh War and Liberation'.

Zero-option war

The US and the rest of the West cannot escape Indian criticism, if it came to that, for aiding – though not abetting – Zia's Pakistan into devising the zero-option terror-war as the only way to bleed a more powerful and resourceful India, with minimum political or military support from his western allies, at the height of the 'Soviet occupation' of Afghanistan. He could not have chosen a better time, as the 'Soviet occupation' meant that he could call American military-aid 'peanuts' and get away with it.

With the ISI funding and aiding, training and arming, anti-India terrorism, a low-key affair compared to either the Bangladesh War or the 'Soviet occupation' of Afghanistan, the West could comfortably look the other way without their conscience being pricked one way or the other. For successive governments in Pakistan, in the second phase, it was also a tactic to re-deploy the restless international mercenaries at the ISI command, along the Indian border after they had to be withdrawn from the Afghan front, post-9/11 US-NATO 'occupation' of Afghanistan.

With the result, what used to be home-grown anti-India protests in Jammu & Kashmir, and

was beginning to die a natural death in the decades after Partition, began assuming a new life and vigour, with ISI involvement, encouragement and direction. First in Punjab over the 'Khalistan issue' and then in Jammu and Kashmir, the ISI brand of anti-India terror took roots, long before the West willingly acknowledged Pakistan as the epi-centre of global terror. Why could have nipped it in the bud, they went in for short-term personal gains, and lived to face 9/11 and the rest.

Nuclear flash-point

Over the years, and post-Pokhran-II, India, Pakistan and China have become three neighbouring nations faced with threat of mutual nuclear destruction. Though China could be linked to Russia as a neighbour, from there France, etc, etc, barring the US across the Oceans, it's the India-Pakistan nuclear flash-point that has been at the heart of regional security-threat. Despite the larger and multiple problems involving India and China, no one is talking about such a nuclear threat between the two South Asian giants.

In the case of India-Pakistan, the real threat owes to Musharraf's Kargil War comment that they would not shy away from a 'tactical nuclear- strike' if the Indian armed forces crossed into Pakistan territory. A similar threat has been held out by his political successors. The avoidable hype attaching to Ufa, particularly in India, followed by the return of mutual recrimination, again more so in India – both in the political space and the media.

In this background, the question is if any solution to the Kashmir issue would automatically resolve all problems between the two South Asian neighbours. As is by now well-known, under the Vajpayee regime in India, when Musharraf was still in power in Pakistan, conversion of the 'Line of Control' (LoC), in Pakistan-occupied Kashmir (PoK) into 'international border' (IB) was almost agreed upon, at the Track-II level. It floundered after Musharraf wanted more than that – and did not even know what more to ask of India.

This apart, today, the issue would also concern Pakistan's ability – including that of the ISI – to pull out anti-India terrorists at will. Pakistan itself is under constant terror-threats and

attacks, with the result, Islamabad – or, even Rawalpindi, the seat of military-command -- cannot guarantee to anyone that Pak-sponsored terrorism was off. Pakistan now requires external assistance, cooperation and inputs, including intelligence inputs, to save its own skin.

None in Islamabad seems wanting to acknowledge this reality. Instead, they seem to look at legitimate Balochi uprising and the like as the handiwork of India, and bombarding the local population, in the name of fighting terror, be it against Pakistan or against the US forces in Afghanistan, can only add to the internal security situation, even more.

Today, Pakistan's meeting of India's long-held demand for the handing over of identifiable anti-India terrorists like Dawood Ibrahim and Lakhvi too cannot ease bilateral tensions. Nor can it resolve all of anti-India terrorism, that too overnight. But it's the kind of symbolism that would send out a clear message of cooperation with India, and also of distancing from the past ISI terror-networks.

That can only be a beginning, but a good beginning. Other issues, including Jammu and Kashmir, may have to be discussed and decided upon. But on Jammu and Kashmir, too, Pakistan does not seem to have any clear position, if at all. On the one hand, it continues to be in possession of PoK areas, and even have elected members from the region to national Parliament, and also for the provincial government.

Confusion over 'Kashmir'

It's one thing for Islamabad to talk in terms of revolving Kashmir issue through a UN-mandated plebiscite, but without itself following the pre-conditions in the UN resolutions, which seek the immediate withdrawal of Pakistan from the region. If anything, it should be an acknowledgement of greater Indian legitimacy over Jammu and Kashmir than Pakistan has been willing to acknowledge.

It's another for Pakistan to feed pro-separatist elements in the Jammu and Kashmir State of the Indian Union, both through word and deed. Does it mean that Pakistan wants India dismembered even to the limited extent of

In the 21st century world, war is not an option. But the threat of nuclear-attacks on India, by rogue-elements, both within the Pakistan army and otherwise, is something that not just Indians, but even Pakistanis and the rest of the world do not entirely rule out. Pakistan, in such a case, cannot escape the nuclear fall-out of such an attack, however precise its attack on India be.

Jammu and Kashmir without itself talking about 'surrendering' PoK, either way. Does it also mean that Pakistan also has sinister designs for annexing India's Jammu and Kashmir State through the good offices of Kashmiri separatists, who have always titled on Islamabad's side, whatever be the issue and concern – including ISI terror-strikes on their blood brothers.

Where does it all end? In the 21st century world, war is not an option. But the threat of nuclear-attacks on India, by rogue-elements, both within the Pakistan army and otherwise, is something that not just Indians, but even Pakistanis and the rest of the world do not entirely rule out. Pakistan, in such a case, cannot escape the nuclear fall-out of such an attack, however precise its attack on India be.

India is sworn not to be the first user of nuclear weapons. India's nuclear doctrine also entails that the Indian response would be a full-forced affair, which would not stop until the military and political goals had been met. It's the kind of destruction that even Pakistan might not want. But it's the kind of 'nuclear winter' that the terrorists that ISI had nurtured over decades would be happy with.

Having had Afghanistan to themselves for years and decades – a Stateless people under a faceless leader, as Osama bin-Laden became an enigma– the terror groups would only be happy to have their 'caliphate' expanded to cover all of Pakistan, if only in stages. It's the kind of possibility that India has been concerned about.

(To be continued on page 76)

The TNA is definitely calculating on a UNP led government to negotiate the political solution they have thought out for themselves and through personal trust. Most unfortunately, the next government, even if Wickramasinghe is PM will not be free from Sinhala extremist presence.

Elections 2015; What Should Be The Responsibility Of Tamil People?

"This time there are 08 political parties and 06 independent groups contesting Jaffna. A popular joke here is that if you total the number of people who claim they will win, Jaffna needs more than 07 seats.....Still..., it is the TNA which is the main force."

- Uthayan Executive Editor, Thevanayakam Premnath in an interview with "Ravaya" news paper / 2015 July 19

TNA is still the main political force in North no doubt. Ananthi Sasitharan a Northern Provincial Councilor from Jaffna representing TNA told Ravaya news paper on the same day (July19), the UNP probably will have to form a coalition government and is keeping the doors open for the TNA. Her guess is that TNA leadership may join the UNP in government and try to do something to the Tamil people. Having helped in no uncertain terms to oust the Rajapaksa regime as politically argued by the TNA, what next for the Tamil people.

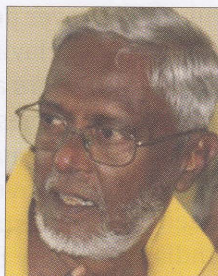
The TNA at the 2015 January presidential poll said in their Statement, it "...therefore believes that it is essential for the health of Sri Lanka's democracy that the authoritarian and dictatorial trajectory on which the Rajapaksa regime has set the country be reversed urgently."

After a long lament thereafter on how the Rajapaksa regime ill treated the Tamil people, the TNA came out neat and clean on their decision with a political qualifier too. "The

experience of our people has been that the struggle for democracy over dictatorship is inextricably linked to the pursuit of our most cherished values: equality, justice, dignity and freedom. We therefore call on all citizens to turn out in great numbers and **defeat the Mahinda Rajapaksa regime by casting their vote in favour of the Common Opposition Candidate Maithripala Sirisena and the Swan symbol.**(emphasis added)

That did happen and now after over 07 months, the Tamil people are called out again to vote at the parliamentary elections 2015. They will vote TNA no doubt, in large numbers. The question again is, "why should they?" A simple answer is, Tamil people have no other seemingly viable and saner option.

Kusal Perera

Yet, how viable the TNA is in delivering their promises is another question, the Tamil people seem hesitant in answering. There is ambiguity among at least the middle class Jaffna Tamil community that I had occasion to meet with on the day the nominations closed on 13 July and the day after. The EPDP has been a nuisance from the very beginning. Not merely because they were anti LTTE, but because they have always been seen and understood as a corrupt outfit tagging along with Colombo governments and been acting as a para military outfit, named so even in the LLRC report. What other options do Tamil people have? All Ceylon Tamil Congress (ACTC) reshaped as the Tamil National People's Front (TNPF) from which Gajendra Kumar is contesting Jaffna has lost credibility among most in Jaffna and lacks any serious political projection the Sri Lankan Tamil people would want to even discuss.

The most sensational presentation the South was dizzy hearing, the ex-LTTE cadres emerging as an independent group to contest this election, is not taken as seriously in Jaffna as they were in Colombo. While Vithyatharan, the veteran journalist leading the group in the election, speaking to the Ravaya news paper argued, they can return at least 02 members from Jaffna, and would then create a new democratic political force, most don't seem to take them seriously. "That's not an ex-LTTE cadre list. There are only 03 or 04 such ex cadres there" a retired administrative officer in Jaffna told me, the day after nominations closed. "They are not known here and may not be cadres sometime" he added. This void in Tamil politics is felt very much in the North and in Jaffna that I saw.

TNA thus remains the only potent option. Responsibility of standing up to Tamil aspirations have fallen on them. The void is felt more because the TNA leadership has failed to deliver on any promise. They found it extremely difficult to negotiate anything with the Rajapaksa regime. After the conclusion of the military offensive in May 2009, with the TNA taking over Tamil leadership, Rajapaksa had ample space to decide on a workable,

democratic solution to all Tamil grievances. He had his own LLRC recommending such solutions that could have been used with advantage in winning majority Sinhala consent, if Rajapaksa so wished. Yet, he was seen back tracking on every promise made to the TNA and also to New Delhi and to the international community. Where the TNA faulted as it now seems clear is, the TNA leadership was not mobilising its own North-East constituencies to lobby and pressure the Rajapaksa regime. They were not even using the organised strength of the North-East Tamil people to lobby New Delhi and international community. They simply couldn't as they were too keen in demanding a political solution, a workable power sharing solution to the provinces, leaving behind all other issues the people were desperately wanting answers for.

These living issues were thereafter expected to be answered through the Northern PC after the people gave an overwhelming mandate to the TNA at the first provincial council election in September 2013. TNA promised a very effective provincial administration with much

All Ceylon Tamil Congress (ACTC) reshaped as the Tamil National People's Front (TNPF) from which Gajendra Kumar is contesting Jaffna has lost credibility among most in Jaffna and lacks any serious political projection the Sri Lankan Tamil people would want to even discuss.

respected and reputed Supreme Court Judge Wigneswaran nominated to the post of Chief Minister. Not only in the North, in the South too, there was wide spread respect for the TNA decision to field such an eminent person with an absolutely clean track record to head the province. Yet to date nothing serious and conspicuous has happened in the

North, the people there could feel any relief and live with dignity.

TNA leadership failed here too in guiding this new provincial council that needed strong political support. It needed expertise in

planning its own short and long term provincial development programme. They needed experts who could help design social security and livelihood programmes for the needy and marginalised. Many are the needy with war affected women, children without one or both parents, the old men and women with none to depend upon and the defence establishment declared 11,000 rehabilitated ex-LTTE cadres still under the intelligence scanner. All these issues needed expertise and resources to develop information and data banks for use in

N.Vithyatharan, the veteran journalist leading an independent group consisting of ex-LTTE cadres argues that they can return at least 02 members from Jaffna, and would then create a new democratic political force. but most people there don't seem to take them seriously.

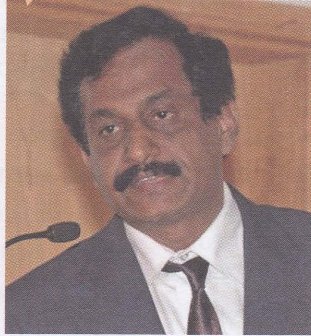
designing and planning programmes for them. The NPC also needed programmes that could mobilise people in North and Vanni on these issues to lobby the Colombo government for necessary legal provisions and extra resources to address issues that are solely war related.

Most unfortunately, the TNA and the Chief Minister was only and solely focussed on having a civilian Governor and a Provincial Secretary who would act independent and be accommodative in the functioning of the administration. Those were definitely important political issues in establishing a civilian administration. Yet they were not the only issues there were for the people. The TNA leadership and the elected NPC leaders did not see the advantage of having socio economic development programmes for the people in challenging and exposing the Rajapaksa regime.

Six years after war, the North-East provinces are still struggling to have their problems solved adequately, with only the TNA to fall back on, election after election. This time too, the TNA still remains the main electoral force. TNA still goes round with the same old promise

of fighting for the rights of the Tamil people in finding a political solution. They basically mean the NPC has no teeth to take on people's issues and therefore a political solution is what the Tamil people need. In Trincomalle, Sampanthan was quoted in media telling his people, **"We can confidently say a political solution could be found by the year 2016.** We are confident that the results of the current election can make an impact on the country and also on finding a political solution." (emphasis added)

It is accepted the provincial councils don't have enough teeth and the Northern Tamil people feel it more than the Sinhala and Muslim people in other provinces. The fact nevertheless is, the TNA has failed to exploit the people's mandate given at the NPC elections in pushing for answers within its powers. The TNA shows no political will to work with the people, beyond asking for votes. It campaigns thus to have a numerically big enough number in parliament that can help them bargain a "political solution" and that too by 2016.

Two stubborn facts evolve from this TNA election promise. One, with the NPC left on the wayside by the TNA leadership that has now given way to friction and conflict between the CM Wigneswaran and the TNA leadership, the people will have to live with all their festering agonies for at least a year or more, till the

TNA works out a political solution with the next government. Two, that political solution the TNA is talking about which no doubt is a serious political proposal, is not presented to the people for a healthy social dialogue. They would therefore negotiate for a political solution with the next government, on their own without any conscious backing from their own Tamil people. All negotiations as in the past would thus remain a "Colombo centred battle" in Sinhala land. Despite that, the TNA is definitely calculating on a UNP led government to negotiate the political solution they have thought out for themselves and through personal trust. Most unfortunately, the next government, even if Wickramasinghe is PM will not be free from Sinhala extremist presence.

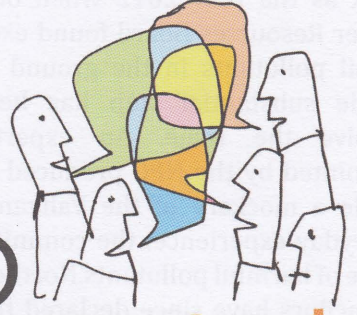
(To be continued on page 76)

Elijah Hoole

Swasthika
Arulingam

Dissent & Debate

This column will reflect on perspectives largely from the North and East, steering them towards progressive debates in the public domain. As a group of writers we see dissent as being critical to understand the predicament of minorities and those on the margins of society.

Beyond Tamil Nationalism

We have come to embrace Tamil nationalism as intrinsically good. This is the first premise upon which much of the current Tamil political analysis and debates are predicated on. So much so that questions like 'what purposes does Tamil nationalism serve?', 'whose needs does it cater to?', and 'what good has it done so far?' sound utterly preposterous.

The island's Tamils will go out to vote once again come the 17th of August. Confronted with the scarcity of leadership choice and driven by the understandable desire to exhibit Tamil unity, they will once again vote overwhelmingly for the Tamil National Alliance. However, for this victory to translate into meaningful changes in Tamils' lives, asking preposterous questions about Tamil nationalism and the direction of Tamil politics is unavoidable, and in fact, necessary.

Only by raising questions about the Tamil nationalists' past record can we grasp the need for the reassessment and a radical redirection of Tamil politics. This – and this alone – can prevent the TNA's victory from being

interpreted as the Tamils' unanimous support for the cause of Tamil nationalism and the ways of its champions.

Tamil nationalism and the Tamil people

Tamils, today, face an endless list of pressing concerns. Heavy military presence across the north is a constant threat against democracy. Perils of all sorts pervade the lives of war widows. With their bread winners either dead or classified as missing, thousands of families have no means for a sustainable livelihood. There are former militants who cannot reintegrate back into the society. Thousands carry scars both physical and mental. On top of a crippled economy there is intense financialisation; people who cannot afford two meals a day are paying interests to creditors in the hundreds. How many of these issues govern the Tamil political debates on the coming general election?

Take, for instance, the grave ecological disaster taking shape in the Valikamam area of Jaffna peninsula. Alarm was sounded as far

back as the year 2012 when officials of the Water Resources Board found excessive levels of oil pollutants in the ground water. Not a single substantial step has been taken to resolve the issue. An expert committee appointed by the NPC produced a report that made a mockery of the Valikamam people's everyday experience: the committee found no trace of harmful pollutants. Northern provincial councilors have since declared the water safe for consumption. Doctors and engineers who have been working on this matter, however, have for long questioned the capacity of the 'expert' committee to conduct a thorough scientific study. The NPC's handling of a disaster that could well leave a quarter of a million people waterless reflects apathy and

incompetence. In fact, aside from thrashing out empty nationalist rhetoric and passing resolutions the NPC has done little else. Cries of central government meddling and complaints of lack of powers crumble upon closer inspection of what the council has done with the powers that it has.

The northern fishing community is approximately 40,000 families strong. TNA parliamentarians maintained a stony silence even as Indian trawlers exhausted maritime resources of the northern seas and wreaked havoc on our fishermen's equipment. It took almost six years for the TNA to finally come out of its shell on this matter. The criminal nature of the Indian trawler enterprise and the severe damages that it unleashed upon the resettled northern Tamil fishing communities somehow escaped Tamil nationalists' attention – both here and abroad. While the Indian fishers successfully lobbied the Tamil Nadu and the

Indian central governments to their aid, our fishers were bereft of political agency as both the Tamil leadership and the Sri Lankan government evaded confrontation.

Where were the Tamil nationalist leaders when the Jaffna youth needed guidance in the aftermath of Vithya Sivaloganathan's rape and murder? What came of the spontaneous social protests? An opportunity to reflect on a serious post-war phenomenon that threatens every Tamil woman in the north and the east was lost as Jaffna lost its senses: stoning of the Jaffna Court building was followed by the arrest of more than a hundred Tamil youth. Tamil nationalism raised its head. A photograph of a school kid holding up a placard with the slogan 'this would not have happened if they were

Where were the Tamil nationalist leaders when the Jaffna youth needed guidance in the aftermath of Vithya Sivaloganathan's rape and murder? What came of the spontaneous social protests? An opportunity to reflect on a serious post-war phenomenon that threatens every Tamil woman in the north and the east was lost as Jaffna lost its senses:

around!' did its rounds in the social media. Beyond the deeply problematic nature of the statement, burdening an unassuming child with that message and gleefully sharing that photograph online – willfully ignoring the risks involved for the boy and his family – underscores the extent of Tamil nationalists' callousness.

Much has been sacrificed in the high altars of Tamil nationalism in the last thirty years: lives, land and livelihood, to name but a few. The façade the LTTE built around this ideology was laid bare in the Mullivaikkal tragedy of May 2009. Even as the LTTE dragged thousands of Tamils to their death grave on the suicidal assumption that the more severe the human catastrophe the greater the possibility for its survival through external intervention, Tamil nationalist apologists turned a blind eye. The nadir of Tamil nationalism was also a moment of truth: it proved that Tamil nationalism had truly trumped the Tamil people. Tamil

nationalism no longer serves Tamil's needs rather it is the Tamil people, especially the marginalised communities within the Tamil population, who must sacrifice for its survival. The elite, Jaffna-centric Tamil leadership has no qualms over advancing its own interests at the expense of the many struggles that sections within the Tamil community face. Presenting Tamil nationalism as a panacea for all that ails the Tamil people is to fly at the face of history.

The need of the hour is exploiting all available avenues for the betterment of Tamil lives. There can be no debate on the need for serious engagement with the government and the south. Parliamentarians who represent the Tamil people should contribute to the debates on broader national concerns such as economic policies, labour, women's rights, and the rule of law. For long have we isolated ourselves and narrowed our horizons.

When calls for change ring hollow

When the Tamil National People's Front's (TNPFF) – a party calling for a change in Tamil politics – rallying cry is 'are you for the rise or the fall of Tamil nationalism?' the depth of the rot within Tamil politics is unmistakable. The Tamil nation, as conceived by the TNPFF, would not be very different to the Sri Lankan nation conceived by successive anti-minority governments of the South. The TNPFF, thus, represents Tamil nationalism in all its anti-pluralist ugliness: its advocacy for a plurinational Sri Lanka, or more popularly 'one island; two nations', is mired in irony, hypocrisy, and self-contradictions.

The TNPFF's stridently opposes any engagement with the 'Sinhala Buddhist Sri Lankan state' on matters of Tamil concern on the basis of historic betrayals and repression. On what basis, then, does the party endorse exhaustive engagement with Tamil Nadu and the international community? Have they not proved to be entities driven by their own self-serving agendas, repeatedly – regardless of the consequences for the Tamils? What came of blindly trusting them in 2009? What does the

deferral of the OHCHR report on Sri Lanka this March imply? Moreover, how do we trust the Tamil Nadu government that implicitly promotes the destruction of northern Tamil livelihoods through its refusal to curb bottom trawling by Tamil Nadu fishermen? What of the treatment that Sri Lankan refugees face in India? Indeed, if engaging with the Sri Lankan government is pointless why bother contesting the general election at all?

The politics of the Tamil Civil Society Forum (TCSF) – a group of Tamil civil society activists who are vocally critical of the TNA – also warrants mention in this context. Close to the crucial presidential poll of January 8, the TCSF released a statement saying it cannot endorse either candidate on the basis of their positions on the national question. When the Tamils voted overwhelmingly for Sirisena, its Spokes person was quick to interpret it as merely an 'anti-Mahinda vote'. What this simplistic, politically motivated analysis failed to account for is the record voter turnout across all Tamil electorates – even when compared with the NPC election. Does the significantly lesser voter turnout in the 2010 presidential election mean that Tamils were any less anti-Rajapaksa back then? Further, it is an unreasonable caricature of the Tamil voter. Does he/she not care about judicial freedom? Does he/she not care for democracy? As a tax payer does she not care about her money being wasted by a single family? The TCSF and its representatives could not bring themselves to recognise the simple fact that ethnic discrimination was one of the many Tamil concerns that were at stake in the historically crucial election.

The recent boycotting of the Trincomalee sittings of the Presidential Commission on Enforced Disappearances was orchestrated by the TCSF. Its agents forced the victims from attending the sittings. While serious concerns over the presidential commission's intentions, efficiency, and politics remain unresolved there can be no justification for this conduct. How many of the women who protested against the presidential commission and called for an international inquiry knew what they were doing? In fact, the authors know of women who lied to the TCSF organisers about using the washroom, slipped into the office space, and

recorded their complaints. What is the difference between the government forcing Tamil war victims to accept compensation and the TCSF pressurising the victims to boycott a hearing that they wish to attend? Are not both expressions of suppression? Are not both the government and the TCSF forwarding their own political agendas at the expense of the war victims' rights and dignity?

The TCFS's refusal to acknowledge inter-dependency between the island's communities and their shared future, and its tacit undermining of Tamils' voting agency in the presidential election reveal much about the true nature of the beast. The alternative politics to the TNA offered by the likes of the TNPF and the TCSF will only reinforce all that is wrong with the TNA.

Towards a people centred Tamil politics

The need of the hour is exploiting all available avenues for the betterment of Tamil lives. There can be no debate on the need for serious engagement with the government and the south. Parliamentarians who represent the Tamil people should contribute to the debates

on broader national concerns such as economic policies, labour, women's rights, and the rule of law. For long have we isolated ourselves and narrowed our horizons. Such a commitment alone can recover our image locally and internationally. Such broader commitments alone shall sow the seeds of political will in the south for the implementation of a political solution that will ensure our dignified existence.

At the heart of Tamil politics must be Tamil people's concerns; not the blind commitment to an all-pervading ideology. The Tamil people should be the sole arbiters of Tamil politics, not the Tamil diaspora or the international community.

Election manifestos cannot and should not be limited to the Tamil question; they must also address issues such as livelihood, education, healthcare and so on. Empty Tamil nationalist rhetoric has not led us Tamils anywhere, nor shall it ever.

Lack of concrete action cannot be masked by the sporadic spewing of eloquent nationalist sound bites. The one constant in Tamil politics must be the unwavering commitment to the Tamil people, at all costs. ●

India-Pakistan Equations...

It's also the kind of possibility that the rest of the world is concerned about.

If Pakistan too is concerned and is using air-power to put down anti-State militancy in Balochistan and elsewhere, it cannot be a solution. It can only be adding a new element to

the complex problem that Pakistan itself has become. With that, it's a problem for the whole of South Asia and the rest of the world, too. ●

(The writer is Director, Chennai Chapter of the Observer Research Foundation, the multi-disciplinary Indian public-policy think-tank, headquartered in New Delhi. Email: sathiyam54@gmail.com)

Elections 2015...

The UNP became the United National Front for Good Governance (UNFGG) for this election as proposed by Champika's JHU that changed its name that in Sinhala means the same. The UNP as a political party seriously and firmly believe, the Sinhala constituency should not be displeased and those conspicuous extreme Sinhala elements should be brought into their fold. Their joint manifesto launched on 23 July, is therefore garbed with Sinhala Buddhist inputs and clearly says, this State will be a "Unitary" State. TNA will thus have to negotiate not with PM Wickramasinghe, but with the

UNFGG to have more than the 13A, but within the "Unitary" State, a politically impossible task.

What would that leave the Tamil voter, who'd vote large for the TNA to co-operate with the next government, expecting it to be led by Wickramasinghe as PM? Politically and in democratic terms, the Tamil people have been left with the responsibility of not only agitating against the Colombo government, but also demanding answers from their own NPC, for which the TNA will have to answer. ●

(The writer is a senior journalist and political analyst based in Colombo)

The Sirisena Dilemma and

Emerging Scenarios

President Sirisena remains the pivotal figure in the prevailing political scenario. Yet, he remains trapped within a historic dilemma. The Sirisena Dilemma is not of Sirisena's making. It is an expression of contending rival class forces and interests within the Lankan ruling class intersecting with global strategic agendas of rival imperialist powers. The Sirisena Dilemma arises from an acute conjuncture where the Land of Lanka is being played by rival global and regional imperialist powers in conjunction with local players, agents and power-brokers locked in a battle for state power and supremacy. It is important to concretely formulate and analyse the Sirisena Dilemma. It serves to reveal the global arena in which the various imperialist and regional power blocs are maneuvering to gain geo-political, strategic advantage and superiority in the Indian Ocean-Asia Pacific Region, including throughout South Asia and in the Land of Lanka. At the heart of the Sirisena Dilemma is the increasing compulsion for the

Sirisena Regime to change course away from the Chinese, Russian and Iranian sphere of influence linked with Mahinda Rajapakse and move steadily into the US-EU-Japan-Indian strategic sphere of influence. This is an external compulsion imposed by the US-led "Western" imperialist strategic alliance.

This external compulsion feeds into the internal dynamics of political survival of the Sirisena-Ranil dispensation. This dispensation has to capitulate to the US-led strategic global agenda, if it is to survive. This is its lifeline to stay afloat on top and exercise its own class dictatorship over the Land and the people. It is the only way to ensure that there will be

Surendra Ajit
Rupasinghe

no return and revival of the Mahinda Rajapakse dictatorship. The new neo-colonial strategic architecture would involve the designing of a new structure of economic, political, diplomatic and financial cooperation (capitulation), based on an evolving strategic partnership with the US and India. There is no free lunch. The US, EU, Japan, Israel and India and other players shall sink their bloody fangs deeper into the lifelines of the country, separately, individually and collectively. There is no way of maneuvering out of this growing inter-imperialist vice nor to pretend being independent from it.

Yet, these moves are fraught with danger. It will play into the hands of Mahinda Rajapakse who would raise the resounding cry of national betrayal, international conspiracy and the rising threat of resurgent 'separatist terrorism'. Mahinda's only chance of grabbing and returning to power is to claim that he has been vindicated by history. That the Motherland of the 'pure Aryan Sinhalese', the pristine Land of the Triple Gem which he liberated from the marauding Dravidians through an epic war of national liberation is being betrayed and the Sinhala Buddhist nation fatally imperiled. This is while standing up against the US and its allies and defying the whole of the international order. Mahinda will claim that this great historic victory and all the sacrifice and suffering, is being undermined and betrayed. Any and every concession, however cosmetic, to liberal democracy, secularism, pluralism, devolution of power will be painted as undermining the unitary State, and with it, the historical legitimacy, integrity and supremacy of the Sinhala-Buddhist nation. This shall appeal to sections of the armed forces who shall feel betrayed by any form of investigation into war crimes- whether by an international, or internationally supervised domestic mechanism. The betrayal of the Rana-Viruwo shall resound and reverberate with raging nationalist 'patriotic' fervor. However much Sirisena tries to get out of this dilemma by downgrading the international call led by the US for accountability with the prospect of a domestic investigation, he stands on the head of a live landmine. The US will use this issue of accountability as a lever to press more and more insistent demands on Sirisena-Ranil

The US will use the issue of accountability as a lever to press more and more insistent demands on Sirisena-Ranil government to become a puppet agent and enforcer of its global strategic geo-political agenda. If the war crimes issue gets washed away, it will inflame Tamil passions, who shall feel betrayed and discarded. It will surely give renewed life to the call for a separate state which will, no doubt, reverberate to the shores of India and the US and offer more options for intervention.

government to become a puppet agent and enforcer of its global strategic geo-political agenda. If the war crimes issue gets washed away, it will inflame Tamil passions, who shall feel betrayed and discarded. It will surely give renewed life to the call for a separate state which will, no doubt, reverberate to the shores of India and the US and offer more options for intervention.

Meantime, Mahinda shall bide his time and play his cards, propped up and beefed up by his Chinese, Iranian, Russian and other friends, and by the train of crony-narco-mafia capitalists who thrived with him. Slowly and steadily shall the forces of fascism nurture and manufacture communal tension, play and prey on stoking the subterranean fears of foreign domination and subjugation, kindle the simmering cinders of Sinhala-Buddhist 'patriotism', feed upon the anger and frustration of the masses against the ruling regime, to strike once again at the throat of democracy and civilized decency. Sirisena expects this backlash. He must prepare for it. More than that, he must overcome it. He must prove that he, and he alone, is the new undisputed, incorruptible and invincible leader and commander of the besieged Sinhala race, destined to protect, preserve and nurture the Dhamma in the Land of the Triple Gem. This is part of the scenario, one segment, of the unfolding and imploding Drama of History in the Land of Lanka we are presently living through. Sirisena must, of necessity, carry the

banner and the cause of Sinhala-Buddhist supremacy and hegemony, if he is to face the inevitable onslaught to his power and domain from whatever source or coalition of forces.

The conflict here is essentially not so much to do with the form of governance. It is not a conflict between a limited executive presidency Vs an executive prime minister and cabinet supremacy. It has to do with preserving the tottering chauvinist, hegemonic unitary State under the command of the Sinhala-Buddhist ruling class. As always the National Question and the fate of the Tamil nation will be held hostage to these intra-ruling class battles. Yet, Sirisena cannot toe the very same rabidly chauvinist-supremacist-fascist line as Mahinda. So, he will have to toe a necessarily vague, vacillating, duplicitous line on the National Question to keep the national minorities on board, while satisfying the blood instincts of the hard core Sinhala-Buddhist political base for which he must compete with Mahinda. How to marginalize and isolate Mahinda Rajapakse to capture his Sinhala-Buddhist chauvinist power base, while holding out the pledge of pluralism and democracy? How to attack Mahinda without splitting and undermining the SLFP and the UPFA, which would only serve the UNP to monopolize power and dictate terms?

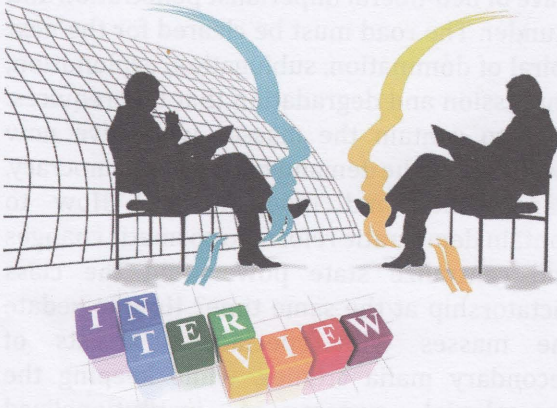
Sirisena also shares a sense of mission and destiny as the guardian of the Sinhala Buddhist nation and the Land of the Triple Gem". He stood watch over the war and rejoiced in the enthronement of triumphal Sinhala-Buddhist hegemony and supremacy. The dilemma is how to be a staunch chauvinist and centralist and yet deliver on pluralist democracy? To the 'hard core' Sinhala Buddhist vote base he must appear as the only true guardian of the Sinhala-Buddhist, chauvinist-hegemonic unitary State, while to all other nationalities and to the world he must appear to be the angel of pluralist democracy. The Sirisena Dilemma arises from not being able to walk this tight rope for too long. It is a profoundly volatile schizophrenic dilemma.

One horn of the Sirisena Dilemma is that the oppressed masses, nationalities and ethnic-religious communities would have to be sold down the tube to pave the way for the next

wave of neo-liberal imperialist penetration and plunder. The road must be cleared for the next spiral of domination, subjugation, exploitation, oppression and degradation that this requires. How to contain the masses who have now awakened to the demand for justice, democracy, transparency and independence? How to contain democratic reform to cosmetic changes and centralize state power and the class dictatorship at the same time? How to sedate the masses with spectacular arrests of secondary mafia cronies, while keeping the neo-colonial system of institutionalized parasitism, terror, abuse and corruption alive? So, this is an untenable tightrope to balance. The rope might split at any time. The crisis of imperialism and of the neo-colonial state will only continue to intensify and explode. All the patching up will not serve to protect the system. The whole game may get exposed to the masses.

The upcoming General Election will not solve any major problem facing the people. It will be the very same corrupt, murdering ruling class that would wield state power. However, this may be an opportunity for all voters to at least ensure that the most notorious criminals are deprived of their power. Beyond that, all candidates should be brought under mass pressure to reveal their particular solutions to the issues of a democratic political solution to the National Question, holding all war criminals accountable to the people, return of all lands to their rightful owners, release of all political prisoners, de-militarization and the prosecution of all criminals guilty of massive corruption and engaging in the drug trade. However, the only real lasting solution to the volcanic crisis of the defunct, neo-colonial State is to build the independent revolutionary power of the people of Lanka as the indivisible and invincible force that can bring down the oppressor State and replace it with a people's democratic state that shall give expression to the unity of all the exploited and oppressed classes, nationalities and communities in a common front to liberate the country from the stranglehold of imperialism and neo-colonial subjugation. As Mao said; "Without Political Power, all is Illusion"! ●

The writer is the general secretary of Ceylon Communist Party (Maoist)

by M.P.Vidyadharan

No change in Modi, Singh policies

Q: The Modi government has now completed one year. What is your assessment about the government performance?

A: What is there to assess? He promised a lot. He promised change. Change in the way the government would function. But has anything changed? Do you find any change in the government functioning? Common people are unhappy. They are disgusted with the performance of the government.

Q: Yes. Modi promised 'Acche Din' (good days) if his party is elected to power.

A: Where is the Acche Din he promised. Leave good days, each day is becoming more difficult. Day-to-day expenses are increasing. Unemployment is on the rise. Ow his party chief (Amit Shah) is saying they need 25 years to bring Acche Din. What a joke. They are fooling people.

Communist Party of India (CPI) leader A.B. Bardhan is one of the senior most, veteran leaders of India. Since the 1990s, he knew closely the prime ministers of India. On numerous times, he was called in for advices by Indian prime ministers – Atal Bihari Vajpayee and Manmohan Singh. Bardhan was a key member in the Co-ordinating Committee of the UPA-1 when the Left parties supported the Manmohan Singh government. They withdrew support when Singh went ahead and signed the Nuclear Deal with the US despite left warnings. Bardhan is no more the powerful General Secretary of the CPI. He relinquished the post after guiding the party for nearly one and half decade during his three terms.

However, Bardhan continues to be a powerful voice in the CPI and the Left movement in India. He is a mentor to the CPI leadership. Bardhan spoke to **Samakalam** on various issues.

Q: You tour the country frequently. What is your feedback from the poor people about the Modi government?

A: People are frustrated. They don't know what to do. Most people, especially the youth, believed Modi when he promised change and better days ahead. Now they have all lost hope. They have lost the trust in Modi, who they believed would bring in a clean governance.

Q: Do you see any alternative?

A: People have lost faith in both the Congress and the BJP. Now, many of them feel there is a good opportunity for another front – a third front. So, I think the time is opportune for such a front. The Left parties should take the initiative to project a better, clean, secular front based on common programmes.

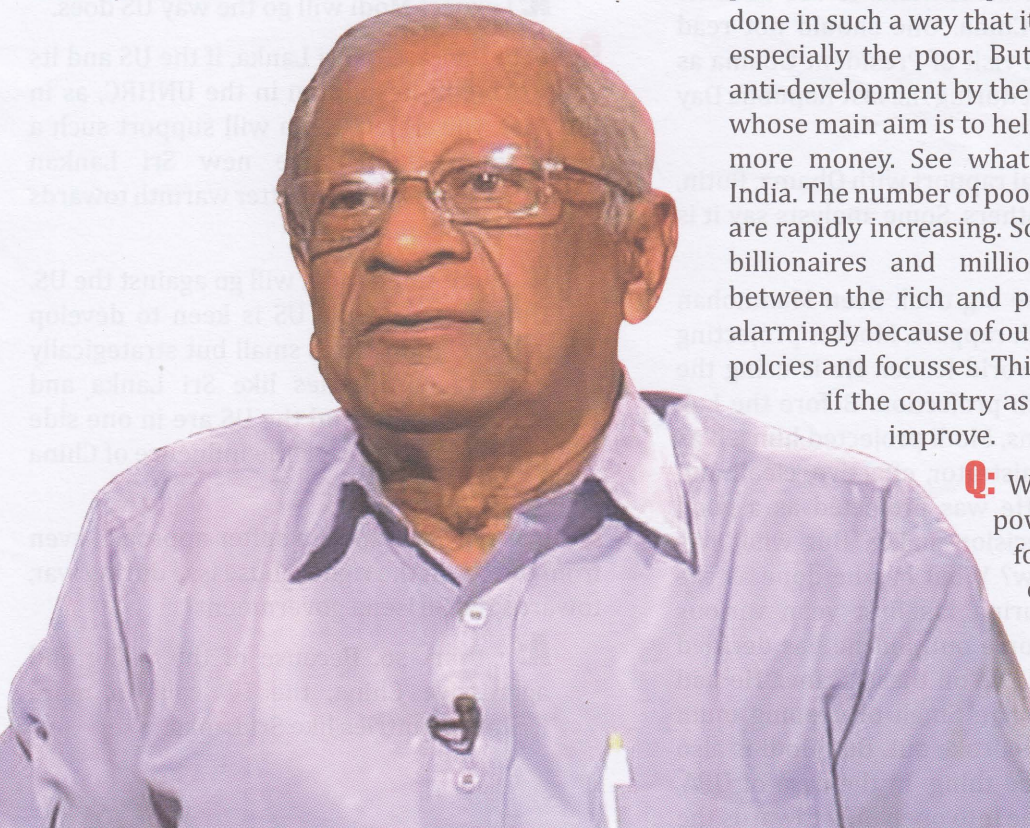
Q: Do you find any change in the government policy pursued by Manmohan Singh and Modi?

A: Not at all. The policies are same. They all make policies favouring the rich business men, capitalists, multinationals. They are not concerned about the poor – farmers, labourers and other working classes. That is why people are getting more and more frustrated. The suicides are increasing rapidly, especially among the farmers. They find it very difficult to live. But the government is not concerned.

Q: What do you think need to be done?

A: We need to make policies to help the poor people, and not the rich. The focus needs to change. Policies should focus on the plight of the people.

Q: It is easier said than done. See what is happening in even in West Bengal. The Left had controlled government for more than three decades before Mamata Banerjee came to power four years ago. Here too, the suicides are quite high. It figures in the top three of highest suicides, according to government data released recently.

A: It is a recent trend. There are many factors for this. I don't think it was because of the fault of our policies earlier. We did commit some mistakes, like forcible land acquisition in some areas like Singur. We paid for these serious mistakes. Mamata (Banerjee) is the result of that.

Q: So, you now accept Singur and Nandigram were mistakes. But when in power, the Left government and leaders were stoutly defending the the land acquisition in the name of industrialisation and job creation.

A: Of course, we accept our mistakes. Even then many of us had reservations against such policy.

Q: This means your government too acted in the interests of rich industrialists, ignoring the poor, in the name of development and creation of jobs for the youth.

A: Unlike the Congress and BJP, our conscience was clear. We did it for the creation of jobs. We are not against development. Development is necessary. But what we are saying is that when we plan for the development, it should be done in such a way that it helps the people, especially the poor. But we are branded anti-development by the BJP and Congress whose main aim is to help the rich to make more money. See what is happening in India. The number of poor and unemployed are rapidly increasing. So is the number of billionaires and millionaires. The gap between the rich and poor are widening alarmingly because of our wrong economic policies and focusses. This needs to change if the country as a whole needs to improve.

Q: When you were in power, you did forcible acquisition of land from the poor. Then why are you opposing the land acquisition reforms which the Modi

government is trying to bring about?

A: I told you we did a mistake. We realise that. The people have taught us a lesson. So, it is our duty to protect people from forcible land acquisition and without sufficient compensations and rehabilitations. We will work with all the opposition parties to oppose this bill of the Modi government.

Q: Modi is being praised for his performance on the foreign policy front, even by his critics. Even Congress leaders accept Modi has been quite effective in projecting India to the world. Even Congress MP Shashi Tharoor praised Modi for his more effective foreign policy, especially for leaving the BJP policy and continuing with the policy pursued by the Manmohan Singh government.

A: I dont think he has achieved much. He is continuing almost the same policy of the Manmohan Singh government. Some people praise him for his rapport with world leaders. This is nothing new. Manmohan Singh too had such a rapport. Now India is a big power. The US is keen to have it in its side. It wants to use us in its fight against China. One should not read much into the visit of President Obama as the chief guest during the last Republic Day parade.

Q: Modi has special rapport with Obama, Putin, Xi Ping, Abe and others. Some analysts say it is not a small thing.

A: What is the big deal. Even Manmohan Singh had such rapport. Modi is projecting himself as a world leader. He is using the media for such projection. Before the Lok Sabha elections, Modi projected himself as a great administrator, effective, clean and transparent. He was projected as a good and quick decision-maker. But what has happened now? What has he done as the PM? Even during his first year, various scams have come out. But he has decided to put a blind eye on these scams. He had accused Manohan Singh of keeping mum when scandals broke out. But Modi is also doing the same thing. In the case of UPA, the scams came into open only towards the

end of its second term. But see what is happening. All the corrupt ministers are in power while Singh had removed the accused ministers. So, Modi is doing a drama. The only difference is that while Singh was a shy, reluctant communicator, Modi is a dramatic actor and good articulator. But this trick wont last much. People have started realising this.

Q: So, basically you dont see any change in the foreign policy?

A: No. Not yet. His policies are same as Singh's towards the US, the West, China, Pakistan and other neighbouring countries. In fact, he is trying to take credit of the policies formulated by the UPA government, whether it is neighbourhood policy, Look East policy, BRICS, US, etc. His policies against Pakistan and China seem to be confused. There is no clarity. Nobody knows what he will do next.

Q: Are you expecting Modi to toe more US centric policies, as Singh had done or will he take into account India's traditional relations with neighbours and local conditions?

A: I expect Modi will go the way US does.

Q: So, in the case of Sri Lanka, if the US and its allies bring in Resolution in the UNHRC, as in the past, you expect India will support such a move, even though the new Sri Lankan President seems to have better warmth towards India than Rajapaksa.

A: I dont think India will go against the US. However, even the US is keen to develop good relations with small but strategically important countries like Sri Lanka and Maldives. India and the US are in one side in the move to check the influence of China in the Indo-Pacific.

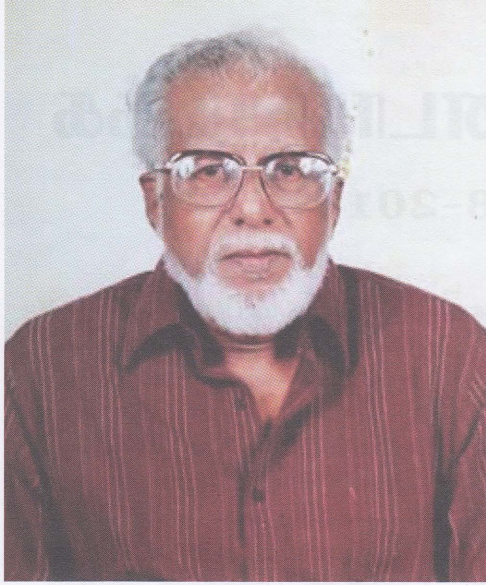
Q: In short, you expect a softer approach even from the US on the rights abuse issue during war, towards the Sirisena government?

A: I think so. Because of the rising and aggressive China, the US can no more irritate countries like Sri Lanka. ●

■ Obituary

Santasilan Kadirgamar

(11th April 1934 - 25th July 2015)

Santasilan Kadirgamar, known as Silan amongst his friends and fellow activists, passed away on Saturday July 25th 2015 in the 81st year of his life. He was born in Chavakach cheri to Rev. and Mrs. J.W.A. Kadirgamar, and lived in Malaysia during the years of the Second World War. He had his school education at Jaffna College from where he entered the University of Peradeniya to read History.

There he began his lifelong involvement with the left movement of Sri Lanka as a sympathiser of the LSSP. He returned to teach history at the Undergraduate Department of Jaffna College, his alma mater, and in the early 80s joined the Department of History at the Colombo University. In 1974 he went to Tokyo to do his Masters at the International Christian University. A couple of years after his return he joined the teaching staff of the Jaffna University as a lecturer in the Department of History. He left for Japan once again in 1983 on a Japan Foundation Fellowship, lecturing at several universities in Tokyo-Yokohama between 1983 and 2000.

In 1979, while at the Jaffna University, Silan became the first chair of the Movement for Inter-Racial Justice and Equality (MIRJE - Jaffna) in the wake of an emergency declared with the onset of disappearances, extra judicial killings and growing militarisation of the north. He was also the co-founder of the Jaffna Citizens' Committee, set up in 1981 after the burning of the Jaffna Public Library.

In 1980, Silan published a seminal and authoritative work on the history and impact of the Jaffna Youth Congress, which was a remarkable, if brief, feature of the north that stood for egalitarian and democratic principles while eschewing narrow ethnic nationalisms. His book *The Jaffna Youth Congress* has been reproduced and also been

translated into Tamil. His other publications include *Ethnicity: Identity, Conflict and Crisis*, co-edited with Kumar David (Hong Kong, 1989), *The Tamils of Lanka: Their Struggle for Justice and Equality with Dignity* (Kanyakumari, South India, 2010) and *The Left Tradition in Lankan Tamil Politics* (in Hector Abhayavardhana Felicitation Volume, Colombo, 2001).

Silan and his family lived exiled from Sri Lanka after 1983, as his involvement with human rights monitoring and campaigning deepened, and the north became ever more militarised. He returned to Sri Lanka to settle down in 2000 after being away 17 years. In the last 15 years, while in retirement, he has been part of an ever narrowing circle of progressive intellectuals within the Tamil community. Has kept conversations going, especially with youth, sharing his experiences of activism in the north. Silan has also been involved in the Sri Lankan ecumenical movement, which is committed to work for inter-racial peace and justice, both within the Christian Church and across all religions. ●

நினைவுப்பரவல்

கலாநிதி லக்ஷ்மி
பெர்னாண்டோ

சேனக பண்டாரநாயக்க (1938-2015)

பேராசிரியர் சேனக பண்டாரநாயக்க நாடறிந்த தொல்பொருளியலாய்வாளர்; களனிப் பல்கலைக்கழகத்தின் தகைசார் பேராசிரியர்; புலமையாளர், கலாவிமர்சகர், நிறுவனங்கள் பலவற்றைக் கட்டியெழுப்பிய சிற்பி எனப் பன்முக ஆளுமைமிக்க ஒருவராகத் திகழ்ந்தவர். நீண்டகாலம் நோயுற்றவராக இருந்த பேராசிரியர் பண்டாரநாயக்க 2015 மார்ச் 2 ஆம் திகதி உறக்கத்தில் இருந்த வேளையில் உயிரிழந்தார் என்ற துயரச் செய்தியை அறிந்தேன். மறைந்த இப்புலமையாளரின் சேவைகளைப் பாராட்டும் முறையில் அமையும் இக்கட்டுரையில் அவரது புலமைத்துறைப் பணிகளையும், பல்கலைக்கழகப் பின்னணியில் நிறுவனத்துறை வளர்ச்சிக்கு அவராற்றிய சேவைகளையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். முதலில் அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றைச் சுருக்கமாகக் கூறவுள்ளேன்.

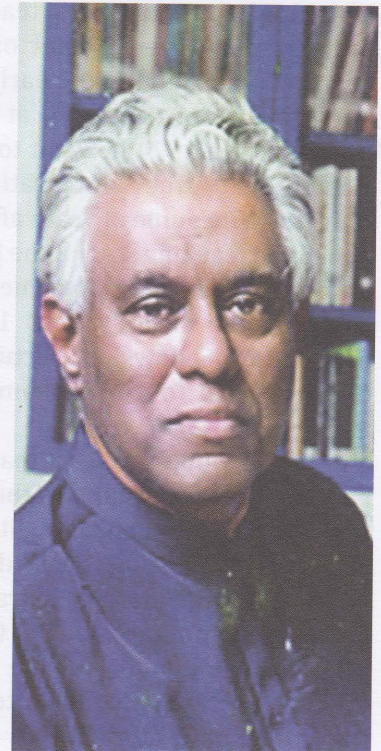
பௌத்தம், கிறிஸ்தவம் என்னும் இரு சமய மரபுகளைப் பின்னணியாகக் கொண்ட குடும்பப் பின்னணியை உடைய சேனக பண்டாரநாயக்க தாராண்மைவாத (லிபரலிசம்) விழுமியங்களைக் கொண்ட குடும்பச் சூழலில் வளர்ந்த ஒருவராவார். அவர் இளமையில் கிளர்ச்சிச் சிந்தனை (Radicalism) கொண்டவராக இருந்தார். அவர் தொல்லியலைத் தமது கல்வித்துறையாகத் தேர்ந்து கொண்டார். அவரின் இத்தேரிவும் அத்துறையில்

அவர் காட்டிய பற்றும் ஆர்வமும் அவரை அத்துறையின் மிகச்சிறந்த அறிஞர் ஒருவராக உயர்ச்சி பெறவைத்தது அவர் தொல்லியலின் பழைமைவாத நோக்கு எல்லைகளுக்குள் தன்னைச் சிறைப்படுத்திக் கொள்ளாமல், கூரிய சிந்தனை கொண்டவராகத் தன் ஆய்வு எல்லையை விரிவாக்கிக் கொண்டார். தொல்லியல் எல்லைக்குள் மட்டும் நின்றுவிடாமல் அவர் வேறுபல துறைகளிலும் தனது அக்கறையைச் செலுத்தினார்.

- * பண்டைய கலைகளின் விமர்சனம்
- * நவீன கலைகளின் விமர்சனம்
- * அவர் வாழ்ந்த காலப்பகுதியின் சமூக நீதி (Social Justice) சார்ந்த முக்கிய பிரச்சினைகள்
- * திறனாய்வு நோக்குடைய பண்பாட்டுக் கல்வி ஆய்வு (Cultural Studies)
- * சமூக - பண்பாட்டு வளர்ச்சியும் அதன் இயங்கியலும் தொடர்பான கோட்பாட்டுச் சிந்தனைகளை முன்வைத்தல்-குறிப்பாகச் சமூகப் பண்பாட்டு வளர்ச்சியில் உள்ளகக் காரணிகளும் வெளியகக் காரணிகளும் என்ற விடயம் பற்றிய அவரது ஆய்வுரை
- * பல்கலைக்கழகக் கல்வியின் முன்னேற்றம்
- * பல்கலைக்கழகங்களில் ஆராய்ச்சியையும் பட்டப்பின் படிப்புத் துறையையும் வளர்த்தல் ஆகிய விடயங்களில் அவரது பங்களிப்பு

மறைந்த பேராசிரியர் சேனக பண்டாரநாயக்க மார்க்சிய சிந்தனையால் கவரப்பட்டவர். இலங்கையில் சிங்களவர்- தமிழர் உறவுகள், இனக்குழுமப் பிரச்சினை என்பன குறித்த மார்க்சிய நோக்கில் சிறந்த ஆய்வுகளை 1970களின் பிற்பகுதியில் முன்வைத்தார். யுத்தம் ஆரம்பித்த பின் அரசியலில் இருந்து தானாகவே ஒதுங்கிப் பண்பாட்டுத்துறைகளில் தம் முழுக்கவனத்தையும் செலுத்தினார். பேராசிரியர் இந்திரபாலா, காலம் சென்ற பேராசிரியர்கைலாசபதி ஆகியோரின் நெருங்கிய நண்பராக இருந்த சேனக பண்டாரநாயக்க யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலத்தில் அங்கு சென்று விரிவுரைகளை நடத்தி உதவியவர்.

ஆ-ர்

வியந்து போற்றுதற்குரியது. 2007 ஆம் ஆண்டில் அவர் எழுதிப் பிரசுரித்த 'University of the future and the culture of Learning' என்னும் அவரது நூல் பல்கலைக்கழகக் கல்வி தொடர்பான அவரது பங்களிப்பின் பயன்மிகு அறுவடையாகவும் சாட்சியமாகவும் விளங்குகிறது.

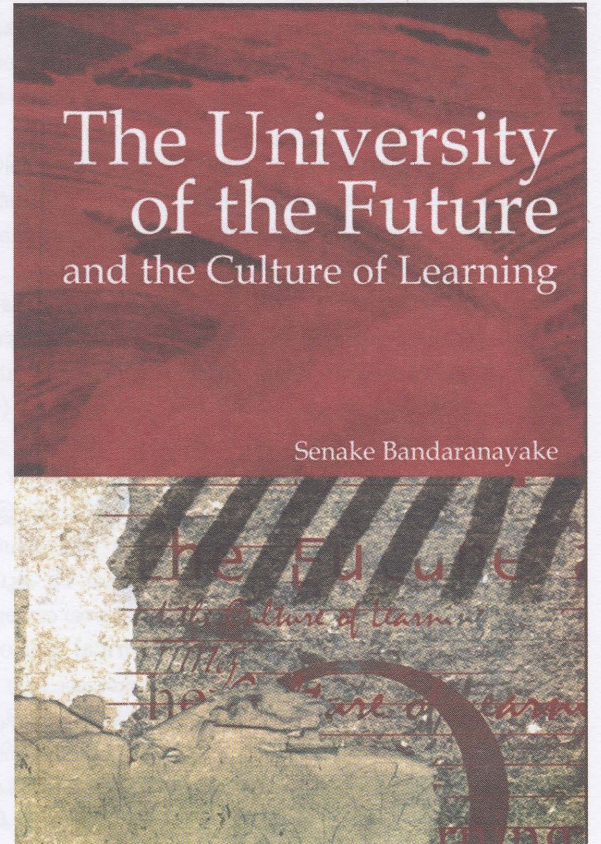
சேனக பண்டாரநாயக்க இரண்டாம் உலக யுத்தம் தொடங்குவதற்கு முன்பாக 1938 ஆம் ஆண்டில் பிறந்தார். இவர் மவுண்ட் லவினியா புனித தோமஸ் கல்லூரியில் 1940களின் பிற்பகுதி முதல் 1950களின் முற்பகுதி வரை கல்வி கற்றார். அவரது இளமைக்கல்வியின் பெரும்பகுதி இலங்கையின் சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட சூழலிலேயே இடம்பெற்றது. 1960களின் ஆரம்பத்தில் இவரது பெற்றோர் ஓய்வு பெற்றுக் கொண்டு பிரித்தானியா நாட்டிற்குச் சென்று அங்கு வாழ்ந்தனர். இதனால் சேனக தன் உயர்கல்வியை லண்டனில் தொடர்ந்தார். அவர்களின் இல்லம் லண்டனின் செல்வச்சிறப்புடையோர் வாழும் 'ஹாலன்ட் பார்க்' என்னும் இடத்தில் அமைந்துள்ளது. ஹாலன்ட் பார்க் விக்டோரியா காலத்துப் பாணிக் கட்டிடங்களையும் குடியிருப்பு வாழிட அமைப்பையும் கொண்ட நாகரிகச் சிறப்புடைய பகுதியாகும். சேனகவின் கட்டடக்கலை ஆர்வம் இங்கிருந்தே துளிர்விட்டு வளர்ந்தது என்று கூறினால் மிகையன்று.

பிரிஸ்டல் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆங்கிலத்தில் சிறப்புப் பட்டம் பெற்றுக் கொண்ட சேனக புகழ்மிக்க ஓக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் தொல்பொருளியலில் மேற்படிப்பைத் தொடர்ந்தார். தமது தொல்லியல் கல்வியின் முதற்படியாக அவர் மானிடவியலில் டிப்ளோமா பட்டத்தை ஓக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகத்திலேயே படித்து அத்தகைமையைப் பெற்றார். பின்னாளில் அவர் தொல்பொருளியல் கண்டுபிடிப்புக்கள் குறித்துச் சமூகப்பண்பாட்டுப் பின்புலத்தில் சிறந்த விளக்கங்களைக் கொடுப்பதற்கு அவரது மானிடவியல்துறைக் கல்வி பெரிதும் உதவியது. தொல்பொருளியலில் 1965 ஆம் ஆண்டில் பி.லிட் பட்டத்தையும் 1972 ஆம் ஆண்டில் கலாநிதி (D.Phil) பட்டத்தையும் இவர் பெற்றுக்கொண்டார். 'பொலநறுவையின் செங்கல் கட்டிடக்கலைப் பாணி', 'அனுராதபுரத்தின் விகாரைகள்' ஆகிய விடயங்களை முறையே இவர் தமது பி.லிட், கலாநிதி ஆகிய பட்டப்படிப்புகளுக்குரிய ஆய்வுப் பொருளாக எடுத்துக் கொண்டார்.

சேனக கிழக்கு, மேற்கு ஆகிய இருவேறு உலகப் பண்பாட்டு மரபுகளையும் உள்வாங்கிக் கொண்ட நவீன மறுமலர்ச்சி யுகத்தின் சிந்தனையாளர். இளைஞராக லண்டன் மாநகரில் கல்வி கற்றுக்கொண்டிருந்தபோது கிளர்ச்சிவாத (Radicalism) சார்பு இவரிடம் வெளிப்பட்டது. 1960களின் மாணவர் எழுச்சி இயக்கங்களில், குறிப்பாகப் பிரான்சின் மாணவர் கிளர்ச்சிகளில், அவர் பங்குபற்றினார். அங்கு அக்காலத்தில் வாழ்ந்த இலங்கையைச் சேர்ந்த மாணவர்களுடனும் நெருங்கிய தொடர்பைக் கொண்டிருந்தார். பிற்காலத்தில் இவரது கிளர்ச்சி

வாதம் பண்பாடு, கலை, தொல்பொருளியல் ஆகிய கலாசாரத்துறைகளை மையங்கொண்டிருந்தது. 43 ஓவியர்குழு (43 Art group) என்ற புகழ்பெற்ற ஓவியர் குழுவின் நிறுவக உறுப்பினரான ஐவன் பீரில் அவர்களுக்குச் சேனக நண்பராகவும், அவருக்கு உதவிய புரவலராகவும் விளங்கினார். 43 ஓவியர் குழுவினை ஐவன் பீரிஸுடன்சேர்ந்து ஜோர்ஜ் கெயிட் (George Keyt) ஜஸ்ரின் தெரணிகல ஆகியோர் நிறுவினர் என்பதை இங்கு குறிப்பிடுதல் தகும். ஐவன் பீரில், இலங்கையின் புகழ்பெற்றசிளிமா இயக்குநர் லெஸ்டர் ஜேம்ஸ் பீரிசின் சகோதரராவார். இவர்கள் இருவரும் அப்போது லண்டனில் வாழ்ந்து வந்தனர். கலாவிமர்சகரான சேனக விற்குக் கலை ஆர்வலரான மானெல் பொன்சேகாவின் நட்பு கிடைத்தது ஒரு பெரும் பேறாகும். மானெல் பின்னர் இவரது மனைவியாக வாழ்நாள் துணைவியாக ஆயினார்.

தனது கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வைச் சமர்ப்பித்ததும் சேனக 1974 இல் தன் தாய்நாடான இலங்கை நோக்கிப் பயணித்தார். அவர் 7000 மைல் தூரத்தைக் காரில் பயணித்து, தொல்பொருளியல் தலங்களையும் கலைக்கூடங்களையும் நேரில் சென்று பார்த்தவாறு ஐரோப்பா, ஆசியா என்ற கண்டங்களுடாக இலங்கை வந்து சேர்ந்தார். 1975 ஆம் ஆண்டில் களனிப் பல்கலைக்கழகத்தில் தொல்பொருளியல்துறையில் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராகப் பதவி ஏற்றார். அதன் பின்னர் புலமைத்துறையின் ஏணிப்படிக்கள் ஊடாக அவர் உயர்ந்து சென்றார். அவ

ரிடம் திறமை இருந்தது. ஆதலால் அவரின் உயர்ச்சி ஆச்சரியப்படுவதற்கு உரியதன்று. 2003 ஆம் ஆண்டில் அவர் சிரேஷ்ட பேராசிரியர் பதவியில் இருந்து இளைப்பாறி, அப்பல்கலைக் கழகத்தின் தகைசார் பேராசிரியராகினார். களனிப் பல்கலைக்கழகத்தில் துறைத்தலைவராகவும் உபவேந்தராகவும் அவர் பணியாற்றினார். தேசிய மட்டத்திலும் சர்வதேச மட்டத்திலும் அவர் வகித்த பங்கும் பணிகளும் விதந்து குறிப்பிடத்தக்கன. தொல்லியல் பின்பட்டப்படிப்பு நிறுவனத்தின் (PGIA) முதலாவது பணிப்பாளராக (1986-1997) அவர் பணியாற்றினார். 1999 இல் பிரான்ஸ் நாட்டுத்தூதுவராகவும் 'யுனெஸ்கோ' தாபனத்தின் இலங்கைக்கான பிரதிநிதியாகவும் நியமிக்கப்பட்டார். அவர் இந்தியா, பூட்டான் ஆகிய நாடுகளுக்கான தூதுவராகவும் பணிபுரிந்தார். பல்கலைக்கழக மானியக்குழுவின் ஆதரவில் அமைக்கப்பட்ட NCAS என்ற நிறுவனத்தின் தொடக்க காலத் தலைவராகவிருந்து ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாத தலைவராகத் திகழ்ந்தார். NCAS என்ற நிறுவனம் மனிதப் பண்பியல், சமூக விஞ்ஞானங்கள் என்பனவற்றின் உயர் கற்கைகளுக்கான தேசிய நிறுவனம் ஆகும்.

கிளர்ச்சித் தொல்லியலாளர்

தொல்லியல் துறையில் கிளர்ச்சியான ராகத் திகழ்ந்த சேனக, ஆய்வில், அகழ்வாய்வில் கண்டெடுக்கப்பட்ட அரும் பொருட்கள், சின்னங்கள் என்பனவற்றைப் பற்றிய விளக்கம் தருதல் என்னும் இரு துறைகளிலும் தனது அழியாத தடங்களைப் பதித்துச் சென்றுள்ளார். இலங்கை வரலாற்றில் பண்டைக் காலமான கி.மு.1000 - கி.பி.500 காலத்தை அவர் வரலாற்றுக் காலகட்டங்களாகப் பிரித்தல் (Periodisation) என்ற விடயத்தில் அவரின் போட்பாட்டுப் பங்களிப்பு விதந்து பாராட்டப்படவேண்டியது. வரலாற்றுக் காலகட்டங்களை வகுக்கும்போது இலங்கையின் புராதன காலமக்கள் கற்கால உணவு சேகரிப்பு நிலை, பின்னர் மட்கலங்களைச் செய்யும் தொழில்நுட்பத்தைக் கண்டுபிடித்து முன்னேறுதல்,

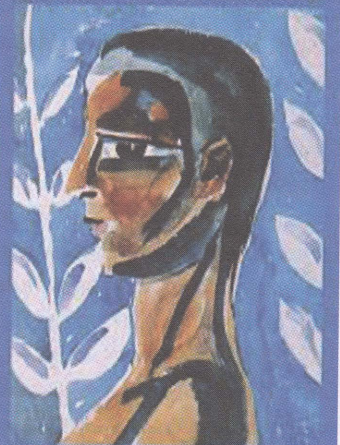
நிலைத்த விவசாயச் செய்கை, நீர்ப்பாசனத் தொழில்நுட்பத்தின் அடிப்படைகளைத் தெரிந்து கொள்ளல், நீர்ப்பாய்ச்சல் மூலம் நெல் பயிரிடல், இரும்பின் உபயோகம் ஆகிய வெவ்வேறு கட்டங்களை எவ்விதம் கடந்து சென்றனர் என்பதைத் தெளிவாக விளக்கிக் கூறினார். கிறிஸ்து சகாப்தத்தின் தொடக்க காலத்தின் போது இலங்கை மக்கள் சிக்கலான சமூக, அரசியல் நிறுவன அமைப்புகளையும் உயர்ந்த சமய சிந்தனையும் கல்வி அறிவும் உடையவர்களாய் முன்னேறிய பெருவளர்ச்சியை அவர் எடுத்துக்காட்டியிருந்தார். இந்த வளர்ச்சியின் போது உள்ளக மாற்றங்கள் என்ற செயன்முறையோடு வெளியகத் தாக்கங்கள் என்ற இருவகை இருந்ததை அவர் எடுத்துக்காட்டினார். அவர் உள்ளக மாற்றங்களுக்கு அழுத்தம் கொடுக்கும் 'Theory of internal dynamics' (உள்ளக இயங்கியல் என்னும் கோட்பாடு) என்னும் கருத்தை முன்மொழிந்தார். இலங்கையின் அமைவிடம், அது ஒரு தீவாக இருந்தமை என்பன உள்ளக மாற்றம் முக்கியம் பெறக் காரணம் என்று அவர் குறிப்பிட்டார். திறந்த கடல் வெளியின் மத்தியில் அமைந்து வெளிநாட்டுத் தாக்கங்க்கு உட்பட்டு இலங்கை வளர்ச்சி பெற்றது. அதன் வளர்ச்சி உள்ளகச் செயல்முறை (Internalize process) என்பதன் அடிப்படையிலேயே ஏற்பட்டது என்று அவர் கூறினார். அவர் இலங்கைத் தீவு முழுவதையும் உள்ளடக்கியதாகத் தன் விளக்கத்தை முன்வைத்தாரேனும் இங்கு பிரதேச அடிப்படையில் பல்வித வேற்றுமைகள் கொண்ட போக்குகள் இருப்பதையும் எடுத்துக்காட்டினார். இவருடைய (Continuities and transformations; studies in srilankan archaeology 2012-பக் 14) நூலைப் படிப்போர் இவ்வுண்மையை விளக்கிக் கொள்வர். 13ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 19 ஆம் நூற்றாண்டுவரையான பிற்கால வரலாற்றுக் கட்டம் (Late historical period) வித்தியாசமான தன்மையுடையது என்பதை அவர் எடுத்துக் காட்டியிருப்பதையும் பின்வரும் மேற்கோள் விளக்கி நிற்கின்றது.

“தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சிகளின்னை ஒத்த போக்கு

தொல்லியல் கல்வியை வகுப்பறை கற்பித்தலோடு நிறுத்திவிடாது, அதனை கோட்பாடு, நடைமுறை என்ற இரண்டின் சேர்க்கையான கல்வியாக மாற்றிய பெருமை பேராசிரியர் சேனகவிற்கு உண்டு. தொல்லியலின் பழைமைவாத நோக்கு எல்லைகளுக்குள் தன்னை சிறைப்படுத்திக் கொள்ளாமல் கூரிய சிந்தனை கொண்டவராக ஆய்வு எல்லையை விரிவாக்கிக்கொண்டார். தொல்லியல் எல்லைக்குள் மட்டும் நின்று விடாமல் அவர் வேறு பல முறைகளிலும் தனது அக்கறையை செலுத்தினார்.

CONTINUITIES AND TRANSFORMATIONS

STUDIES IN SRI LANKAN ARCHAEOLOGY AND HISTORY

Senake Bandaranayake

கள் இலங்கையிலும் ஏற்பட்டன. மத்தியில் இருந்து விலகிப் பிராந்தியங்களை நோக்கிய வளர்ச்சி மேலாண்மை பெறுதல் (Dominance of centrifugal forces) பல் வேறு மையங்களில் அரசுகள் தோற்றம் பெறுதல் (Multiplis polities) முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறைமைகளின் ஆரம்ப வடிவங்கள் (Protocapitalism) தோன்றாதல் என்பனவே இவ்வொற்றுமை அம்சங்களாகும்.

இலங்கை வெவ்வேறு இனக்குழுமங்கள் (Ethnic communities) எவ்வாறு உருவாக்கம் பெற்றன என்ற விடயத்தை ஆராயும் போது 'வெளித்தாக்கம் - உள்ளக மாற்றம்' (External and the internal) என்ற தமது எண்ணக்கருவை அவர் பிரயோகித்தார். இதன் மூலம் இலங்கையில் இனக்குழும அடிப்படையான அரசின் தோற்றம் பற்றிய மரபு வழிச் சிந்தனைகளை சேனக கட்டுடைப்புச் (Deconstruction) செய்தார். அவருடை இவ்விளக்கங்கள் இன்றைய காலகட்டத்தில் மிகவும் முக்கியம் உடையன எனக் கருதுகிறேன். பொய்ப்புனைவுகள், பகையுணர்வு என்பனவற்றின்படி வரலாற்றை கட்டமைக்க முனையாது இலங்கைச் சமூகம் எவ்வாறு பரிணமித்தது, அதன் ஊடே தனித்தனி இனக்குழுமங்கள் எவ்வாறு பரிணாமம் பெற்றன என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள இவை உதவுகின்றன. இலங்கையில் சிங்கள - தமிழ் இனக்குழுமம் விவாதத்தில் முக்கியம் பெற்ற ஆரியர்-திராவிடர் என்ற பொய்ப்புனைவை சேனக பண்டாரநாயக்க தகர்த்தார். தொல்லியல் அடிப்படையிலான அவரது வரலாற்று ஆய்வுகள் அவருக்கு இத்தகர்ப்புக்கு உதவின. 1979 ஆம் ஆண்டில் இலங்கைச் சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கக் (SSA) கருத்தரங்கில் சமர்ப்பித்த அவரது கட்டுரையில் இருந்து ஓர் மேற்கோளை இங்கு தருகின்றேன்.

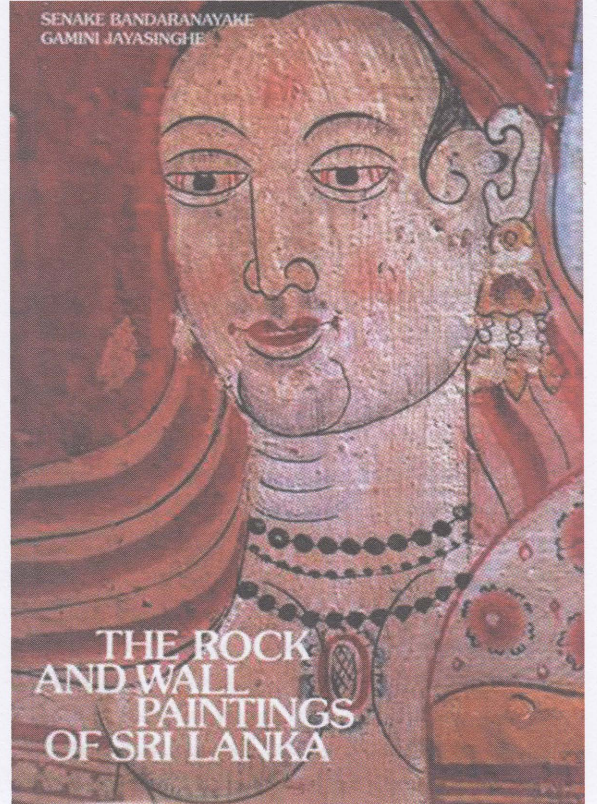
“இலங்கையிலும் (இந்தியாவிலும்) ஆரியர் - திராவிடர் என்ற எதிர்மறைகள் சார்ந்த தவறான விளக்கங்கள் நவீனகாலத்தன. இந்நவீன காலத்து விளக்கங்களைப் பண்டைய வரலாற்றுக்குள் புகுத்தி இனக்குழுமங்களின் சுய அடையாளத்தைக் கட்டியமைக்கும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. இலங்கையின் சிங்களவர், தமிழர் என்ற இருபெரும் இனங்களின் இனக்குழும அடையாளக் கட்டமைப்பில் இத்தவறான கருத்துப் பெரும் செல்வாக்கை வகித்தது.

தொல்லியல் கல்வியை வகுப்பறைக் கற்பித்தலோடு நிறுத்திவிடாது' அதனைக் கோட்பாடு, நடைமுறை என்ற இரண்டின் சேர்க்கையான கல்வியாக மாற்றிய பெருமை சேனகவிற்கு உண்டு. களனிப் பல்கலைக்கழகத் தொல்லியல் பேராசிரியர் என்ற பதவியை பயன்படுத்தி இவர் இக்கல்வித்துறையில் பெருமாற்றத்தைக் கொண்டு வந்தார். இவரின் அரும்பணிகாரணமாகத் தொல்லியல் துறைக் கல்வி இந்நாட்டில் ஏனையதுறைகளுடன் இணைவுபெற்று வளர்ச்சிபெற்றது. பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் முதலிலை ஆய்வு (Survey), அகழாய்வு, திட்டம் வரைதல் (Plan drawing) படவரைகலை, ஆய்வுசூட நுண்ணாய்வு, அரும்பொருட்களைப் பாதுகாக்கும்

நுட்பங்கள் போன்ற தொழில்நுட்பம் சார்ந்த பல விடயங்களையும் கற்றுக்கொள்ளக்கூடிய சூழலை ஏற்படுத்தினார். முதலிலைப்பட்ட (இளங்கலைவகுப்பு) வகுப்பில் படிப்பவர்களுக்குத் தொல்லியல் நுட்பங்களை நன்கு கற்றுக்கொள்ளவும் ஆய்வுகளைச் செய்யவும் வழியமைத்தார். மாணவர்கள் தாம் இதுவரை கண்டுகொள்ளாத புதிய தொல்லியல் தரவுகளைத் தாமே கண்டுபிடிக்கவும் அவற்றைப் பதிவு செய்தல், நிர்ப்படுத்தி ஒழுங்கமைத்தல் ஆகிய வேலைகளைச் செய்யவும் அவர் பயிற்றுவித்தார். இதற்குப் பாடவிதானத்தில் அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்டது. மாணவர்கள் செய்முறைப் பயிற்சி, ஆராய்ச்சி ஆய்வுக் கட்டுரை எழுதுதல் ஆகியவற்றிலும் பயிற்றுவிக்கப்பட்டனர். இம்முறைக்கல்வி இப்பொழுது பிற பல் கலைக்கழகங்களின் தொல்லியல் துறைகளிலும் பின்பற்றப்படுகிறது.

கலையும், கட்டிடக்கலையும்

சமகால ஓவியங்கள், ஓவியர்களின் ஆக்கங்கள் குறித்து ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்ட சேனக தனது ஆய்வு நோக்கை மனிதன் பன்னெடுங்காலத்திற்கு முன்னரே தீட்டிய ஓவியங்கள் வரை விரிவுபடுத்தினார். இலங்கை ஓவியக்கலையின் பண்டையகால முன்னோடிகள் குறித்தும் ஆய்வு செய்தார். கட்டிடக்கலையை ஒரு தனித்துவமிக்க கலைவடிவமாகக் காணும் நோக்கு இவரிடம் இருந்தது. பண்டைக்காலக்கட்டிடக்கலை பற்றிய இவரது விரிந்த ஆய்வுகளுக்கு இதுவே தூண்டுதலாக அமைந்தது. ஒவ்வொரு கட்டிடக்கலை மாதிரியையும், தனித்துவ

முடைய கலாவிடவம் என இவர் விளக்கினார். 'Sinhalese Nonastic Architecture' (மடாலயங்களின் கட்டிடக்கலை) என்ற இவரது பெரும் ஆக்கம் 1974 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. 'ஒரு சமூகம் உருவாக்கும் கட்டிடக்கலை வடிவங்கள் அச்சமூகத்தின் அகவாழ்வின் உயிர்ப்பான வெளிப்பாடாகும்' என்றும் 'சிங்களவர்களின் கலைகள், கட்டிடக்கலைப்படைப்புகள் என்பன பற்றிக் காலவரிசைப்படியான நிரற்படுத்தல் உரியமுறையில் இன்னும் செய்யப்படவில்லை. இப்போது நமக்குக் கிடைக்கும் வரலாற்றுச் சின்னங்கள் பற்றித் திட்டவாட்டமான ஆய்வினைச் செய்வதற்குரிய வரை சட்டகம் ஒன்றை நாம் உருவாக்கி, இனிமேல் புதிதாகக் கிடைக்க விருக்கும் சின்னங்கள் பற்றிய ஆய்வுக்கும், புதிய விளக்கங்களுக்கும் உதவவேண்டும். இது எதிர்காலச் சந்ததியினருக்காக நாம் செய்ய வேண்டியபணி' என்றும் மேற்குறித்த நூலின் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டார், சேனக (ஓவியம் போன்ற) கலைகளையும் கட்டிடக்கலையினையும் ஒருங்கே சேர்த்து யாவற்றையும் கலைவெளிப்பாடுகளாகவே கண்டார். அவரின் விளக்கங்கள் கலா உணர்வின் அடிப்படையில் அமைந்தன. பண்டைக் கால மடாலய கட்டிடக்கலை வடிவங்களையும் இக்காலத்து இலங்கையின் கட்டிடக்கலை விற்பன்னரான பாவா (Geoffrey bawa) அவர்களது கட்டிடங்களையும் அவர் கலாவிடவங்கள் (Artistic forms) என்ற நோக்கு முறையிலேயே பார்த்தார். ஜியோபிரே பாவாவின் நினைவுச் சொற்பொழிவின் போது அவர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டதை இங்கு சுட்டிக்காட்டுதல் தகும்.

'நாம் வாழும் இன்றைய காலகட்டத்தில் ஓவியத்துறைக்கு 43 குழு செய்த பங்களிப்பு, சிங்கள நாவல் என்ற இலக்கிய வடிவத்தின் மலர்ச்சிக்கு மார்க்டின் விக்கிரமசிங்க செய்த பங்களிப்பு, அரங்கியலுக்கு எதிரிவீர சரத் சந்திரவும், சினிமாத்துறைக்கு லென்டர் ஜேம்ஸ் பீரிஸும் செய்த பங்களிப்புகளும் ஒரே தரத்திலும் நிலையிலும் பாவாவின் கட்டிடக் கலைப் பங்களிப்புடன் வைத்துப் பார்க்கப்படவேண்டியன'.

கற்பாறைச் சிற்பங்கள் சுவரோவியங்கள் தொடர்பாக சேனக வேடர்களின் பாறைச் சிற்பங்களில் இருந்து எமது கட்டிடக்கலை வரலாறு ஆரம்பமானது எனக் குறிப்பிட்டார். தெளிவற்ற தொடக்ககால கட்டிடக் கலை வரலாற்றில் 'எங்கள் மரபு' என்று சொல்லக்கூடியவற்றை அவர் தெளிவுபடுத்தினார். அத்தோடு இவ்விடயத்தில் வெளிநாட்டுத் தாக்கத்தையும் அவர் மறுக்கவில்லை. பேராசிரியர் அஷ்லி ஹல்பே (Ashley halpe) இவரின் ஆய்வினை 'இவ்விடயம் பற்றி முதன் முறையாக எழுதப்பட்ட முழுமையான ஆய்வு' எனப் பாராட்டியதைக் காணலாம். 300 பக்கங்களைக் கொண்ட இவ்வாய்வு நூலில் 97 கறுப்பு வெள்ளை படங்களும், 169 வண்ணப்படங்களும் உள்ளன. இந்நூலில் பகுப்பாய்வு முறையில் அமைந்த மூன்று அத்தியாயங்கள் குறிப்பிட்டுச் சொல்லப்படவேண்டியன. ஓவியக் கலை மரபின் வளர்ச்சி, பண்டைய மத்திய கால ஓவியங்கள் பிந்திய

மனிதப் பண்பியல் மற்றும் சமூக விஞ்ஞான உயர் கற்கை களுக்கான நிறுவனம் என்ற அமைப்பின் உருவாக்கப் பணியினைச் சேனக தன் கல்வித்துறை வாழ்க்கையின் பிந்திய கட்டத்தில் செய்து முடித்தார். இது நின்று நிலைக்கக்கூடிய அரியதொரு பணியாகும்

காலத்துச் சதை ஓவியங்கள் (Murals) என்பனவே இம் மூன்று அத்தியாயங்கள். காமினி ஜயசிங்கவின் அற்புதமான புகைப்படங்கள் நூலுக்கு அணிசேர்த்துள்ளன.

தனது மனைவி மானெல் பொன்சேகாவுடன் இணைந்து '43 குழுவின்' ஓவியங்கள் பற்றிய விமர்சன மதிப்பீட்டைச் சேனக செய்தார். பரவலாக 43 குழு பற்றி நிலவிய கருத்துக்கு மாறுபட்ட கருத்தை இவர்கள் முன்வைத்தனர். 'ஓவியத்தில் மேற்கத்தைய மரபையும் நமக்கு அந்நியமானதையும் 43 குழு புகுத்தியது' என்ற கருத்துத் தவறு எனச் சுட்டிக்காட்டிய இவர்கள், 43 குழுவைப் பற்றி இவ்வாறு பாராட்டினர்.

'நவீனமானதும் எமது கலைமரபில் கால் ஊன்றி நிற்பதுமான தனித்துவப் பாணியை இவர்கள் கண்டுபிடித்தனர். சுதேசியத்தன்மையுடைய நவீனத்துவம் இது; தனித்துவத்தையும் சுய அடையாளத்தையும் கொண்டது' இலங்கையில் பாடசாலை ஓவியக் கல்விக்கான பிரதம பரிசோதகர் பதவியை வகித்த Geoffrey Beling (19321967) 43 குழு பற்றி இவ்வித கருத்தையே கூறியிருந்தார். ஐவன் பீரிஸ் ஓவியங்கள் மீது சேனகவிற்கு அலாதியான பிரியம் இருந்தது. அவர் பீரிஸின் புரவலருமாவார். சேனகவின் பல்புற முயற்சிகளிலும் மானெல் பொன்சேகாவும் துணையாக நின்று உதவினார்.

நிறுவனங்களின் சிற்பி

நான் கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தின் பட்டப்படிப்புகள் கல்லூரியின் பீடாதிபதியாக 2003-2005 காலத்தில் கடமையாற்றிய போது, பல்கலைக்கழக மானிய ஆணைக்குழுவின் பின்பட்டக்கற்கைகளுக்கான குழுவின் தலைவராகச் சேனக பண்டாரநாயக்க கடமையாற்ற

றிக்னார். அப்போது அவருடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு

பணியாற்றும் சந்தர்ப்பம் கிட்டியது. அக்காலத்திற்கு முன்னர் 1995 இல் இலங்கை மன்றக் கல்லூரியில் அவரை நான் சந்தித்தபோதும் அவர் பின்பட்டப்படிப்புத் துறையின் அபிவிருத்தி பற்றித் தொலைநோக்குச் சிந்தனையுடையவராக என்னோடு உரையாடியது ரூபகத்திற்கு வருகிறது. சோவியத் யூனியனில் இருந்த சமூக விஞ்ஞானங்களுக்கான கல்விக்கழகம் (Academy of social sciences) போன்றதொரு அமைப்பு இலங்கையில் அமைக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் அவரிடம் இருந்தது. இருப்பினும் அவர் நடைமுறை விடயங்களான பயிற்சி, திறன்களை வளர்த்தல் என்பனவற்றில் கூடிய கவனம் செலுத்தினார். பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்களுக்குச் சிறந்த பயிற்சியை அளித்து ஏனைய துறைகளோடு ஒப்பிடும்போது மிகவும் பின்னடைந்த நிலையில் உள்ள மனிதப் பண்பியல் சமூக விஞ்ஞானங்கள் துறையினை முன்னேற்ற வேண்டும் என்ற ஆவல் அவருக்கு இருந்தது. நாட்டின் அறிவு வளத்தை ஒருங்கு சேர்க்கும் முறையில் அறிஞர் குழு (Think tank) போன்று அது செயற்பட்டுக் கொள்கை வகுத்தலில் புத்தாக்கமான அம்சங்களை உருவாக்கும் நிறுவனமாகச் செயற்படவேண்டும் எனவும் அவர் கருதினார்.

கல்விக்கும் ஆய்வுக்குமான நிறுவனங்களைக் கட்டி வளர்ப்பதில் அவரின் பணி விசாலமானது. களனிப் பல்கலைக்கழகத்தின் தொல்லியல்துறையின் தலைவராக இருந்தார். பின்னர் அப்பல்கலைக்கழகத்தின் உபவேந்தரானார். தொல்லியல் கற்கைக்கான பின்பட்டக் கல்வி நிறுவனம் (PGIAR) உருவாக்கத்தில் அவர் முக்கிய பங்காற்றினார். அதன் முதலாவது பணிப்பாளராக இருந்த அவர் முன்னர் கற்பிக்கப்படாத புதிய துறைகள் பலவற்றை அங்கு கற்பித்தார். யுனெஸ்கோவின் ஆதரவில் செயற்படுத்தப்பட்ட கலாசார முக்கோணத்திட்டத்தில் அவர் பெரும்பங்கு வகித்தார். கலாசார மத்திய நிதியம் (Central Cultural Fund) அமைப்பின் தொடக்க காலப் பணிப்பாளராக இருந்து அதனை முன்னேற்றப் பாதையில் இட்டுச் சென்றார். கலாசார முக்கோணத் திட்டத்தில் தொல்லியல் பணிப்பாளராக 18 வருடங்கள் பணியாற்றினார். இவருக்கு முன்பு பணியாற்றிய நான்கு பணிப்பாளர்கள் ஆற்றிய பணிகளைத் தொடர்ந்து முன்னெடுத்தார். நிறுவனங்களைக் கட்டியெழுப்புதல் பற்றிய இவரது உயர் சிந்தனைக்குச் சாட்சியமாய் இவரது திட்டப்பணிகள் அமைந்தன. தொல்லியல் சின்னங்களின் பாதுகாப்பும் பேணலும், குறைந்தளவு தலையீடுகளுடன் சுயாதீனமாகச் செயற்படவைத்தல்; இயற்கைச் சூழலுக்கு உச்ச அளவிலான பாதுகாப்பு ஆகியனவற்றை நடைமுறைப்படுத்தினார்.

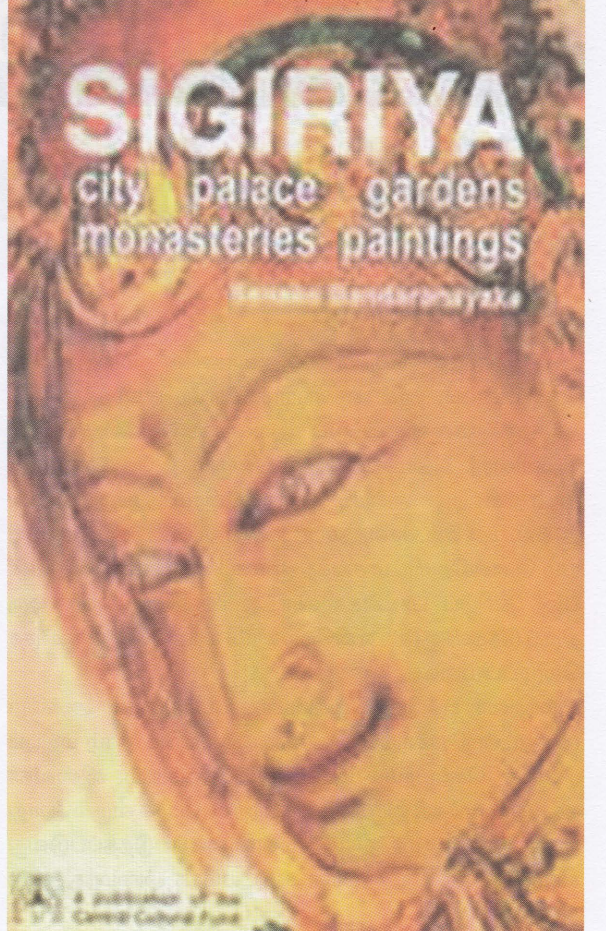
மனிதப் பண்பியல் மற்றும் சமூக விஞ்ஞான உயர் கற்கைகளுக்கான நிறுவனம் (NCAS) என்ற அமைப்பின் உருவாக்கப் பணியினை இவர் தன் கல்வித்துறை வாழ்க்கையின் பிந்தியக்கட்டத்தில் செய்து முடித்தார். இது நின்று

நிலைக்கக்கூடிய அரும்பணியாகும். 2006 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்நிறுவனத்தின் முதலாவது தலைவராகச் சேனக பணியாற்றினார். பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்களுக்கு 200 புலமைப் பரிசில்களை இந்நிறுவனம் வழங்கியது. இவற்றுள் பெரும்பான்மையானவை கலாநிதிப்பட்டப் படிப்புக்கானவை. ஆசிரியர்கள் உள் நாட்டிலும் வெளிநாடுகளிலும் கல்வியைத் தொடர்ந்தனர். இதனைவிட ஆய்வுப் பயிற்சிகள், கருத்தரங்குகள் என்பனவற்றையும் இந்நிறுவனம் நடத்தியது. பல நூல்களையும் பிரசுரித்தது. இந்நிறுவனத்தின் இரண்டாவது பணிப்பாளராகவும், அதன் மூன்றாவது தலைவராகவும் பணியாற்றும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது.

தனது ஆய்வுப் பணிகளிலும் களவேலைகளிலும் நீண்ட நேரம் உழைத்த காரணத்தினால் அவரது உடல் நலம் குன்றியது. சேனக பணியில் இருந்து ஓய்வு பெற்றதும் நோயாளியாயினார். இந்த ஆண்டு மார்ச்சுமாதம் அவர் துயிலில் இருந்தவேளை அவர் உயிர்பிரிந்தது. ●

(கலாநிதி லக்ஷ்மி பெர்னாண்டோ கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தின் அரசியல் விஞ்ஞானமும் பொதுக்கொள்கையும் துறையின் சிரேஷ்ட பேராசிரியராகப் பணியாற்றியவர். NCAS நிறுவனத்தின் முன்னாள் பணிப்பாளரு மாவார்)

ஆ-ர்

நினைவுப்பரவல்

காதுள்ளவன்

கேட்கக் கடவன்

உமா வரதராஜன்

எம்.எஸ்.விஸ்வநாதன் அவர்களின் மறைவுக்குப் பின்னர், நான் எதிர்பார்த்தவாறே நிகழ்ந்தது. தங்கள் சாக்குகளை விட்டுப் பூனைகள் மெல்ல, மெல்ல வெளிவரத் தொடங்கின. முன்னரும் இதே பூனைகள் தான் “சிவாஜி அப்படி ஒன்றும் பிரமாதமான நடிகன் அல்ல, டி. எம்.செளந்தரராஜன், எஸ்.பி. பாலசுப்ரமணியம் போன்றோரிடம் சங்கீத ஞானம் கம்மி, கண்ணதாசன் பழந் தமிழ்ப் பாடல்களிலிருந்து பிரதியெடுக்கும் ஒரு திருட்டுக்கவிஞன்” என்றெல்லாம் மியாவ், மியாவ் குர லெழுப்பியவை.

மற்றவர் பற்றிய மிகையான புகழ்ச்சிகளை ஆக்ரோஷத்துடன் நிராகரிப்பவர்கள் அவர் பற்றிய ‘தாழ் மதிப்பீடுகளை’ செய்யாமல் இருப்பதும் அவசியம். விஸ்வநாதன் -ராமமூர்த்தி இரட்டையர் பற்றிய பேச்சு வரும்போது விஸ்வநாதன் மாத்திரம் முன்னிலைப்படுத்தப்படுவது சிலருக்கு ஓர் உறுத்தலான விடயமாக அமைந்து விடுகின்றது .

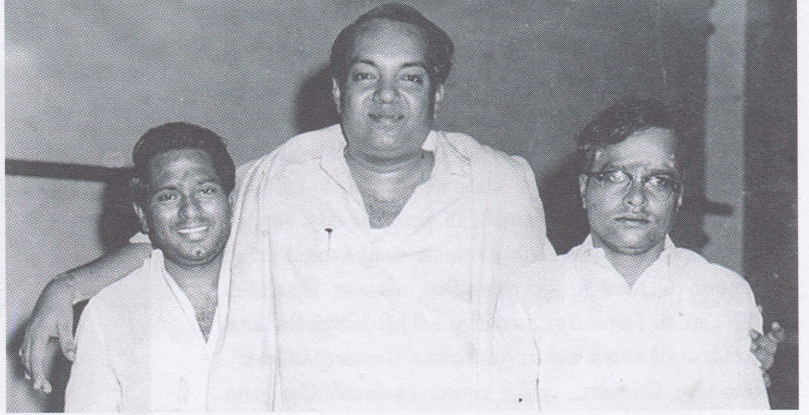
விஸ்வநாதன் அவர்கள் சம்பந்தப்பட்ட திரைப்படப் பாடல்களின் பட்டியல் ஒன்றை இன்று நாம் பார்க்கும் போது 1960இலிருந்து 1965 வரையில் வெளிவந்த பாடல்களுக்குப் பிரத்தியேகமான ஒரு கவனம் கிடைத்திருப்பதை உணரலாம். பாலும் பழமும், பாக்கிய லக்ஷ்மி, பாவமன்னிப்பு, பாசமலர், ஆலயமணி, நிச்சயதாம்பூலம், சமைதாங்கி, பலே பாண்டியா, போலிஸ்காரன் மகள், நெஞ்சில் ஓர் ஆலயம் ,கற்பகம், ஆண்டவன் கட்டளை, என் கடமை, கர்ணன், காதுலிக்க நேரமில்லை, தெய்வத்தாய், சாந்தி,பெரிய இடத்துப் பெண், படகோட்டி, புதியபறவை, ஆயிரத்தில் ஒருவன், கலைக் கோயில் போன்ற படங்களின் பாடல்கள் இந்த ஆண்டுகளுக்குள் அடங்குகின்றன. இக்காலப் பரப்பில் எம்.எஸ். விஸ்வநாதன் அவர்களும் டி .கே. ராமமூர்த்தியும் இணைந்து பணியாற்றினார்கள் என்பது நிச்சயமாகப் புறக்கணிக்கக்கூடிய ஒரு செய்தி அல்ல. ராமமூர்த்தி அவர்கள் வயலினிசையில் தேர்ந்தொரு கலைஞர்.

விஸ்வநாதனின் இஷ்ட வாத்தியமோ ஹார்மோனியம். வயலினினதும், ஹார்மோனியத்தினதும் வெறும் கூட்டாக இந்த இரட்டையரின் சிருஷ்டித்து வத்தை மட்டுப்படுத்தி விடமுடியாது. இசையமைப்பைப் பொறுத்தவரையில் இருவரும் தங்கள் பணி எல்லை களை வரையறை செய்துகொண்டு இயங்கினார்கள் எனச் சொல்வதற்கும் இல்லை.

விஸ்வநாதன் அவர்களே சொல்லி இருக்கிறார். “நான் இதைச் செய்வேன். நீங்கள் இதைச் செய்யுங்கள் என்றெல்லாம் நாங்கள் பாகம் பிரித்துக் கொள்ளவில்லை. ஒருவரையொருவர் மிக நன்றாகப் புரிந்து கொண்டிருந்தோம். தவறுகளைத் தயங்காமல் ஒருவருக்கு ஒருவர் சுட்டிக் காட்டுவோம். அதேபோல் தவறுகளைத் திருத்திக் கொள்ளுவோம். இறுதியில் பாடல் நன்றாக வர வேண்டும் என்பதொன்றே நோக்கமாக இருந்தது. அதற்கான யோசனைகள், சிந்தனைகள், செயற்பாடுகள் இருவரிடம் இருந்தும் வெளிப்பட்டதால் பாடல்களின் வெற்றி உறுதியானது”.

இரட்டையர்களில் யார் அதிசிறந்த திறமைசாலி என்ற கேள்வி, ஒரு பறவையின் இரண்டு சிறகுகளின் செயற்திறனையும் தனித்தனியாக ஆராய்வதற்கு ஒப்பானது. இரட்டையரின் பிரிவுக்குப் பின்னர் தொடர்ந்து வந்த ஆண்டுகளில் விஸ்வநாதன் அவர்கள் தன் ஸ்தானத்தைத் தக்கவைத்துக்கொண்டதை வைத்தோ, டி. கே.ராமமூர்த்தி அவர்கள் தாக்குப் பிடிக்க இயலாமல் சரிவு கண்டதைக் கொண்டோ நாம் தீர்ப்பை எழுதிவிட முயல்வது சரியாகாது.

ஒருவரின் நீடித்த இருப்பையும் மங்காப் புகழையும் மற்றவரின் சரிவின் பின்னரான ஒதுக்கத்தையும் தீர்மானிக்கும் காரணி வெறுமனே திறமை மட்டும் அல்ல. இதன் பின்னே கூட்டல் -கழித்தல்கள், கொடுக்கல் -வாங்

மெல்லிசை மன்னர்கள் விஸ்வநாதன்-ராமமூர்த்தி கவியரசர் கண்ணதாசனுடன்

கல்கள் பல உள்ளன.

ராமமூர்த்தி அவர்கள் தனியாகப் பிரிந்து சென்ற போது அவரை அரவணைத்தவர்களில் முக்கியமானவர்கள் கலைஞர் கருணாநிதி, டி.ஆர்.ராமண்ணா போன்றவர்கள். இது ஜாதி ரீதியில் அமைந்த கூட்டு என்று சொல்லப்படுவதை நாம் இங்கே கணக்கில் எடுக்கவேண்டும். ராமமூர்த்தியின் தனிப்பட்ட இயல்புகளையும் அறிந்து கொள்வது நல்லது.

மாறாக எம்.எஸ்.வி.யின் கலையுலக மற்றும் வெளியுலகத் தொடர்புகள் மிகவும் பரந்துபட்டனவாகவும் சிறப்பான நிலையிலும் திட்டமிட்ட வகையிலும் அமைந்திருந்தன. அப்போது பிரபலமாக இருந்த நடிகர்கள் (எம்.ஜி.ஆர்., சிவாஜி, ஜெமினி), இயக்குனர்கள் (பீம் சிங், பந்துலு, சங்கர், பூரீதர், கிருஷ்ணன் - பஞ்சு, ஏ.சி.திருலோகசந்தர், கே.பாலச்சந்தர்), தயாரிப்பாளர்கள் (வேலுமணி, ஏ.வி.எம். மெய்யப்ப செட்டியார், வாசன்) பாடலாசிரியர்கள் (பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரம், கண்ணதாசன், வாலி) பாடகர்கள் (டி.எம்.செளந்தரராஜன், பி.பி.பூரீநிவாஸ், சீர்காழி கோவிந்தராஜன், பி.சசீலா, எஸ்.ஆர்.ஈஸ்வரி) போன்றோருடன் அவருக்கு இருந்த உறவு மிகவும் சுமுகமானது. அவ்வப்போது முரண்பாடுகள் தோன்றிய போதுங் கூட சீர் செய்யப்பட்டு சமரசங்கள் செய்துகொள்ள எம்.எஸ்.வி தயங்கியதில்லை.

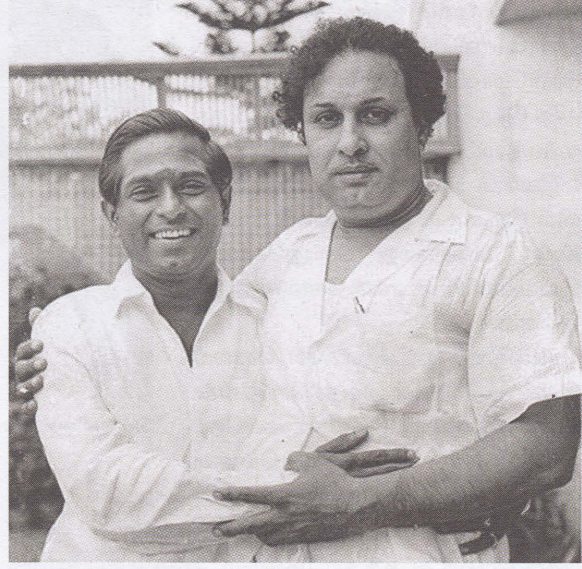
பிரிவுக்குப் பின்னர் ராமமூர்த்தி தனியாக இசையமைத்த பாடல்களுள் வெகு சிலவே தேறியிருக்கின்றன. காதலன் வந்தான்; கண்வழி சென்றான் (மூன்றெழுத்து) காகித ஓடம் கடலலை மேலே (மறக்க முடியுமா) தன்னந்தனியாக, கண்ணிடம் கேட்டிருந்தேன் (சங்கமம்) எந்த எந்த நெஞ்சுக்குள்ளே (மெட்ராஸ் டு பாண்டிச்சேரி), வந்தால் என்னோடு-கம் செப்டெம்பர் பாடலின் தழுவல் (நான்) இவற்றுள் காட்சியின் சோக, அவலச் சுவையால் இன்றும் காட்சியுடன் ஓட்டிய கானமாகத் தோன்றுவது ‘காகித ஓடம் கடலலை மேலே’ மாத்திரம்தான். மற்றப் பாடல்களை எந்தப் படத்திலும், எந்த இடத்திலும் பொருத்திக் கொள்ள முடியும். இந்த வகையில் திரையிசைப் பந்தயத்தில் ராமமூர்த்தி அவர்கள் பின்தங்கி விட்டார் என்றே சொல்லவேண்டும்.

எம்.எஸ்.வி.யுடன் கட்டுரையாளர்

பிரிவுக்குப் பின்னர் விஸ்வநாதன் அவர்கள் தடுமாறியதாகத் தோன்றவில்லை. அவருக்கு வாய்த்தவை மாறுபட்ட களங்கள். நவரசங்கள் ததும்பும் திரைப்படக் காட்சிகள். வெவ்வேறு வகைகளில் மக்களைக் கவர்ந்த நட்சத்திர நடிகர்களின் அபிநயங்கள். தன் பிள்ளையையும், நாயையும் தவிர எல்லாவற்றையும் பறிகொடுத்த நாயகன் (நிலவே என்னிடம் நெருங்காதே -ராமு) வயோதிபருக்கு இரண்டாம் தாரமாக வாழ்க்கைப் பட்ட ஓர் இளம் பெண், மூத்த தாரத்தின் மகளை நோக்கிப் பாடும் பாடல் (காலமிது காலமிது -சித்தி கல்லூரிக் காதலர்களின் எதிர்காலக் கனவு (மன்னிக்க வேண்டுகிறேன்), தங்கை மீது கொண்ட அதீத பாசம் (தண்ணீரிலே தாமரைப் பூ -தங்கை), பழைய வாழ்க்கையை தன் சாரதியாக இப்போதிருக்கும் நண்பனோடு பகிர்ந்து கொள்ளும் கோடீஸ்வரன் (அந்த நாள் ஞாபகம் -உயர்ந்த மனிதன்), மலைப் பிரதேசத்துக் குமரிப் பெண்ணின் விரகம் (நாளை இந்த வேளை -உயர்ந்த மனிதன்) மாறுவேடத்தில் நாயகன் ஆடும் கவாலி நடனம் (ஆடலுடன் பாடலை-குடியிருந்த கோயில்), மகளுக்கு நம்பிக்கையூட்டும் தந்தை (எதற்கும் ஒரு காலமுண்டு -சிவகாமியின் செல்வன்) போன்ற பாடல்கள் மாத்திரமில்லாமல் அவர் தனியே இசையமைத்திருந்த அன்பே வா, பறக்கும் பாவை, ஊட்டிவரை உறவு, காவல்காரன், சாந்திநிலையம், சிவந்த மண், சுமதி என் சுந்தரி, உலகம் சுற்றும் வாலிபன் போன்ற படங்களின் பெரும்பாலான பாடல்களும் அவருடைய ஸ்தானத்தை உறுதி செய்தன.

வயலின் இசையில் மிகவும் தேர்ச்சி பெற்ற ராமமூர்த்தி அவர்களின் பிரிவின் பின்னர் விஸ்வநாதன் அவர்கள் தனித்து இசையமைத்த பாடல்களில் வயலின் இசை சோபை இழுந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அப்படி நிகழவில்லை. இன்னொரு வயலின் கலைஞரான சியாம் என அழைக்கப்படும். ஸாம் ஜோசெப் அந்த இழப்பை ஈடுகட்டினார். ஆனால் இரட்டையரின் பிரிவின் பின்னர் எம்.எஸ்.வி. தனியாக இசையமைத்த பாடல்களில் தென்பட்ட முக்கிய மாற்றம் அவற்றின் மெட்டமைப்புகளில் பிரதிபலித்தது. 'மெல்லிசை மன்னர்' என்பதன் அர்த்தத்

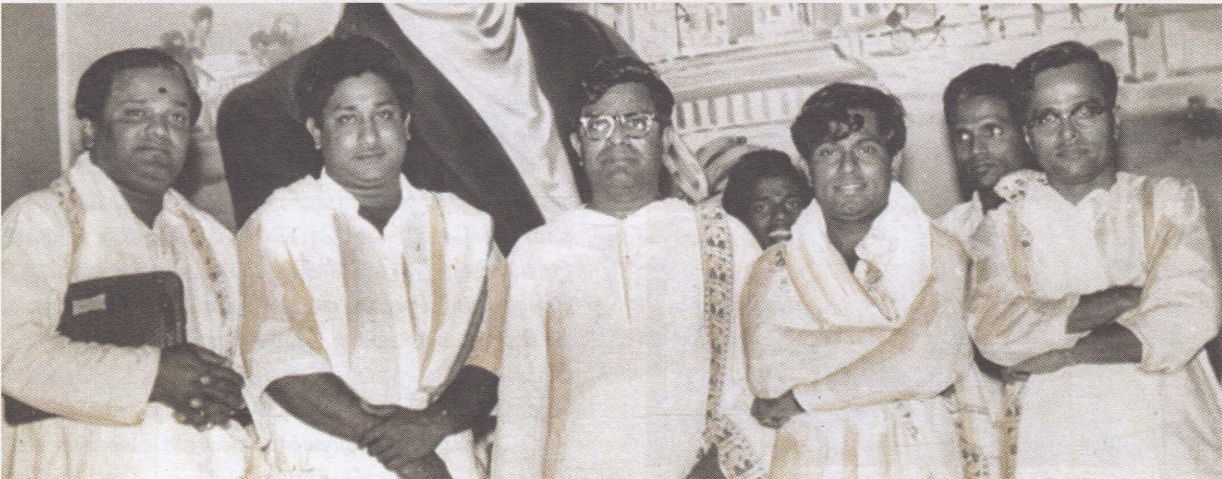

எம்.ஜி.ஆருடன்

தையே கேள்விக்குள்ளாக்கும் விதத்தில் அவருடைய பாடல்களில் ஆடம்பரமும், மிதமிஞ்சிய வாத்தியங்களின் இசைச் சேர்க்கையும் Orchestra இரைச்சலை உண்டு பண்ணத் தொடங்கியிருந்தன. தமிழ்சினிமா நாயகர்களின் கனவுக் காட்சிகளுக்குப் புகையுடன் சேர்த்து எம்.எஸ்.வி.யின் இசையும் பயன்படுத்தப்பட்டது. உலகம் சுற்றும் இரண்டு வாலிபர்களுக்காக 'பச்சைக்கிளி முத்துச்சரம்', ஒரு ராஜா ராணியிடம்' போன்ற இரைச்சல் கீதங்களை அமைக்க அவர் தயங்கவில்லை.

இத்தகைய புயலுக்கு மத்தியிலும் ஆர்ப்பாட்டம், ஆரவாரம், விளம்பரம் எதுவுமின்றி எளிமையின் அழகுடன், தென்றலின் வருடலாக விஸ்வநாதன் அவர்கள் வழங்கிய பாடல்கள் பல இருக்கின்றன.

அதிசய ராகம், ஏழு ஸ்வரங்களுக்குள் (அபூர்வ ராகங்கள்) மல்லிகை என் மன்னன் மயங்கும் (தீர்க்க சுமங்கலி) கண்ணன் எந்தன் காதலன் (ஒரு தாய் மக்கள்) ஆணி முத்து வாங்கி, நினைத்தால் சிரிப்பு வரும் (பாமா விஜயம் எனக்கொரு காதலி இருக்கின்றாள், (மார்கழிப் பனி

சிவாஜி கணேசன், டி.எம்.சௌந்தரராஜன் மற்றும் முன்னாள் மத்திய அமைச்சர் சி.சுப்பிரமணியம் சகிதம் மெல்லிசை மன்னர்கள்

யில் முத்தான முத்தல்வவோ) ஆடி வெள்ளி தேடி உன்னை, வசந்தகால நதிகளிலே (மூன்று முடிச்சு) காற்றுக்கென்ன வேலி (அவர்கள்) வான் நிலா நிலா (பட்டினப் பிரவேசம்) பொங்கும் கடலோசை (மீனவ நண்பன்) அந்தமானைப் பாருங்கள் (அந்தமான் காதலி) இலக்கணம் மாறுதே, கம்பன் ஏமாந்தான் (நிழல் நிஜமாகிறது) பாரதி கண்ணம்மா, காத்திருந்தேன் (நினைத்தாலே இனிக்கும்) மௌனத்தில் விளையாடும் மனசாட்சியே (நூல்வேலி), சிப்பியிருக்குது, முத்துமிருக்குது (வறுமையின் நிறம் சிவப்பு) கவிதை அரங்கேறும் நேரம், தென்றலது என்னிடத்தில் (அந்த ஏழு நாட்கள்) ராகங்கள் பதினாறு (தில்லுமுல்லு) விடிய விடிய சொல்லித் தருவேன் (போக்கிரி ராஜா)

இரட்டையரில் ஒருவராகவும், பின்னர் தனித்தும் சிறப்பாக இயங்கிய எம்.எஸ்.வி. அவர்களின் முக்கியத்துவத்தை இன்றைக்குக் குறைத்து மதிப்பிட முயல்பவர்கள் அவருடைய சமகாலத்தில் இயங்கிய இதர இசையமைப்பாளர்கள் பற்றி 'ஒப்பீடு' செய்வதையும், 'அக்கறையுடன்' பேச ஆரம்பிப்பதையும் இன்றைக்குக் காண்கின்றோம். முக்கியமாக ஜி.இராமநாதன், சுப்பையா நாயுடு, கே.வி.மகாதேவன், சலபதி ராவ், ஆதி நாராயணராவ், டி.ஜி.நிஜலிங்கப்பா, ஆர்.சுதர்சனம், டி.ஆர்.பாப்பா, ஏ.எம்.ராஜா போன்றவர்களின் பங்களிப்புக் குறித்து அவர்கள் கேள்வியெழுப்புகின்றனர். 'எச் சிறிய புல்லும் அதளவில் முழுமை' என்றான் நம் கவிஞன் ஒருவன். ஆனாலும் 'சம்பவங்களும்', 'சரித்திரங்களும்', 'சகாப்தங்களும்' ஒன்றல்ல.

தமிழ்த் திரையுலகில் பாடல்கள் படங்களில் மட்டுமல்லாமல், ரசிகர்களின் உள்ளங்களிலும் ஆதிக்கம் செலுத்துபவை. புதுவரவாக அங்கே நுழையும் இசையமைப்பாளன் தனக்கான தனியிடத்தைக் கண்டடைய வேண்டுமானால் வழி வழியாக வந்தவற்றை மீறிப் புதிதாக எதையாவது செய்யவேண்டியுள்ளது. இரட்டையரின் வருகையின் பின்னர் தமிழ்த் திரையிசை ஒரு புது வெளிக்குள் பிரவேசித்துப் புதிய அலையைக் கண்டது. தபேலாவின் தாளங்களுக்குள், ராக ஆலாபனைக்குள் சிக்கிக் கொண்டிருந்த தமிழ்த் திரையிசையுலகினுள் புதுமையான முன்னறிந்திராத வாத்தியங்கள் ஒலித்தன.

வழிவழியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்த வாத்தியங்களின் இடத்தை எக்கோர்டியன் Accordion, பிக்கோலோ Piccolo, மெலோடியன் Melodian, சைலோபோன் Xylophone, ட்யூபா Tuba, பொங்கோஸ் Bongos, பேஸ் கிட்டார் Base Guitar, கீ போர்ட் Keyboard, ட்ரம்ஸ் Drums ஆகியவை பிடித்துக் கொண்டன. ஹார்மோனியம், வயலின் என்பவை அழகுக்கு அழகூட்டும் விதத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டன. அனுபவம் புதுமை அவரிடம் கண்டேன், நாணமோ, அன்புள்ள மான் விழியே பாடல்களின் நடுவே வரும் வயலின் இசைத் துணுக்குகளை Bit உதாரணங்களாகச் சொல்லலாம். வாத்தியங்களின் ஓசை பாடல் வரிகளைக் கப்பீகரம் செய்யாமல் பார்த்துக் கொண்டமை இரட்டையரின்

இன்னொரு சிறப்பம்சம். அவர்கள் ராகங்களுக்குள்ளும் தாளங்களுக்குள்ளும் பலவந்தமாகப் பாடல்களை இழுத்து வந்து சிறை வைக்கவில்லை. அவர்களின் பாடல்களில் தன்னிச்சையாக அபூர்வமான ராகங்கள் வந்து ஒட்டிக்கொண்டன. வெவ்வேறு வீச்செல்லைகள் கொண்ட குரல்கள் உணர்ச்சி ததும்பப் பயன்படுத்தப்பட்டன. பாடலுக்குப் பாடல் வர்ணஜாலம் காட்டிய வானம் அந்த இசை நம்மனங்களில் அது உற்சாகத்தைப் பீறிடச்

கவிஞர் வாலியுடன்

செய்தது. சோகத்தில் விம்மச் செய்தது. உலகின் மாயை யை உணர்ச் செய்தது. சிரிக்க வைத்தது சிந்திக்க வைத்தது. மரபு வழி இசையுடன், மேற்கத்திய இசையையும் இணைத்து வழங்கிய அந்தக் கலப்பிசை வெகுஜன ரசனைக்கு ஈடு கொடுத்தது. இந்த இசைக்கு இசைவாக பின்னணிப்பாடகர்கள், பாடலாசிரியர்கள், திரையில் தோன்றும் கலைஞர்கள் எல்லோருமே மாறவேண்டியிருந்தது.

இரட்டையர்களின் காலத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த பாடல்கள் டி.எம். செளந்தரராஜன், பி.பி.பூநீதிவாஸ் பி.சீலா, எஸ்.ஆர். ஈஸ்வரி, ஏ.எஸ். ராகவன் போன்றோர் தியாகராஜ பாகவதரின் மாற்றுப் போல்வந்த டி.எம். செளந்தரராஜன் அவர்களை இரட்டையர்கள் மிகவும் அலாதியாகக் கையாண்டனர். எம்.ஜி.ஆர்., சிவாஜி போன்ற 'உரத்த தொனி' கொண்ட நடிகர்களுக்கு ஏற்ற வகையில் 'பாடல் வழி நடப்பை' டி.எம்.எஸ். மாற்றுக் குறையாமல் வழங்கிக் கொண்டிருந்தார். சிவாஜியும், எம்.ஜி.ஆரும் கமராவுக்கு முன் செய்ததை ஒலிவாங்கி முன் டி.எம்.எஸ். நிகழ்த்திக் காட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

பி.சீலாவின் இனிமையும், உச்சமும் நிறைந்த பெரும்பாலான பாடல்கள் இரட்டையர்களின் காலத்திலேயே உருவாகின. அன்றிருந்த நாயகியர் சேலை கட்டியிருந்தாலும் சரி, நீச்சலுடை அணிந்திருந்தாலும் சரி சீலாவின் கண்ணியம் மிகுந்த குரலையே தங்களுக்காக நாடினர். எம்.எஸ்.வி.க்கும் சீலா அவர்களின் குரல் மிகவும் பிடித்தமானதாக இருந்திருக்க வேண்டும். தன் 'ஹம்மிங்' குகளால் சீலாவின் பாடல்களுக்கு மேலதிக வீச்சுரத்தை வழங்கினார். (என்னை எடுத்து, பாலிருக்கும், நான் நன்றி சொல்வேன், கொடுக்க கொடுக்க இன்பம்

பிறக்குமே) எம்.எஸ்.வி.யின் இசையமைப்பில் தான் பாடிய இரண்டு பாடல்களுக்காக பி.சசீலா அவர்கள் சிறந்த பாடகிக்கான தேசிய விருதினைப் பெற்றவர். நாளை இந்த வேளை-1968, சிட்டுக்குருவிக் கென்ன -1971

தன் மென்மையான அதிராத குரல் மூலம் ஏ.எம்.ராஜா வின் இடத்தை நிரப்பிய பி .பி .பூநீநிவாஸ் அவர்களின் பல பாடல்கள் ஜெமினி கணேசனுடன் மட்டுமல்லாமல், இரட்டையர்களின் இசையுடனும் இணைத்து நினைவு கூரப்பட வேண்டியவை.

பேர்னார்ட் ஷோவின் My Fair Lady யின் நாயகி எலிலா டூலிடில் Eliza Doolittle போன்று எல்.ஆர் .ஈஸ்வரியை மாற்றியதில் எம்.எஸ்.வி.யின் பங்கு கணிசமானது. 'பொண்ணு மாப்பிள்ளை புதுசாப் போகுது' 'ஆட்டுக் குட்டி ஆட்டுக் குட்டி மாமாவைப் பாரு' பாடிக் கொண்டிருந்த எல் .ஆர்.ஈஸ்வரிக்கு நவநாகரீக மங்கையின் கிறக்கமும், கிளர்ச்சியும் கொண்ட குரலும், தொனியும் கிட்டின. தமிழ் சினிமாவின், இரவு விடுதிப் பாடகி போல் அவர் ஆனார்.

எஸ்.சி.கிருஷ்ணனின் தொடர்ச்சி போன்று வந்த ஏ.எஸ்.ராகவன் நகைச்சுவைப் பாடகர் போல் தோன்றிய போதும் அவருக்கு இருந்த இன்னொரு முகத்தை 'எங்கிருந்தாலும் வாழ்க!' பாடல் மூலம் எம்.எஸ்.வி.வெளிக் கொணர்ந்தார்.

கோணங்கித் தனங்களுக்குப் பெயர் போன ஜே.பி.சந்திரபாபுவுக்கு 'பிறக்கும் போதும் அழுகின்றாய்' என் றொரு கல்லறைப்பாடல் இரட்டையரின் உபயத்தில வாய்த்தது .

ஆர்.பாலசரஸ்வதிக்கு ஒரு 'சிங்காரப் புன்னகை கண்ணாரக் கண்டாலே', ஏ.பி.கோமளாவுக்கு 'சின்னச் சின்ன வீடு கட்டி, நானன்றி யார் வருவார்', எஸ்.ஜானகிக்கு 'தூக்கம் உன் கண்களைத் தழுவட்டுமே', டி.ஆர்.மகாலிங்கம் அவர்களுக்கு 'செந்தமிழ்த் தேன் மொழியான், ஆடை கட்டி வந்த நிலவோ', எம்.எஸ்.ராஜேஸ்வரிக்கு 'மழை கூட ஒரு நாளில் தேனாகலாம்', பி.லீலாவுக்கு 'தாழையாப் பூ முடிச்சு', ராஜா, சசீலா குரல்களில் தென்றல் உறங்கிய போதும், ஜமுனாராணிக்கு 'காட்டில் மரம் உறங்கும், 'பாட்டொன்று கேட்டேன்', 'சித்திரத்தில் பெண்ணெழுதி', சீர்காழி கோவிந்தராஜன் அவர்களின் பெயர் சொல்ல - 'கண்ணிலே நீர் எதற்கு, ஓடும் நதியினிலே, நித்தம் நித்தம், தேவன் கோயில் மணியோசை, உள்ளத்தில் நல்ல உள்ளம்'.

இப்படி ஏராளமான பாடல்கள். கட்டுரையின் இறுதியில் பார்க்கவும்

பாடல்களின் தொகை, இசை நேர்த்தி ,இயங்கிய காலம் என்ற மூன்று அம்சங்களையும் கணக்கில் எடுக்கும்போது விஸ்வநாதன் அவர்களுக்கு வழங்க வேண்டிய கௌரவத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். இந்தியாவின் மாநில, மத்திய அரசாங்கங்கள் அவருக்கு உரிய கௌரவத்தை வழங்கத் தவறிவிட்டன. அதற்காக எம்.எஸ்.வி.

யும் கவலைப்பட்டுக் கரையக்கூடிய ஒருவரல்ல. அவருடைய இசையிலும் குரலிலும் ஒலித்த பாடலொன்றின் வரிகள்தான் இதற்குப் பதில் ;

'கடல் மீது விழுந்தோர்கள் நீந்துங்கள்
கனி மீது விழுந்தோர்கள் உண்ணுங்கள்
வழிச்சாலை கண்டோர்கள் செல்லுங்கள் -போக வழியின்றி நிற்பவர்கள் நில்லுங்கள்
அது தேடி இது தேடி அலைகின்றாய் -வாழ்வில்
எது வந்து சேர்ந்தாலும் தவிக்கின்றாய்
அவரவர்க்கு வாய்த்த இடம் அவன் போட்ட பிச்சை
அறியாத மானிடர்க்கு அக்கரையில் இச்சை'

டி .எம் .சௌந்தரராஜன்

மலர்ந்தும் மலராத, பாவாடை தாவணியில், பொன்னை விரும்பும், நான் என்ன சொல்லி விட்டேன், நான் கவிஞனுமில்லை, ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து, கண் போன போக்கிலே, தரை மேல் பிறக்க வைத்தான், கொடுத்த தெல்லாம் கொடுத்தான், காற்று வாங்கப் போனேன், எங்கே நிம்மதி, அதோ அந்தப் புறவை போல, யார் அந்த நிலவு, பொன் மகள் வந்தாள், அந்த நாள் ஞாபகம். இப்படி நூற்றுக் கணக்கான பாடல்கள்

பி .சசீலா

சின்னஞ் சிறு கண்மலர், மயங்குகிறாள் ஒரு மாது, ஆலய மணியின் ஓசையை, மாலை சூடும் மணநாள், அத்தான் என்னத்தான், தண்ணிலவு தேனிறைக்க, அத்தை மகனே, ஒரு நாள் இரவில், மாலைப் பொழுதின் மயக்கத்தில், சொன்னது நீதானா, அழகே வா, தமிழுக்கு அழு தென்று பேர், பக்கத்து வீட்டுப் பருவ மச்சான், என்னுயிர்த் தோழி, கண்கள் எங்கே, என்னை மறந்ததேன், உன்னை ஒன்று கேட்பேன், பார்த்த ஞாபகம், சிட்டுக்குருவி, என்னை எடுத்து, லவ் பேர்ட்ஸ், அம்மம்மா காற்று வந்து, என்ன என்ன வார்த்தைகளோ, எங்கே நீயோ, நாளை இந்த வேளை, மலர் எது.

பி .பி .பூநீநிவாஸ்

உடலுக்கு உயிர் காவல், பாடாத பாட்டெல்லாம், காலங்களில் அவள் வசந்தம், பூ வரையும் பூங் கொடியே, காதல் நிலவே, இந்த மன்றத்தில் ஓடி வரும், பொன் என் பேன், நினைப்பதெல்லாம் நடந்துவிட்டால், மௌனமே பார்வையால், மயக்கமா, யார் சிரித்தால் என்ன, நிலவே என்னிடம் நெருங்காதே.

எல்.ஆர் .ஈஸ்வரி

வாராய் என் தோழி, மலரென்ற முகமொன்று , சந்திப் போமா, அம்மம்மா கேளடி தோழி, ஆடவரெல்லாம் ஆட வரலாம், அட்டா என்ன அழகு, பட்டத்துராணி பார்க்கும் பார்வை. ●

எஸ்.இராகவன்

சமகாலத் திரைவலம்

தமிழ் சினிமா காதலை என்றைக்கு முற்றிலும் கைவிடுகிறதோ அன்றைக்குத்தான் நல்ல திரைப்படம் வெளிவரும் என்று யாரோ எழுதியதாக ஞாபகம். அது உண்மைதான். நல்ல தமிழ்த்திரைப்படமென்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லப்படுகின்றவையெல்லாம் காதலை முற்றிலும் மாகத் துறந்த அல்லது முக்கியத்துவப்படுத்தாதவைதான் என்பது நாங்கள் நேரிடையாகக் கண்டு கொண்ட உண்மை. இப்போதுதான் தமிழ்சினிமா மெல்ல மெல்லக் காதலைத்துறக்க ஆரம்பித்துள்ளது. காதலைத்துறக்க ஆரம்பித்தாலே வேறுபட்ட கதைக்களங்களை நோக்கிய தேடல் தன்னியல்பாகவே ஆரம்பித்துவிடும். பிறமொழித்திரைப்படங்களோடு, ஒப்பிடுகின்ற போது தமிழ்த்திரைப்படங்கள் வெகுதூரம் பயணிக்க வேண்டியிருப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது. ஏனெனில் பிறமொழித்திரைப்படங்கள் காதலைத் துறந்து வெகுசாலமாயிற்று. இதனால் வணிகரீதியான வெற்றியை அடிப்படையாகக் கொண்டு எடுக்கப்படும் பிறமொழித்திரைப்படங்கள் கூட வித்தியாசமாகத்தானிருக்கின்றன. அவ்வாறான சில திரைப்படங்களைப் பற்றி இங்கே கவனிப்போம்.

மலச்சிக்கல் என்பதை மையப்படுத்தி ஒரு முழு நீளத் திரைப்படத்தை உங்களால் நினைத்துப்பார்க்க முடிகிறதா? அதைப் பிக்கு (Piku) என்ற ஹிந்திமொழித் திரைப்படத்தில் வெற்றிகரமாக நிகழ்த்திக்காட்டியிருக்கிறார் இயக்குநர் சூஜித் சிர்கார். இவர் ஏற்கனவே விக்கிடோனர் என்ற படத்தில் விந்து (Sperm) தொடர்பான பிரச்சினையைக் கையாண்டிருந்தார். ஒரு வயோதிபத் தந்தைக்கும் அவரது மகளுக்குமிடையே நிகழும் மோதலும் நேசமும் தான் பிக்குவின் வயோதிப காலத்தில் உணரப்படும் பாதுகாப்பற்ற நிலைதான் அவர்களைப் பல வழிகளிலும் பாதிக்கிறது. தமது பிள்ளைகள் குழந்தையாக இருக்கும் போது அவர்களை எந்தளவிற்குக் கண்ணும் கருத்துமாகக் கவனித்துக் கொண்டார்களோ அதே போன்று வயோதிபமடையும் போது தமது பிள்ளைகள் தங்களைக் கண்ணும் கருத்துமாகப் பாதுகாக்க வேண்டும் என அவர்கள் எதிர்பார்க்கிறார்கள். அந்த எதிர்பார்ப்பு பொய்த்துப்போகுமோ என்ற உணர்வு அவர்களுக்கு ஏற்படும் போது தான் பிரச்சினை ஆரம்பிக்கிறது. அதைத் தான் பிக்கு அழகாகவும் எளிமையாகவும் பதிவு செய்துள்ளது.

பணி ஓய்வு பெற்று வீட்டிலிருக்கும் வயோதிபத் தந்தைக்கு மலச்சிக்கல். அவரது திருமணமாகாத ஓரே மகள்

பிக்கு ஒரு கட்டட நிர்மாணக் கலைஞர். மலச்சிக்கல் தரும் நெருக்கடியால் தனது உடல் நலனில் மிகுந்த கவனம் செலுத்திவரும் வயோதிபத் தந்தை தனது மகள் பிக்குவுக்குத் திருமணமாகி அவள் சென்று விட்டால் தம்மைப் பராமரிக்க ஆளில்லாமல் போய்விடும் என்ற மனப்பயத்தினால் பிக்குவுக்குத் திருமணமாகாமலிருக்கத் தன்னாலான முயற்சிகளை எடுக்கிறார். அதற்காகத் தனது மகளிடம் திருமணம் குறித்துப் பேச்செடுக்கும் இளைஞனிடம் 'எனது மகள் கன்னியல்ல; நண்பனோடு உடலுறவு கொண்டிருக்கிறார். அவளுக்குத் திருமணம் செய்வதில் ஆர்வமில்லை. நீ அவளைத் திருமணம்

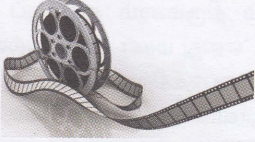

செய்ய முடியாது' என்றெல்லாம் பதற்றப்பட்டுக் கத்திவிடுகிறார். அவரது இத்தகைய செயற்பாடுகளால் மகள் பொது இடங்களிலெல்லாம் அவமானப்படுகிறார்.

இந்த மகளுக்குப் போக்குவரத்துச் சேவை நடத்தி வருமொரு காதலனுமுண்டு. தந்தை மீதான கோபத்தையும் எரிச்சலையும் அவள் காதலன் மீதுதான் காட்டுகிறார். அந்தக் காதலனும் மலச்சிக்கலால் அவதிப்படுபவன் என்பது பிக்குவை இன்னும் ஒன்றித்து இரசிக்க வைக்கிறது.

வயோதிபத்தந்தைக்கு உடல்நிலை மோசமாகும் போது தனது சொந்த ஊரான கல்கத்தாவுக்கு ஒரு தடவை போய்வர அவர் விருப்பம் தெரிவிக்கிறார். போக்குவரத்

துச் சேவை நடத்தும் பிக்குவின் காதலனின் வாகனத்தில் அவரும் பிக்குவும் காதலனும் கல்கத்தாவுக்கு புறப்படுகின்றனர். அந்தப் பிரயாணத்தின் போது அம்மூவருக்கு மிடையே நிகழும் குழப்பங்களும் கல்கத்தாவில் நிகழும் உணர்வுக் கொந்தளிப்பும் வெகு இயல்பாகவும் வலுவாகவும் காட்சியமைக்கப்பட்டுள்ளன. மலச்சிக்கல் குறித்த திரைப்படமென்ற போதிலும் பார்வையாளரை முகஞ்சுழிக்க வைக்காமல் ஒன்றிப்போகும் வகையில் எடுக்கப்பட்டிருப்பது முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டியதாகும். இதில் வயோதிபத்தந்தையாக எல்லாவிதத்திலும் பொருந்திப்போகும் வகையில் அமிதாப்ச்சன் பாத்திரமேற்றுள்ளார். மகள் பிக்குவாக தீபிகாபடுகோனே வெகு சிறப்பாக நடித்திருக்கிறார். பிக்குவின் காதலனாக இரீ.பாண்கான் நடிப்பால் மெருகேற்றுகிறார். பாத்திரங்களின் உரையாடல்கள் நகைச்சுவையாக மட்டுமன்றி, வாழ்வியல் குறித்துக் கூர்மையான கேள்விகளை முன்வைப்பதாக அமைகின்றன.

அடுத்தது சோனாலிபோஸ் இயக்கத்தில் வெளிவந்து ரொரான்றோ திரைப்படவிழா, லண்டன் திரைப்படவிழா, பூசான் சர்வதேசத் திரைப்படவிழா போன்றவற்றில் திரையிடப்பட்டு ஏராளமான விருதுகளைப் பெற்ற Margarita with a straw திரைப்படத்தைப் பற்றிப் பார்ப்போம். மாற்றுலாவலுள்ள பெண்ணொருத்தியின் பாலியல் வேட்கை, ஏக்கம் மற்றும் விருப்பம் குறித்து இத்திரைப்படம் கவனங்கொள்கிறது.

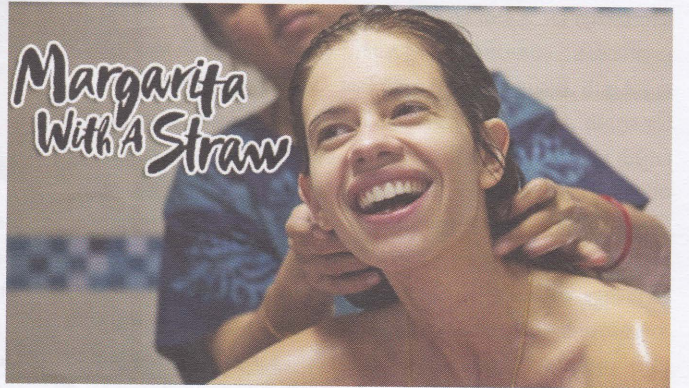
அவள் பெருமூளைவாதம் எனும் நோயினால் பாதிப்பிற்குள்ளாகியிருப்பினும் கல்லூரியில் படித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். கல்லூரியின் இசைக்குழுவிற்காக பாடல்களை எழுதுவதும் அவள்தான். பாசமுள்ள அம்மா, ஒரு நண்பனைப் போன்ற அப்பா, குழப்படிகாரத் தம்பி, அன்பான நண்பர்கள் என அவள் வாழ்க்கை சந்தேகதாஷமாகத்தானிருக்கிறது. கல்லூரி இசைக்குழுவின் அபிமானப் பாடகனும் கல்லூரியின் கனவுநாயகனுமான அந்தப் பையன் மீது அவளுக்குக் காதல் பிறக்கிறது. அவனிடம் அவள் தன் காதலைச் சொல்ல அவன் மறுத்துவிடுகிறான். அந்த நிராகரிப்பினால் அவள் மனம் உடைந்து அதன் பின்னர் கல்லூரிக்குச் செல்வதை விடுத்து நியூயோர்க் சென்று கல்வியைத் தொடர்கிறாள். அப்போது அங்கே கண்பார்வை இழந்த மாற்றுத்திறனாளிப் பெண்ணொருத்தியைச் சந்திக்கிறாள். இருவருக்குமிடையே சிநேகிதம் உண்டாகிறது. அதுவே நாளடைவில் ஓரினப் பாலுறவாக மாறுகிறது. அந்த உறவால் குறித்த பெண்ணின் நாளாந்த வாழ்வில் ஏற்படும் நெருக்கடிகள் பற்றியதாகவே இத்திரைப்படம் இயங்குகிறது.

உண்மையில் ஓர் இயக்குநர் என்ற வகையில் சோனாலி

போலின் துணிச்சலைப் பாராட்டத்தான் வேண்டும். பெண்களுக்கிடையிலான ஒரு பால் உறவு என்பதே இந்தியத் திரைப்படங்களில் மிகுந்த சர்ச்சையைக் கிளப்பக் கூடியது. அதையும் ஒரு மாற்றுத்திறனுள்ள பெண்ணின் வாழ்க்கையோடு தொடர்புபடுத்திக் கலைநேர்த்தியோடு இயக்குநர் படமாக்கி இருக்கிறார்.

‘தேவ் டி’ என்ற திரைப்படத்தில் அறிமுகமான கல்கிகோச்சலின் தான் இத்திரைப்படத்தில் மாற்றுத்திறனாளியாக நடித்துள்ளார். தமது முதல் படத்திலேயே விலைமாது வேடமேற்று நடித்திருந்த கல்கிகோச்சலின் இத்திரைப்படத்திலும் பெரு மூளை வாதத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு பெண்ணுக்குரிய அசைவுகள், குளறிக்குளறிக்கதைப்பது போன்ற ஒவ்வொரு விடயத்திலும் வெகு இயல்பாக உணர்வுகளை வெளிக்காட்டிப் பார்வையாளனை வியக்க வைத்திருக்கிறார். அதுவும் மனம் விரும்பியவனால் நிராகரிக்கப்படும்போது வெதும்பி அழுவதும் நாணமும் பரவசமும் கலந்து ஒரு பாலுறவில் இணைவது, பாலியல் குறித்த இணையத்தளங்களைப் பார்ப்பது குறித்து அவளது தாய் கேட்கும் போது அதிர்ச்சியடைவதும் பின்னர் சுமுக நிலைக்கு வந்து என்னுடைய அந்தரங்கமிது. எனது கண்ணியை நீ எப்படி வேவுபார்க்கலாம்? என்றெல்லாம் சினந்து கத்துவது கோச்சலின் நடிப்பில் உச்சம் என்றே சொல்லலாம்.

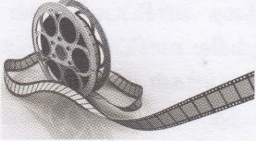
கண்பார்வையற்ற பெண்ணாக நடித்திருப்பவர் ஷயானி குப்தா. பெருமூளை வாதத்தால் பாதிக்கப்பட்ட தனது தோழியின் முகத்தைத் தடவிப்பார்த்து ‘அடிப்பாவி நீயும் அநியாயத்திற்கு அழகாய் தான் பிறந்திருக்கே’ எனக் குதூகலிப்பதும் ‘நானொரு ஒரு பாலுறவுக் காரியென வீட்டில் சொல்ல அம்மா திட்டினாள். அதன் பிறகு நான் வீட்டை விட்டு கிளம்பி வந்துவிட்டேன். இதுவும் நல்லது தான் ஆம்பிளைங்களோட சத்த மாட்டேன் என அப்பா நிம்மதியடைந்திருப்பார்’ எனத் தனது கடந்த காலத்தை வெகு இயல்பாகத் தோழியிடம் சொல்லும் போது பார்வையாளனின் மனதை ஷயானி குப்தா நோக

டித்துவிடுகிறார். பார்வையாளனை நெகிழ்ந்துருகச் செய்யும் இன்னொருவர் ரேவதி. தமிழ் சினிமாவில் கதாநாயகியாக நடித்த போது கூட அவரது இயல்பான உச்சமான நடிப்பைத் தமிழ்த்திரையுலகம் பெறத் தவறிவிட்டது. ஆனால் இத்திரைப்படத்தில் பெருமூளைவாதத்தால்

பாதிக்கப்பட்ட மகளுக்குப் பணிவிடை செய்கின்றதாயாக ஒரு துணைப்பாத்திரமேற்றுத் தனது உச்சமான நடப்பை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். ஒரு புற்றுநோயாளியாக அவஸ்தைப்படுவதிலும் டேப்பைக் கழற்றிவிட்டு விம்மியமும் காட்சியிலும் பார்வையாளனின் மனதைப் பிசைந்துவிட்டுப் போகிறார்.

இத்திரைப்படம் மாற்றுத்திறனாளிகள் எப்போதும் பாலியல் வேட்கையோடு அலைகிறார்கள் என்ற படிமத்தை உருவாக்கிவிட்டது என்ற கண்டனம் எழுந்தாலும் எல்லோரும் பார்க்கவேண்டிய ஒரு முக்கியமான திரைப்படமென்பதற்கு மாற்றுக்கருத்து எதுவுமில்லை.

அடுத்தது ஷரத் கட்டாரியாவின் இயக்கத்தில் வெளிவந்துள்ள 'தம் லகா கே ஹய்சா' எனும் ஹிந்தித்திரைப்படங் குறித்தும் பேசவேண்டியுள்ளது. ஒரு சிறிய இழையைக் கொண்டு குடும்ப வாழ்க்கையில் ஏற்படக்கூடிய பிரச்சினையை எடுத்துக்காட்டி அழகியலை மிளிர வைக்கும் வகையில் காட்சிகளை அடுக்கி எளிமையான தீர்வினையும் முன்வைத்திருப்பதில் இத்திரைப்படம் கவனிப்பிற்குரியதாகின்றது.

இந்த சீடி, டி.விடி தொழில்நுட்பம் அறிமுகத்திற்கு வந்திராத, கசெற்றில் பாடல்களைப் பதிவு செய்யும் நுட்பம் பிரபலமடைந்திருந்த காலப்பகுதியில் தான் கதை நிகழ்கிறது. கசெற் ஒலிப்பதிவுக்கூடமொன்றை ஹரித்துவாரில் நடத்திவருமொருவருக்கு உதவியாளாக பாடசாலைக் கல்வியை இடையில் நிறுத்திக் கொண்ட அவரது மகன் செயற்படுகிறான். அவனது எதிர்காலம் சிறப்பாக

அமைய வேண்டுமென்பதற்காக ஒரு பட்டதாரிப் பெண்ணை மணம் முடித்துவைக்கிறார் தந்தை. நடிகை ஜூஹிசாவ்லா போன்ற உடலமைப்போடு ஒரு பெண்ணை மனைவியாக எதிர்பார்த்திருப்பவனுக்கு தந்தை மணம் முடித்து வைக்கும் பெண் குண்டாக இருப்பதால் திருமணமான முதல் நாளிலிருந்தே அவளை வெறுக்கத் தொடங்குகிறான். அவள் எவ்வளவோ முயன்றும் அவனைத் தன்வழிக்குக் கொண்டுவர முடியவில்லை. இதனால் விவாகரத்துக் கேட்டு இருவரும் நீதிமன்றம் செல்கின்றனர். இருவரும் ஆறுமாதகாலம் ஒரே வீட்டில் சேர்ந்து வாழ்ந்த பின்னரே விவாகரத்து வழக்கில் தீர்ப்புக்கிடைக்கும் என்ற சட்டநடைமுறையின்படி ஒரே வீட்டில் சேர்ந்து வாழும் நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது. அக்காலப்பகுதியில் அவன் இன்னொரு சவாலை எதிர்நோக்க வேண்டியேற்படுகிறது. இறுவட்டில் (C-D)பாடல்களை ஒலிப்பதிவு செய்யும் தொழில் நுட்பம் நடைமுறைக்கு வருகிறது. இதனால் கசெற்றில் பாடல் பதிவு செய்யும் அவனது வியாபாரம் மந்தநி

லைக்கு வந்துவிடுகிறது. அவனுக்குப் போட்டியாக இறுவட்டில் பாடல்பதியும் தொழில்நுட்பத்தைப் பயன்படுத்தும் போட்டியாளர் அவனிடமொரு சவால் விடுக்கிறார். அதுதான் திரைப்படத்தின் தலைப்பு 'தம் லகா கே ஹய்சா'. மனைவியை முதுகில் சுமந்த (உப்பு மூடை தூக்கிக்கொண்டு) படியே தடை தாண்டிய ஓட்டம். நீதிமன்றத்திலிருந்து விவகாரத்துக்கோரிக் காத்திருக்கும் அத்தம்பதிகளால் இந்தப் போட்டியில் வெல்ல முடியாதென்பதே போட்டியாளர் சவால் விடுத்திருந்ததன் நோக்கமாகும். ஆனால் விவகாரத்துக் கோரிக்காத்திருக்கும் அக்காலப்பகுதியில் இருவருக்குமிடையே முரண்பாடு நீங்கி ஒருவரையொருவர் புரிந்துகொண்டு நேசிக்கத் தொடங்கியிருப்பார். போட்டி ஆரம்பிக்கும் போது அவன் அவனது முதுகோடு ஓட்டிக்கொள்ளாமல் அவன் ஓடுவதற்கு வசதியாக அமர்ந்திருக்கிறான். அவன் கீழே விழுந்துவிடக் கூடாதென்ற மனநிலையோடு அவனும் போட்டியில் அவன் தோற்றுவிடக் கூடாதென்ற மனநிலையோடு அவனும் போட்டியை எதிர்கொள்கின்றனர். போட்டியில் பங்குபற்றும் ஏனைய தம்பதியர் முடிவிடத்தை நோக்கி வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருக்க குறித்த ஜோடி வெகு நிதானமாக நடைபயில்கின்றனர். வேகமாக ஓடுவோர் தடம்புரண்டு விழுகின்றனர். மனைவிமார் நோவினால் துடிக்க அதைக் கவனத்தில் எடுக்காமல் அவர்களைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடும் கணவன்மார்களுக்கிடையில் அவன் தனது மனைவி விழுந்து விடக்கூடாது, என்பதிலேயே கவனம் செலுத்தித் தடைகளைத் தாண்டியபடியே தூரத்தைக் கடக்கிறான். ஒரேயொரு தடவை இருவரும் தவறி விழுந்து விடுகின்றனர். அப்போது ஒருவருக்கொருவர் எழுந்து நிற்க உதவுகின்றனர். இருவர் முகங்களிலும் இனம்புரியாத மலர்ச்சி ஏற்படுகிறது. ஒருவரையொருவர் முத்தமிட்டுக் கொள்வதுடன் படம் நிறைவடைகிறது.

குடும்ப வாழ்க்கையில் புரிந்துணர்வு எந்தளவிற்கு முக்கியமென்பதையும் ஒருவரையொருவர் நேசிக்க வேண்டிய அவசியத்தையும் மிகைப்படுத்தல் ஏதுமின்றி அழகியலோடு காட்டியிருப்பதில் இத்திரைப்படம் பேசப்பட வேண்டியதொன்றாகிறது. ஆயுஷ்மான் குரானா கணவனாகவும் அறிமுக நடிகை பூமிபெட்நேகர் மனைவியாகவும் மிகச்சிறப்பாகவே நடித்துள்ளனர். ●

சமகாலம் பற்றி சபா.ஜெயராசா

சமகாலம் சஞ்சிகையின் கடந்த மூன்றாண்டு கால இதழ்கள் தமிழ் இதழியலுக்குச் செய்த பங்களிப்புக்குறித்துப் பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா செய்திருந்த மதிப்பீடு ஜூலை இதழில் வெளியாகியிருந்தது. சஞ்சிகையின் முதலாவது வருடநிறைவிலும் இரண்டாவது வருடநிறைவிலும் கூட அவர் செய்த மதிப்பீடுகளைச் சமகாலத்தின் கிரமமான ஒரு வாசகர் என்ற வகையில் நான் வாசித்திருக்கிறேன். மூன்றாவது வருடநிறைவில் அவர் செய்த மதிப்பீடு முன்னையவற்றை விடவும் வித்தியாசமானதாகவும் தமிழ் இதழியலில் சமகாலம் ஏற்படுத்தியிருக்கக்கூடிய பயனுறுதியுடைய தாக்கம் குறித்து விரிவான விளக்கம் தருவதாகவும் அமைந்திருந்தது.

‘கட்டற்ற அறிவுப் பாய்ச்சலை மேற்கொள்ளல் இதழ்களுக்குரிய ஒரு முக்கிய பணியாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. அத்தகைய அறிவுப் பாய்ச்சலைச் சமூக நீதி தழுவிய சமநிலையில் வழங்கவேண்டிய பொறுப்பு இதழ்களுக்கு முக்கியமானது. அறிவு அனைவருக்குமுரியது. அனைவரினாலும் எட்டப்படக்கூடியதாகவும் அது இருத்தல் வேண்டும். அத்தகையதொரு கருத்து மூலதனத்துடன் சமகாலம் இதழ் இயங்கிவருதலை அதன் பதிவுகளில் இருந்து தெரிந்து கொள்ள முடியும்’ என்ற பேராசிரியரின் கருத்துச் சமகாலம் பற்றிய மதிப்பீடுகளின் உச்சம் என்று நான் நினைக்கிறேன். தொடரட்டும் சமகாலத்தின் ஆரோக்கியமான இதழியல் பணி.

இராகவன் புருஷோத்தமன், சாவகச்சேரி.

ஆங்கிலக் கட்டுரைகள்

ஜூலையிலிருந்து மாதாந்தச் சஞ்சிகையாகிவிட்ட சமகாலத்தில் ஆங்கில மொழியிலான படைப்புகளும் பிரசுரிக்கப்படுகின்றன. ஏற்கனவே இலங்கையில் இரு மொழிகளிலான சில சஞ்சிகைகள் வெளிவந்தன. எனினும், அவற்றினால் தமிழ் வாசகர்களையும் ஆங்கில வாசகர்களையும் போதுமான அளவுக்குத் திருப்திப்படுத்தக்கூடியதாக இருக்கவில்லை

என்ற கடந்தகால அனுபவத்தை ஒரு படிப்பினையாகக் கொண்டு சமகாலம் அதன் செயற்பாடுகளைத் திட்டமிட வேண்டும். சமகாலத்தை அதன் முதல் இதழில் இருந்து ஒரு இதழ் கூட தவறவிடாமல் படித்துவந்திருப்பவன் என்ற முறையில் இந்த வேண்டுகோளை முன்வைக்கிறேன்.

சமகாலத்தை வாசிப்பவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் ஆங்கில வாசிப்பிலும் ஆர்வம் உடையவர்களாக இருப்பார்கள் என்று நம்ப இடமுண்டு. அதனால், கடந்த காலத்தில் ஏனைய இருமொழி இதழ்களுக்கு நேர்ந்த பின்னடைவு சமகாலத்துக்கு ஏற்பட வாய்ப்பு இல்லை என்று நம்புகிறேன்.

உமாதேவி சேனாதிராஜா, கந்தர் மடம்.

உலகச் செய்திகளும் விமர்சனமும்

முன்னைய சமகாலம் இதழ்களில் செய்தி ஆய்வு என்ற மகுடத்தின் கீழ்வந்த சர்வதேச அரசியல் நிகழ்வுகள் பற்றிய ஆய்வுகள் இப்போது மிகவும் பொருத்தமான முறையில் ‘உலகச் செய்திகளும் விமர்சனங்களும்’ என்ற மகுடத்தின் கீழ் பிரசுரிக்கப்படுகின்றன.

உலகச் செய்திகளும் விமர்சனமும்

முதல் மாதத்தில் உலக அரங்கில் நிகழ்கின்ற முக்கியமான அரசியல் நிகழ்வுப் போக்குகள் பற்றிய விமர்சனங்களை மிகவும் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் அடுத்த மாத இதழில் வெளியிடுவதற்கு ஆசிரியர் குழு எடுத்த முடிவை நிச்சயம் பாராட்டியேயாக வேண்டும்.

சர்வதேச அரசியல் விவகாரங்கள் தொடர்பில் இத்தகைய கனதியான ஆய்வை அரசியல் விஞ்ஞானத்துறை மாணவர்களுக்குப் பயனுடைய முறையில் இலங்கையில் வேறு எந்தத் தமிழ் சஞ்சிகையோ, செய்திப் பத்திரிகையோ வெளியிடுவதில்லை. செய்தியொன்றின் கருப்பொருளாக வரும் நிகழ்வை அதன் கடந்தகாலப் பின்புலத்துடனும் எதிர்காலத்தில் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகள் பற்றிய எதிர்வு கூறல்களுடனும் சுருக்கமாக விளக்குவதென்பது வியத்தகு பணியாகும்.

சுகுமாரன் கணபதிப்பிள்ளை, வவுனியா.

வீரகேசரி ePaper

URL : <http://epaper.virakesari.com>

புதுப் பொலிவுடன் புதுமை காண்கிறது

பொதுத் தேர்தல் 2015

தேர்தல் களநிலைவாங்கள்
உடனுக்குடன்

www.slection.lk

#GenElecSL

www.virakesari.lk